philip k. dick

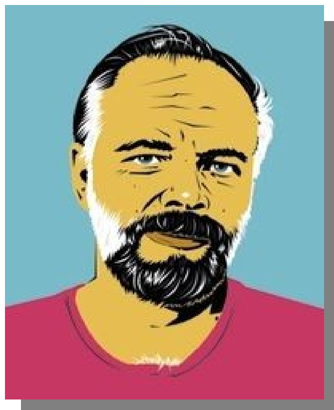
substanța M



A SCANNER DARKLY, FILM DE ANIMAȚIE 2006

De același autor:

Visează androizii oi electrice?
Timpul dezarticulat
Omul din castelul înalt
Ubik
Furnica electrică
Cele trei stigmate ale lui Palmer Eldritch



PHILIP K. DICK (1928-1982). Unul dintre scriitorii cei mai influenți în domeniu, deținător al Premiului Hugo pentru romanul Omul din castelul înalt (1962), Dick a scris treizeci și opt de romane și numeroase povestiri, afundându-se adesea în fantezii aparent suprarealiste, în care personajele descoperă că lumea în care trăiesc este o iluzie. Printre altele, el declara: „Când doi oameni visează același vis, el încetează să mai fie o iluzie.” „În scrierile mele eu întreb: «Ce este real? Fiindcă suntem bombardați fără încetare cu pseudorealități fabricate de indivizi sofisticați care folosesc mecanisme electronice sofisticate - este vorba despre mass-media, guverne, corporații, grupări religioase, grupări politice.»”

PHILIP K. DICK

SUBSTANȚA M

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

Editura NEMIRA
2007

1

A fost odată un tip care își scutura gângăniile din păr cât era ziua de lungă. Doctorul i-a spus că în părul lui nu era nici urmă de gângănii. După ce a petrecut, una după alta, opt ore sub duș, stând sub apă fierbinte și suportând durerea provocată de gângănii, ieși și se șterse, dar tot le mai avea în păr. De fapt, le avea peste tot. Peste o lună, îi ajunseră în plămâni.

Pentru că nu avea nimic de făcut și nici altceva mai bun la care să se gândească, începu să elaboreze teoria ciclului de viață al gângăniilor și, cu ajutorul enciclopediei Britannica, încercă să stabilească ce anume erau. Acum îi umpluseră casa. Citi despre diferite specii și, în cele din urmă, le observă și pe afară, așa că deduse că erau păduchi de plante. După ce ajunse la această concluzie, nu și-o mai schimbă niciodată, indiferent ce i-au spus alții… ca, de exemplu: „Păduchii de plante nu pișcă oamenii.”

I-o spuneau pentru că era chinuit de ciupituri neîntrerupte, își cumpără spray-uri Raid, Black Flag și Yard Guard din rețeaua 7-11, răspândită în toată California. Cel mai bun părea să fie Yard Guard.

Cât despre latura teoretică, își dădu seama că ciclul de viață al gângăniilor era alcătuit din trei stadii. Mai întâi, erau aduse la el, să-l contamineze, de oameni care nu erau conștienți de propriul lor rol în procesul de răspândire. Pe aceștia îi numi Purtători. În timpul acestui stadiu, insectele nu aveau fălci sau mandibule (un cuvânt deprins în timpul săptămânilor de studiu academic – o ocupație savantă, neobișnuită pentru un tip ca el, care repara saboți de frână într-un atelier de depanare și vulcanizare). Așadar, Purtătorii nu simțeau nimic. Obișnuia să stea în cel mai îndepărtat colț al sufrageriei sale, uitându-se la diferiții Purtători care intrau – pe cei mai mulți îi știa de câtva timp, dar pe unii nu-i cunoștea – acoperiți de păduchii de plante aflați în stare latentă. Cum s-ar spune, zâmbea pentru sine, știind că persoana respectivă habar n-avea că era folosită de gângănii.

— De ce rânjești, Jerry? întrebau ei.

El zâmbea și atât.

În stadiul următor, gângăniilor le creșteau aripi sau ceva de genul ăsta. De fapt, nu erau tocmai niște aripi; erau, oricum, un soi de apendice cu rol funcțional, care le permitea să mișune încoace și încolo ajungând mai ales la el. Era momentul în care îmbâcseau aerul; formau nori în sufragerie și în toată casa. Pe durata acelui stadiu, se străduia să nu le inhaleze.

Mai presus de toate, îi era milă de câinele său, fiindcă vedea gângăniile sărind pe el, năpădindu-l și, probabil, strecurându-i-se în plămâni. Câinele suferea la fel de mult ca el sau, cel puțin, așa îi spuneau aptitudinile sale empatice. Se întreba dacă nu cumva ar trebui să alunge câinele, ca să-l scutească de suferințe? Hotărî că nu: câinele era de-acum infectat și ar fi dus gângăniile cu el pretutindeni.

Uneori, făcea duș împreună cu câinele și încerca să-l curețe. Dar nu avea mai mult succes decât cu el însuși.

Suferința câinelui îl durea și se străduia întruna să-l ajute. Dintr-un anumit punct de vedere, chinurile mute ale animalului care nu se putea plânge erau partea cea mai cumplită.

— Ce naiba faci toată ziua sub duș împreună cu afurisitul ăsta de câine? îl întrebă o dată prietenul său Charles Freck, care îl surprinse într-un astfel de moment.

— Trebuie să-l scap de păduchii de plante, spuse Jerry.

Îl scoase pe Max, câinele, de sub duș și începu să-l șteargă. Charles Freck îl urmări împietrit în timp ce îi freca blana cu o loțiune pentru nou-născuți, apoi cu talc. Flacoanele cu spray insecticid, sticlele cu talc și loțiunile pentru bebeluși ori pentru întreținerea pielii erau stivuite sau aruncate prin toată casa. Cele mai multe dintre ele erau goale, fiindcă acum folosea zilnic, din ce în ce mai multe.

— Nu văd nici un păduche de plante, spuse Charles. Ce-i ăla?

— Ceva care, în cele din urmă, te ucide, zise Jerry. Ăsta-i un păduche de plante. Îi am în cap, pe piele și în plămâni, iar blestemata de durere e insuportabilă. O să fiu nevoit să mă duc la spital.

— Cum se face că eu nu-i pot vedea?

Jerry lăsă jos câinele, pe care îl înfășurase într-un prosop, și îngenunche pe covorul scămoșat.

— O să-ți arăt unul, zise.

Covorul era plin de păduchi; săreau peste tot, înainte și înapoi, care mai de care mai sus. Îl căută pe cel mai mare, pentru că oamenilor le era greu să-i vadă.

— Adu-mi o sticlă sau un borcan de sub chiuvetă, spuse. O să-l astupăm cu un capac și pe urmă o să-l pot lua cu mine la doctor, să-l studieze.

Charles Freck îi aduse un borcan gol de maioneză. Jerry căută îndelung și, în final, dădu peste un păduche care sări mai mult de un metru în sus. Avea peste doi centimetri și jumătate lungime. Îl prinse, îl puse cu grijă în borcan și înșurubă capacul. Apoi îl ridică, triumfător.

— Îl vezi? zise.

— Daa, răspunse Charles Freck, holbându-se la borcan. Ce mare e! Uau!

— Ajută-mă să găsesc mai mulți, ca să-i vadă doctorul, spuse Jerry, ghemuindu-se din nou pe covor cu borcanul alături.

— Desigur, zise celălalt și așa și făcu.

După o jumătate de oră, aveau trei borcane pline cu gângănii. Deși era un novice, Charles le găsi pe cele mai mari.

Era în miezul zilei, în iunie 1994. Se aflau în California, într-o zonă cu case de plastic ieftine, dar trainice, abandonate cu multă vreme în urmă de conformiști, cum erau numiți cei care nu luau droguri. Ca să nu pătrundă lumina înăuntru, Jerry acoperise ferestrele cu o vopsea metalizată. Încăperea era luminată de o lampă polarizată, în care înșurubase niște proiectoare. Le ținea aprinse zi și noapte, anulând pentru el și prietenii lui scurgerea vremii. Îi plăcea asta. Îi plăcea să scape de timp. În felul acesta se putea concentra fără întrerupere asupra lucrurilor importante. Ca, de exemplu: doi oameni îngenuncheați pe un covor scămoșat, culegând gângăniile una după alta și umplând cu ele borcan după borcan.

— Ce căpătăm pentru ele? întrebă Charles Freck mai târziu, în cursul aceleiași zile. Adică, doctorul ne dă o gratificație sau ceva de genul ăsta? O recompensă? Ceva mangoți?

— Îl ajut să găsească un tratament împotriva lor, spuse Jerry.

Durerea continuă devenise insuportabilă. Nu se obișnuise deloc cu ea și știa că nici n-avea să se obișnuiască vreodată. Avea o poftă nestăvilită să se bage din nou sub duș. Era o dorință mai puternică decât el.

— Știi ce, omule, bolborosi, cât timp mă duc eu să mă piș, tu continuă să le aduni, tot așa, în borcane.

O luă către baie.

— OK, zise Charley, împleticindu-se pe picioarele lui lungi în timp ce se avânta spre un borcan, cu palmele făcute căuș. Însă, ca un fost veteran ce era, reuși să-și controleze bine mușchii și ajunse la destinație. Apoi spuse, pe neașteptate: Ei, Jerry, gângăniile astea încep să mă cam sperie. Nu-mi place să rămân singur aici.

Se ridică în picioare.

— Nemernic fricos, făcu Jerry, gâfâind de durere și oprindu-se în ușa băii.

— N-ai putea…

— Trebuie să mă ușurez!

Trânti ușa și răsuci robinetele dușului. Apa începu să curgă.

— Mi-e frică să stau aici.

Deși era evident că Charles Freck țipa cât îl ținea gura, abia dacă îi auzea vocea.

— Cară-te dracului! zbieră Jerry drept răspuns, apoi intră sub duș.

La ce naiba sunt buni prietenii? se întrebă, cu amărăciune. *La nimic, la nimic! La nimic, fir-ar ai naibii!*

— Afurisiții ăștia pișcă? urlă Charles din dreptul ușii.

— Da, pișcă, spuse Jerry, frecându-și părul cu șampon.

— Așa mă gândeam și eu. Tăcere. Pot să mă spăl pe mâini ca să scap de ei și să aștept să termini?

Lașul, gândi Jerry, cu o furie plină de amărăciune. Nu zise nimic, ci pur și simplu continuă să se spele. Ticălosul nu merita să i se răspundă… Nu-i dădu nici o atenție lui Charles Freck, concentrându-se doar asupra lui însuși. Asupra nevoilor lui cruciale, presante, cumplite, imperioase. Nu avea timp, nici un pic de timp; asemenea lucruri nu puteau fi amânate. Orice altceva era pe planul doi. În afară de câine. Se întrebă ce făcea Max, câinele.

•

Charles Freck telefonă cuiva despre care știa că are marfă.

— Poți să-mi dai vreo zece doze de moarte?

— Dumnezeule, nu mai am nimic. Și eu sunt în căutare. Anunță-mă dacă faci rost de ceva, mi-ar prinde bine și mie.

— Sunt probleme cu aprovizionarea?

— Cred că au fost niște razii.

Charles Freck puse receptorul în furcă și ieși din cabină; nu-ți folosești niciodată telefonul de acasă ca să cauți marfă. Una dintre plăsmuirile sale începu să i se deruleze în minte în timp ce se târa posomorât înapoi, către locul unde își parcase Chevroletul. În fantezia asta, mergea cu mașina spre farmacia Thrifty, iar ăia aveau o vitrină imensă, plină cu moarte lentă: flacoane și cutii cu moarte lentă, borcane și căzi, și cazane, și lighene cu moarte lentă, milioane de capsule și de tablete, și de doze de moarte lentă, moarte lentă amestecată cu amfetamină și cu heroină, și cu barbiturice, și cu psihedelice… Erau de toate. Și o reclamă imensă: AICI, CREDITUL DUMNEAVOASTRĂ E VALABIL. Ca să nu mai pomenim de: PREȚURI FOARTE, FOARTE MICI, CELE MAI MICI DIN ORAȘ.

Dar, în realitate, la Thrifty n-aveau niciodată mai nimic: piepteni, flacoane cu uleiuri minerale, spray-uri deodorante, numai rahaturi de astea. *Dar fac pariu că în farmacia din spate, unde nu intră nimeni, țin sub cheie moarte lentă în stare pură, nealterată și neporționată,* se gândi în timp ce părăsea parcarea, intrând în traficul după-amiezii de pe bulevardul Harbor. *Un sac de vreo douăzeci și trei de kilograme.*

Se întrebă când și cum descărcau cei de la farmacia Thrifty sacul cu douăzeci și trei de kilograme de substanță M: îl primeau în fiecare dimineață și putea să fi venit de oriunde – *Dumnezeu știe, poate din Elveția sau poate de pe o planetă locuită de o rasă înțeleaptă.* Poate că livrarea se făcea într-adevăr devreme, sub pază înarmată și cu omul legii supraveghind totul cu înfățișarea celui care are o armă laser așa cum procedează el întotdeauna. *Fac una cu pământul pe oricine ar încerca să-mi fure porția de moarte lentă,* își imagină el ce gândea omul legii.

Poate că substanța M e un ingredient aflat în toate medicamentele permise care sunt bune de ceva, cugetă. Câte un strop ici și colo, conform unei formule secrete, cunoscute numai și numai de producătorul din Germania sau din Elveția, care o inventase. Dar, în realitate, el știa mai bine cum stăteau lucrurile: autoritățile îi lichidaseră sau îi băgaseră la pârnaie pe toți cei care vindeau, transportau sau foloseau substanța. În cazul ăsta, farmacia Thrifty ca toate milioanele de farmacii Thrifty ar fi trebuit distrusă sau scoasă din afaceri, sau

penalizată cumva. Farmacia Thrifty intrase în afaceri ilicite. Oricum, cum să distrugi o rețea de farmacii mari? Sau cum să te descotorosești de ele?

Pur și simplu, nu mai aduc decât marfă obișnuită, se gândi, văzându-și de drum. Se simțea groaznic pentru că nu mai avea în ascunzătoare decât trei sute de tablete de moarte lentă. Erau îngropate în curtea din spate, sub camelia lui cea hibridă, care făcea flori mari, superbe, dacă nu dădea gerul în primăvară. *Mai am provizii numai pentru o săptămână,* se gândi. *Și dacă pe urmă nu mai pot face rost? Rahat. Să presupunem că toată lumea din California și cei din Oregon își termină rezervele în aceeași zi,* cugetă. *Uau.*

În gând i se înșiruia un scenariu cumplit, întotdeauna fascinant, un scenariu pe care îl derulau toți toxicomanii: întreg vestul Statelor Unite își termina stocul în același timp și toți intrau în colaps în aceeași zi, probabil într-o duminică, la ora șase dimineața, când conformiștii se îmbrăcau ca să meargă la nenorocita lor de rugăciune.

Scenariu: Prima Biserică Episcopală din Pasadena, la ora opt și jumătate dimineața, în duminica crahului.

— Dragi enoriași, de data aceasta să ne rugăm Domnului cerându-i să se aplece asupra chinurilor celor care se zvârcolesc, învinși, în paturile lor.

— Da, da. Congregația era de acord cu preotul.

Dar înainte ca El să intervină dăruindu-le o nouă rezervă de…

Era evident că un negru-cu-alb observase ceva la felul în care Freck își conducea mașina, dar el nu băgase nimic de seamă. Mașina poliției își părăsise locul din parcare și acum mergea paralel cu el, deocamdată fără faruri aprinse și sirenă, dar…

Poate că nu țin bine direcția sau ceva de genul ăsta, se gândi. *Al naibii nenorocit de sticlete umblător, m-a văzut încurcând lucrurile. Mă întreb ce-oi fi făcut.*

POLIȚAIUL: Bun, cum vă numiți?

— Care e *numele* meu? (NU MĂ POT GÂNDI LA NUME.)

— Nu știi cum te cheamă? Îi făcu un semn celuilalt sticlete din mașina poliției. Tipul ăsta e amețit de-a binelea.

Charles Freck, din fantezia-de-coșmar inspirată de imaginea negrului-cu-alb mergând paralel cu el:

— Nu mă-mpușcați aici! Măcar duceți-mă la secție și împușcați-mă acolo, nu în văzul lumii.

Ca să supraviețuiești în statul ăsta fascisto-polițienesc, gândi, *trebuie să fii întotdeauna în stare să spui un nume, numele tău. De fiecare dată. Dacă nu poți pricepe cine naiba ești, le-ai dat primul semn de care au nevoie ca să constate dacă ești drogat.*

Trebuie să opresc în prima parcare, se hotărî, *să mă opresc de bună voie, înainte să-mi facă ei semn cu farurile sau altcumva și, pe urmă, dacă își trag mașina lângă mine, le spun că am joc la volan sau vreo problemă mecanică.*

Asta le place grozav, întotdeauna, se gândi. *Să te dai bătut în felul ăsta și să nu-ți mai poți vedea de drum. De parcă te-ai arunca la pământ, ca un animal, expunându-ți organele fragile, neprotejate, de sub centură. O s-o fac.*

Și chiar trase pe dreapta, proptindu-se cu roțile în bordură. Mașina sticleților trecu pe lângă el.

M-am speriat degeaba, gândi. Acum avea să-i fie greu să intre din nou în traficul foarte aglomerat. Opri motorul. *Poate că o să rămân aici o vreme,* decise. O *să fac o meditație alfa sau o să trec prin diverse stadii de alterare a conștiinței. E posibil, dacă mă uit la puicuțele care se plimbă pe aici. Mă întreb dacă o fac special, ca un spectacol excitant în direct. În loc de alfa, e de preferat excitarea care vine în valuri mai întâi foarte scurte, apoi mai îndelungate, mai ample, tot mai ample, până depășesc orice măsură.*

Așa nu ajung nicăieri, își dădu seama. *Ar trebui să ies de aici, să dau de cineva care mai are rezerve. Trebuie să-mi fac rost de provizii, altfel în curând o să mă port ciudat, iar pe urmă n-o să mai fiu bun de nimic. Chiar și acum, stând așa, lângă bordură... Nu numai că n-o să mai știu cine sunt, dar n-o să am habar nici unde mă aflu sau ce se întâmplă cu mine.*

Ce se întâmplă? se întrebă pe sine însuși. *Ce zi e astăzi? Dacă aș ști, aș afla și restul; mi-ar veni în minte totul, pas cu pas.*

Miercuri, în centrul Los Angelesului, în sectorul Westwood. Chiar în față, unul dintre uriașele mall-uri înconjurate de un zid din care ricoșezi ca o minge de cauciuc dacă n-ai cumva asupra ta o carte de credit pe care s-o introduci în fanta circulară, electronică. Pentru că nu deținea nici un fel de credit, pentru nici un magazin, nu știa decât din relatările altora cum arată acestea pe dinăuntru. Era vorba, evident, de o întreagă șleahtă care vindea produse pentru conformiști, dar mai ales pentru nevestele lor. Se uită la paznicii înarmați, în uniformă, plasați la

intrare, unde verificau fiecare persoană. Aveau grijă ca fiecare bărbat sau femeie care intra să corespundă cărții de credit pe care o prezenta și ca aceasta să nu fi fost furată, vândută, cumpărată sau folosită în mod fraudulos. Pe poartă intrau o grămadă de oameni, dar își închipui că mulți nu voiau decât să se uite. *La ora asta a zilei, cei care au bani sau vor cu adevărat să cumpere nu pot fi atât de numeroși,* reflectă. *E devreme, abia a trecut de două.* Noaptea, atunci era momentul. Toate magazinele erau luminate. Din stradă – toți frații și toate surorile – puteau vedea luminile, ca o ploaie de scântei, ca un parc de distracții pentru copiii care nu mai sunt copii.

Pe latura mall-ului unde se afla el erau magazine în care nu se cereau cărți de credit, fără paznici înarmați și fără prețuri prea mari. Magazine utilitare: unul de pantofi și unul de televizoare, o brutărie, un atelier de reparații pentru mărunțișuri, o spălătorie automată. Urmări cu privirea o fată îmbrăcată cu o vestă scurtă din plastic și cu pantaloni mulați, care hoinărea dintr-o prăvălie în alta. Avea păr frumos, dar nu-i putea zări fața, să vadă dacă era atrăgătoare. *Nu arată rău,* gândi. Fata se opri o vreme în fața unei vitrine în care erau expuse obiecte confecționate din piele. Studia o geantă cu franjuri, o putea vedea privind-o cu atenție, agitându-se, făcându-și planuri în privința ei. *Pariez că se duce înăuntru și le cere să i-o arate,* se gândi.

Fata intră în magazin, așa cum își închipuise.

Prin mijlocul mulțimii de pe trotuar se apropie o altă fată, într-o bluză cu volănașe, cu tocuri înalte, păr argintiu și cam prea fardată. *Încearcă să pară mai matură decât este,* se gândi. *Probabil că n-a terminat încă liceul.* În urma ei nu mai venea nimeni care să merite atenție, așa că deschise torpedoul și scoase un pachet de țigări, își aprinse una și dădu drumul la radioul din mașină, pe un post de muzică rock. Cândva, avuse un casetofon stereo, dar într-o zi, fiind afumat, uitase să-l ia cu el în casă când își încuiase mașina. Bineînțeles că i-l furaseră. *Cu asta te alegi când ești neglijent,* își spusese și așa se făcea că acum avea doar un radio de două parale. Într-o bună zi, aveau să i-l ia și pe ăsta. Dar știa de unde să facă rost de altul, folosit, pentru o nimica toată. Oricum, mașina putea ajunge oricând la fiare vechi: segmenții de ungere erau făcuți praf și compresia era la pământ. Evident că arsese și o supapă într-o noapte, când se întorcea acasă pe șoseaua principală, cu o

grămadă de marfă de bună calitate. Uneori, când dădea lovitura, devenea paranoic – nu atât din cauza sticleților, cât în privința altor drogați care l-ar fi putut jefui. Drogați disperați din cauza abstinenței, năuci și nemernici.

O fată care se apropia îi atrase atenția. Păr negru, drăguță, mergând agale; purta o bluză despicată până în talie și pantaloni albi de dril, spălați în nenumărate rânduri. *Ei, o cunosc,* își spuse. *E prietena lui Bob Arctor. E Donna.*

Deschise ușa mașinii și coborî. Fata îl zări, dar își văzu de drum. El o urmă.

Crede c-am pus ochii pe fundul ei, își spuse, strecurându-se prin mulțime. Cât de lesne prindea viteză! Abia dacă o mai zărea, când ea se uită înapoi. O figură hotărâtă, calmă… îi văzu ochii mari, care îl cântăreau, își calculă viteza și se întrebă dacă o putea ajunge. *Nu în ritmul ăsta,* se gândi. Fata știa într-adevăr cum să se grăbească.

La colț, toată lumea se opri, așteptând culoarea verde a semaforului. Mașinile virau în viteză la stânga, dar fata continuă să înainteze cu iuțeală, dar și cu sobrietate, croindu-și drum prin traficul infernal. Șoferii îi aruncau priviri indignate, dar ea nu părea să observe.

— Donna!

Când apăru culoarea verde, se grăbi să traverseze după ea și o ajunse. Fata nu o luă la fugă, dar mergea în continuare foarte repede.

— Nu ești prietena lui Bob? întrebă el.

Reuși să treacă în fața ei, ca să-i studieze chipul.

— Nu, răspunse ea. Nu.

Deodată se îndreptă spre el, direct către el. Bărbatul se retrase, zărind un cuțit scurt ațintit spre stomacul lui.

— Dispari, îi spuse ea cu asprime, fără să slăbească pasul.

— Sunt sigur că tu ești, zise el. Te-am întâlnit la el acasă.

Cuțitul abia dacă se zărea o lamă minusculă de metal dar știa că e acolo. L-ar fi înjunghiat fără nici o urmă de șovăială și ar fi plecat mai departe. Continuă să dea înapoi, bombănind. Fata își ascundea bine cuțitul și probabil că nimeni altcineva, nici unul dintre cei care treceau pe lângă ei, nu putea să-l observe. Dar el îl vedea: venea exact spre el, pe măsură ce ea se apropia fără să ezite. Pe urmă păși într-o parte, iar ea își urmă calea, în tăcere.

— Iisuse! exclamă el, în spatele fetei.

Știu că e Donna, se gândi. *Pur și simplu, nu-și amintește cine sunt și că mă cunoaște. Presupun că-i speriată; se teme să n-o agresez. Trebuie să fii prudent,* își spuse, *când te legi de-o puicuță ciudată pe stradă; acum toate sunt cu ochii-n patru. Li s-au întâmplat prea multe.*

Un cuțitaș bizar, cugetă. *Puicuțele n-ar fi trebuit să umble cu așa ceva. Oricare în locul meu i-ar fi răsucit încheietura fără nici un efort, întorcând lama către ea. Și eu aș fi putut, dacă voiam într-adevăr să-i fac felul.* Rămase locului, simțindu-se cuprins de furie. *Știu că era Donna,* gândi.

Dădu să se întoarcă la mașină, dar realiză că fata se oprise, ieșise din mulțimea trecătorilor și îl privea în tăcere.

Se îndreptă spre ea cu prudență.

— Într-o noapte, încercă el să-i amintească, eu, Bob și încă o puicuță aveam niște benzi cu bătrânul Simon și cu Garfunkel[1], iar tu ședeai acolo... Mai bine de o oră, umpluse capsule cu moarte de bună calitate, una câte una, cu migală. El Primo. Numero Uno: Moarte.

După ce terminase, le dăduse fiecăruia câte o capsulă și ei le înghițiseră. Toți, în afară de ea. „Eu le vând doar, spusese. Dacă mă apuc să iau și eu, îmi înghit toate câștigurile."

— Credeam, zise fata, că ai de gând să mă pui jos și să mă violezi.

— Nu, spuse el. Mă întrebam doar dacă tu... Ezită. ...Dacă nu vrei cumva să te duc cu mașina. Apoi scutură din cap și întrebă mirat: Așa, pe trotuar? Ziua-n amiaza mare?

— Prin cine știe ce gang... Sau să mă împingi într-o mașină.

— Te *cunosc,* protestă el. Iar Arctor m-ar ucide pentru una ca asta.

— Ei bine, eu nu te-am recunoscut. Făcu trei pași către el. Sunt cam mioapă.

— Ar trebui să porți lentile de contact.

Se gândi că avea ochi frumoși, mari, negri și calzi. Ceea ce însemna că nu lua heroină.

— Am avut. Dar una mi-a căzut într-un vas cu punci. Un punci tare, la o petrecere. S-a dus la fund și presupun că cineva și-a pus-o în pahar și a băut-o. Sper să fi avut gust bun: era de marcă, m-a costat treizeci și cinci de dolari.

---

[1] Paul Simon și Art Garfunkel, interpreți de muzică rock și folk (n. tr.).

— Vrei să te conduc cu mașina?

— O să mi-o tragi în mașină.

— Nu, spuse el. De vreo două săptămâni nici nu pot s-o mai fac. Poate că ăștia au început să amestece drogurile cu ceva. Vreo chimicală.

— E o replică deșteaptă, dar am mai auzit-o. Toți mi-o trag. Sau, mă rog, încearcă s-o facă, se corectă. Așa-i când ești gagică. Chiar acum l-am dat în judecată pe un tip, pentru molestare și viol. Cerem daune penale pentru abuz, în valoare de patruzeci de mii.

— Cât de departe a ajuns?

— Mi-a pus mâna pe sâni.

— Asta nu face patruzeci de mii.

Se întoarseră împreună la mașina lui.

— Ai ceva de vânzare? întrebă el. Mi-e rău cu adevărat. Sunt efectiv pe drojdie, la naiba, de fapt, dacă mă gândesc mai bine, nu mi-a mai rămas nimic. Măcar câteva doze, dacă ai câteva în plus.

— Pot să-ți fac rost de câteva.

— Tablete, spuse el. Nu mi-o injectez.

— Da, dădu ea din cap, concentrată. Rămase cu privirea în pământ. Numai că, vezi tu, în momentul ăsta au devenit o raritate – rezervele s-au epuizat. Probabil c-ai aflat deja. Nu-ți pot face rost de prea multe, dar…

— Când? o întrerupse el.

Ajunseră la mașină. El se opri, deschise portiera și intră. Donna se urcă pe locul din dreapta. Stăteau unul lângă celălalt.

— Poimâine, spuse ea. Dacă pot da de tipul ăsta. Dar cred c-o să dau de el.

Rahat, gândi el. *Poimâine.*

— Mai curând nu poți? Cum ar fi, să zicem, diseară?

— Mâine, cel mai devreme.

— Cât mă costă?

— Șaizeci de dolari pentru o sută.

— O, Iisuse, făcu el. Asta-i jecmăneală.

— Sunt superbune. Am mai luat de la el și înainte: nu e ceea ce cumperi tu de obicei. Crede-mă pe cuvânt, merită. De fapt, prefer să cumpăr marfă de la el decât de la oricine altcineva când pot s-o fac. N-are întotdeauna. Ia și el, deci cu siguranță

sunt bune. Și nu trebuie să-mi plătești în avans. OK? Am încredere în tine.

— Nu dau niciodată avans, spuse el.

— Uneori n-ai încotro.

— OK, spuse el. Atunci, poți să-mi faci rost măcar de-o sută?

Încercă să socotească în grabă cât de multe putea căpăta. Probabil că peste două zile putea să salte oferta la o sută douăzeci de dolari și să obțină de la ea două sute de tablete. Dacă între timp se întâmpla să dea peste o ofertă mai bună, de la alți tipi care vindeau, atunci putea cumpăra de acolo și să dea uitării marfa ei. *De asta e avantajos să nu plătești niciodată avans, plus că nu ești niciodată jecmănit.*

— Ai avut noroc c-ai dat peste mine, spuse Donna în timp ce el pornea mașina, reintrând în trafic. E vorba să mă întâlnesc cu tipul ăsta într-o oră și cred c-o să onoreze toate comenzile pe care i le-am găsit… Probabil că ai fost ghinionist până acum. Asta-i ziua ta norocoasă.

Îi zâmbi, iar el făcu același lucru.

— Mi-aș dori să poți face rost de ele cât mai curând, spuse.

— Dacă reușesc…

Își deschise geanta și scoase o mică agendă și un pix pe care era gravat BATERII PERFORMANTE, CU SCÂNTEIE.

— Spune-mi cum dau de tine; ți-am uitat numele.

— Charles B. Freck, zise el.

Îi spuse și numărul de telefon de fapt, nu era al lui, ci al unui prieten conformist de care se folosea pentru astfel de mesaje iar ea se chinui să-l noteze. *Ce greu îi vine să scrie,* medită. *E încordată și mâzgălește cu încetineală. Pe puicuțele astea nu le mai învață mare lucru în școală,* se gândi. *Cât se poate de incultă. Dar atrăgătoare. Abia dacă poate să scrie și să citească și ce dacă? Ceea ce contează la o fată frumoasă sunt sânii.*

— Cred că-mi aduc aminte de tine, zise Donna. Într-un fel. Totul e în ceață, mă refer la noaptea aia. Eu eram pur și simplu năucă. Tot ce-mi amintesc cu precizie e că puneam praful în capsulele alea mici – capsule de librium. Conținutul original îl aruncaserăm la gunoi. Cred că am scăpat jumate. Vreau să spun, pe podea. Îl privi dusă de gânduri, în timp ce el conducea fără să scoată un cuvânt. Pari un tip discret, îi spuse. Și o să mai vrei să cumperi și altădată? Iar mai târziu, o să mai vrei și altele?

— Sigur, răspunse, întrebându-se dacă o putea face să lase din preț la următoarea lor întâlnire. Simțea că, după toate probabilitățile, așa avea să se întâmple. Oricum ar fi fost, avea numai de câștigat. Asta era: oricum, câștigase.

Fericirea, cugetă el, *înseamnă să știi că ai făcut rost de ceva pilule.*

Tot ce se întâmpla afară, oamenii aceia ocupați, strălucirea soarelui și orice fel de activitate se scurgeau pe lângă el nebăgate în seamă: era fericit.

Ia te uită peste ce șansă dăduse! Și asta se întâmplase – culmea! – pentru că un negru-cu-alb trecuse din întâmplare pe lângă el. O nouă sursă, neașteptată, de substanță M. Mai mult de-atât, ce ar fi putut cere de la viață? Acum putea conta pe ea pentru două săptămâni. Aproape o *jumătate de lună* i se așternea înainte până să ajungă să fie pe moarte sau să moară de-a binelea – renunțarea la substanța M făcea ca cele două să însemne cam același lucru. Două săptămâni! Se simțea în al nouălea cer și, pentru o clipă, trase în piept mirosul excitant al primăverii care pătrundea prin geamurile deschise ale mașinii.

— Vrei să vii cu mine să-l vedem pe Jerry Fabin? o întrebă pe fată. Îi duc câteva lucruri la Clinica Federală Numărul Trei, unde l-au internat azi noapte. Nu am luat prea multe deodată, fiindcă sunt șanse să-i dea drumul și nu vreau să fiu nevoit să car totul după mine, înapoi.

— Ar fi mai bine să nu dau ochii cu el, spuse Donna.

— Îl cunoști? Pe Jerry Fabin?

— Jerry Fabin crede că eu am fost prima care l-a infestat cu gângăniile alea.

— Păduchi de plante.

— Ei, *atunci* nu știa ce erau. E mai bine să mă țin departe de el. Ultima dată când l-am văzut a fost de-a dreptul ostil. Are probleme cu zonele lui receptive din creier sau poate că doar mi se pare mie. Dar asta trebuie să fie, dacă ținem cont de ceea ce scrie acum în broșurile guvernamentale.

— Asta se poate reface, nu-i așa? întrebă el.

— Nu, răspunse Donna. E o chestie ireversibilă.

— Tipii de la clinică au spus c-or să mă lase să-l văd și că Jerry ar mai putea lucra câte ceva, știi… Făcu un gest. Nu e…

Gesticulă din nou: îi era greu să transforme în cuvinte ceea ce voia să spună despre prietenul lui.

— Nu ți-e afectat centrul vorbirii, nu-i așa? făcu Donna, cercetându-l cu privirea. Din cum îi spune? – lobul tău occipital.

— Nu, spuse el cu convingere.

— N-ai nimic dereglat? întrebă ea, ducându-și degetul la cap.

— Nu, doar că… știi tu. Mi-e greu să vorbesc despre afurisitele astea de clinici; detest Clinicile Neuro-Afazice. Am fost o dată acolo, în vizită la un tip, și ăla se străduia în zadar să ceruiască podeaua – mi-au spus că nu putea s-o facă, adică nu-și putea da seama cum trebuia să procedeze… Ceea ce m-a dat gata a fost că el continua să încerce. Și nu mă refer la faptul că a încercat o oră-două: când m-am întors peste o lună, el încă mai încerca. Iarăși și iarăși, exact ca atunci când îl văzusem acolo, la prima mea vizită. Nu-și dădea seama de ce nu reușea. Îmi amintesc privirea lui. Era convins că-i va ieși bine dacă și-ar fi amintit ce anume nu făcea ca lumea. „Unde greșesc?” îi tot întreba. N-aveai cum să i-o spui. Vreau să zic că i-au spus – ce naiba, i-am spus-o și eu – dar el tot nu reușea să priceapă.

— Am citit că zonele receptive din creier pică primele, zise Donna nepăsătoare. Mai ales la cineva care a luat o doză de proastă calitate sau cam așa ceva, ori poate prea mare. Se uită la automobilele din fața lor. Uite, e un Porsche din ăla nou, cu două motoare. Îl arătă cu degetul, excitată. Uau.

— Am cunoscut un tip care a pornit un Porsche din ăsta fără cheie, spuse. Omul a ieșit pe șoseaua Riverside, a accelerat până la două sute șaptezeci la oră și l-a făcut praf. Gesticulă. A nimerit drept în spatele unui trailer. Cred că nu l-a văzut.

În minte i se derula o altă fantezie: el însuși la volanul unui Porsche, dar observând trailerul observând toate trailerele și fiind remarcat de toată lumea de pe șoseaua Hollywood, la o oră de vârf. Cu toții se uitau, cu siguranță, la un tip arătos, înalt, subțire și lat în umeri, într-un Porsche nou care aleargă cu trei sute douăzeci de kilometri la oră, și toate mutrele sticleților se lungeau în urma lui, cu expresii neajutorate.

— Tremuri, spuse Donna, întinzându-se spre el și punându-i mâna pe braț. O mână liniștitoare, care își făcu imediat efectul. Las-o mai încet.

— Sunt obosit, spuse. Am stat treaz două zile și două nopți, numărând gângănii. Numărându-le și punându-le în sticle. În cele din urmă, am căzut lați, iar când ne-am trezit și am vrut să

punem sticlele în mașină – trebuia să le ducem la doctor și să i le arătăm – nu mai era nimic în ele. Erau goale.

Acum se putea simți dârdâind și își vedea mâinile pe volan – mâinile tremurătoare de pe volanul mașinii, la treizeci și doi de kilometri la oră.

— Toate nenorocitele alea de sticle, spuse. Goale. Nici o gânganie. Și pe urmă mi-am dat seama, am înțeles, fir-ar să fie. Mi-am dat seama că-i vorba despre creierul lui, creierul lui Jerry.

Aerul nu mai mirosea a primăvară și se gândi dintr-o dată că avea urgent nevoie de o doză din substanța M. Se făcuse mai târziu decât crezuse el sau poate că luase o doză mai mică decât își închipuise. Din fericire, avea la el rezerva portabilă – o ținea în torpedo, de multă vreme. Începu să caute din priviri un loc de parcare, unde să oprească.

— Mintea îți joacă feste, spuse Donna cu detașare. Părea să se fi retras în ea însăși și că era cu gândul departe.

Se întrebă dacă nu cumva felul lui dezordonat de a conduce o făcuse să fie mai rezervată. Probabil că da.

Fără voia lui, în minte începu să-i ruleze filmul unei alte fantezii: mai întâi, văzu un Pontiac mare, parcat, cu partea din spate săltată pe un cric. Acesta alunecase și un puști de vreo treisprezece ani, cu părul lung, se străduia să împiedice Pontiacul să se rostogolească, strigând, în același timp, după ajutor. Se văzu pe sine împreună cu Jerry Fabin ieșind în fugă din casă – din casa lui Jerry – și alergând spre mașină pe aleea împânzită cu cutii de bere. Se repezi la portiera din partea șoferului și o deschise, ca să apese repede pedala de frână. Dar Jerry Fabin, numai în pantaloni și fără pantofi, cu părul fluturându-i în dezordine – dormise până atunci Jerry – alergă pe lângă mașină până în spatele ei și, cu o lovitură de umăr – umărul său gol și palid, care nu vedea niciodată lumina zilei – îl aruncă pe băiat cât colo. Cricul se curbă și căzu, rupându-se, cauciucul și roata se îndepărtară rostogolindu-se, iar puștiul scăpă nevătămat.

— Prea târziu pentru frână, gâfâi Jerry, clipind des și încercând să-și îndepărteze din ochi părul urât și unsuros. Nu mai era timp.

— El e teafăr? zbieră Charles Freck. Inima continua să-i bată cu putere.

— Da.

Jerry stătea lângă băiat, cu răsuflarea tăiată.

— Rahat! urlă la el, cuprins de furie. Nu ți-am spus să aștepți s-o facem împreună? Iar când un cric alunecă… Ce naiba, omule, nu poți să susții două mii două sute de kilograme!

Chipul i se contorsionă. Băiatul, micul Rattas, arăta jalnic și tremura spasmodic, simțindu-se vinovat.

— Ți-am spus-o în atâtea și-atâtea rânduri!

— Eu m-am dus la frână, explică Charles Freck, știind că idioțenia și neîndemânarea lui erau la fel de letale ca greșeala băiatului. Era eșecul lui, de om matur, că nu reacționa așa cum se cuvenea. Însă voia să se justifice cumva, prin cuvinte, așa cum o făcuse băiatul. Dar acum îmi dau seama… se văicări și fantezia se întrerupse.

De fapt, era o rederulare, un film documentar, fiindcă își amintea exact ziua când se întâmplaseră toate astea, mai demult, când locuiau cu toții împreună. Fusese instinctul sănătos al lui Jerry, altfel Rattas ar fi ajuns sub partea din spate a Pontiacului, cu șira spinării frântă.

Posomorâți, își târșâiră toți trei picioarele până în casă, fără să se mai obosească să alerge după cauciuc și după roată, care continuau să se rostogolească.

— Dormeam, murmură Jerry, când intrară în interiorul întunecos. E pentru prima dată în ultimele două săptămâni când gângăniile o lasă mai moale, așa că am putut s-o fac. De cinci zile n-am mai închis un ochi: m-am agitat întruna. Am sperat că s-au dus; că *au plecat.* Am crezut că, până la urmă, s-au dat bătute și s-au dus în altă parte, poate la vecini, că au părăsit de tot casa. Acum le simt din nou. Am terminat al zecelea spray – NU ALUNGĂ PARAZIȚII – sau poate al unsprezecelea… M-au înșelat din nou, așa cum au făcut toți ceilalți.

Vocea îi era slabă; nu era furioasă, ci doar scăzută și nedumerită. Își puse mâna pe creștetul lui Rattas, apoi îl sărută zgomotos.

— Copil prost… Când alunecă cricul, pleacă dracului de acolo. Lasă baltă mașina. Nu te duce în spate să încerci s-o împingi la loc și s-o susții cu corpul tău.

— Dar, Jerry, m-am temut că osia…

— Dă-o naibii de osie. Dă-o naibii de mașină.

Trecură toți trei prin salonul întunecat, iar imaginea momentului de acum trecut pâlpâi și se stinse pentru totdeauna.

2

— Domnilor din Clubul Leilor din Anaheim, spuse bărbatul de la microfon, în această după-amiază avem o minunată ocazie, pentru că, vedeți dumneavoastră, Districtul Orange ne-a oferit șansa de a asculta apoi de a pune și de *a-i* pune întrebări – de a asculta, deci, – un agent sub acoperire de la Departamentul Local de Poliție, care se ocupă de narcotice.

Radia, el, bărbatul acela care purta un costum roz dintr-o țesătură cu fibre încrucișate, o cravată lată, galbenă, din material sintetic, o cămașă albastră și pantofi din imitație de piele. Era prea gras și prea bătrân deopotrivă, și chiar din cale afară de fericit fără să fi avut vreun motiv. Sau poate că avea prea puține…

Privindu-l, agentul sub acoperire de la Narcotice simțea cum i se face greață.

— Acum, continuă gazda de la Clubul Leilor, o să observați că abia puteți distinge personajul care stă chiar aici, în dreapta mea, pentru că este îmbrăcat cu ceea ce se numește un costum difuz, acesta fiind chiar costumul pe care îl poartă și, de fapt, chiar trebuie să îl poarte în timpul anumitor, de fapt, a celor mai multe dintre activitățile sale zilnice de om al legii. Mai târziu o să vă explice el însuși de ce.

Publicul, care reprezenta în toate felurile posibile imaginea în oglindă a însușirilor gazdei, își îndreptă ochii către personajul în costum difuz.

— Odată ce s-a îmbrăcat astfel, bărbatul de față pe care o să-l numim Fred, fiindcă acesta e numele de cod sub care raportează informațiile pe care le culege – nu poate fi identificat nici după voce, nici măcar după amprenta grafică a acesteia, nici după înfățișare. Nu-i așa că arată ca o umbră difuză și nimic mai mult? N-am dreptate?

Lăsă un zâmbet larg să i se aștearnă pe chip. Spectatorii, apreciind că omul spusese ceva într-adevăr nostim, zâmbiră ușor, fiecare în stilul său.

Costumul difuz era o invenție a Laboratoarelor Bell, realizat din întâmplare de un angajat pe nume S.A. Powers. Cu câțiva ani înainte, făcuse experiențe cu substanțe dezinhibante care afectau țesuturile neurale.

Într-o noapte, după ce își administrase o injecție intravenoasă ușor euforică, dar considerată sigură, avuse parte de o scădere dezastruoasă a acidului Gamma-Amino Butiric din creier. Apoi asistase la o cumplită activitate fosfenă proiectată pe peretele dormitorului său, sub forma unui montaj care se derula cu frenezie și despre care, la vremea respectivă, crezuse că erau picturi moderne, abstracte.

Vreme de vreo șase ore, S.A. Powers privise fascinat mii de picturi de Picasso care se înlocuiau una pe alta cu viteza fulgerului, după care fusese maltratat de Paul Klee, căci văzu mai multe tablouri decât pictase acesta în întreaga sa viață. Apoi, urmărind cum se perindau cu o viteză îndrăcită operele lui Modigliani, S.A. Powers formulase ipoteza (unii au nevoie de o teorie pentru orice) că rosicrucienii îi transmiteau tablouri prin telepatie, probabil intensificând undele cu ajutorul unor microrelee foarte avansate. Ulterior însă, când începură să-l chinuiască creațiile lui Kandinsky, își aduse aminte că astfel de pictori moderni, abstracți, erau specialitatea muzeului din Leningrad și hotărî că cei care încercau să ia legătura telepatic cu el erau, de fapt, sovieticii.

Dimineața, își aminti că scăderea drastică a acidului Gamma-Amino Butiric din creier genera, în mod obișnuit, o asemenea activitate fosfenă: nu încerca nimeni să-l contacteze telepatic, cu sau fără amplificare cu microunde. Dar îi veni ideea costumului difuz. În esență, proiectul său consta dintr-o lentilă de cuarț cu multiple fațete, conectată la un computer miniatural în a cărui memorie erau înmagazinate un milion și jumătate de reprezentări parțiale ale fizionomiilor unei multitudini de persoane: bărbați, femei și copii. Fiecare variantă era codificată și apoi proiectată în exterior, în toate direcțiile, pe o membrană foarte groasă, ca un giulgiu suficient de mare ca să înfășoare un om de dimensiuni medii.

Derulându-și bazele de date, computerul proiecta o infinitate de nuanțe ale ochilor și părului, toate formele și tipurile de nas, de structuri dentare și de configurații al oaselor feței. Întreaga membrană-giulgiu prelua toate caracteristicile fizice proiectate

în fiecare nanosecundă, trecând imediat la următoarele. Pentru a spori eficiența costumului său difuz, S.A. Powers programase computerul să preia aleatoriu caracteristicile din fiecare set. Iar ca să micșoreze costurile (federalilor le plăcea întotdeauna asta), găsise și sursa pentru materialul membranei: un produs secundar al unei firme care activa deja în Washington.

În orice caz, purtătorul costumului putea fi oricine, în toate variantele posibile (ajungându-se până la combinații de câte un milion și jumătate de frânturi de biți), în decursul fiecărei ore. Nu e nevoie să mai spunem că S.A. Powers stocase în unitățile computerelor caracteristicile propriei sale fizionomii, așa că, prin permutarea frenetică a tuturor însușirilor din baza de date, acestea ieșeau la suprafață și intrau în combinații... După calculele lui, propriile trăsături se reîmbinau, în medie, o dată la fiecare cincizeci de ani pentru fiecare costum, alocându-li-se suficient timp pentru a fi afișate și, apoi, din nou reasamblate. Era dezideratul cel mai apropiat de nemurire.

— Să auzim ce ne spune umbra difuză! zise gazda cu voce sonoră și mulțimea începu să aplaude.

În costumul său difuz, Fred care de fapt era Robert Arctor oftă, spunându-și: *E cumplit.*

O dată pe lună, un agent sub acoperire de la secția Narcotice a districtului era desemnat, la întâmplare, să ia cuvântul în fața unor adunări de capete seci ca aceea. Azi era rândul lui. Privind publicul, își dădu seama cât de mult îi detesta pe conformiști. Credeau că asistă la o chestie grozavă. Zâmbeau. Se distrau.

Poate că, în clipa aceea, nenumăratele componentele ale costumului său difuz redau chiar imaginea lui S.A. Powers.

— Dar, ca să fim serioși măcar o secundă, zise gazda. Bărbatul aici de față...

Tăcu, străduindu-se să-și aducă aminte.

— Fred, spuse Bob Arctor. S.A. Fred.

— Fred, da.

Înviorat, amfitrionul își reluă discursul, tunând în direcția publicului.

— Vedeți, vocea lui Fred e total inexpresivă și artificială, ca cea a roboților coordonați de computer de la banca *drive-in* din centrul orașului San Diego. Nu ne rămâne în memorie nici o particularitate, exact așa cum se întâmplă și când le dă raportul superiorilor săi din districtul Orange, din cadrul Abuzului de

Droguri – a, adică din cadrul Programului de Combatere a Abuzului. Făcu o pauză plină de înțelesuri. Știți, acești ofițeri de poliție își asumă niște riscuri înfiorătoare, pentru că reprezentanții toxicomanilor au pătruns, așa cum știm, cu o măiestrie uimitoare, în cadrul diverselor instituții de apărare a legii ale întregii noastre națiuni – sau, conform celor mai informați experți, e foarte posibil s-o fi făcut. Așa că, pentru protecția acestor bărbați dedicați cauzei, costumul difuz este necesar.

Aplauze firave pentru costumul difuz. Apoi, priviri în expectativă spre Fred, care îi spiona pe toți prin membrană.

— Dar, în activitatea lui de pe teren, se pregăti gazda să încheie, îndepărtându-se de microfon ca să-i facă loc lui Fred, bineînțeles că nu poartă așa ceva. Se îmbracă la fel ca dumneavoastră sau ca mine, bineînțeles, în hainele hippy ale diverselor grupări și subculturi în care se infiltrează necontenit.

Cu o mișcare a capului, îl invită pe agent să se ridice și să se apropie de microfon. Fred – Robert Arctor – mai făcuse asta de șase ori până atunci și știa ce trebuie să spună și la ce să se aștepte: la întrebări idioate, de toate felurile și în diverse combinații, și la stupiditate opacă. Mai era, în plus, și timpul său irosit, la care se adăugau, întotdeauna și de fiecare dată într-o mai mare măsură, propria sa furie și senzația inutilității.

— Dacă o să mă vedeți pe stradă, spuse în microfon, după ce aplauzele se domoliră, o să spuneți: „Uite un ciudat, un trăsnit drogat.” O să fiți dezgustați și-o să vă îndepărtați.

Tăcere.

— Nu arăt ca dumneavoastră, zise. Nu mi-o pot permite: viața mea depinde de asta.

De fapt, înfățișarea nu i se deosebea prea mult de a lor. Și s-ar fi îmbrăcat așa cum o făcea în fiecare zi, fie că era sau nu vorba despre slujba sau despre viața sa. Îi plăcea ceea ce purta. Dar discursul său fusese, în general vorbind, scris de alții și i-l puseseră în față ca să-l memoreze. Putea schimba câte ceva, dar foloseau cu toții același șablon. Fusese introdus cu vreo doi ani în urmă de un șef zelos de departament și, între timp, devenise literă de lege.

Așteptă până când vorbele sale își făcură efectul.

— N-o să încep, zise, povestindu-vă ce fac în calitate de ofițer sub acoperire angrenat în depistarea furnizorilor și, mai ales, a

surselor de droguri ilegale de pe străzile orașelor noastre și de pe holurile din școlile de aici, din districtul Orange. Am să vă povestesc – făcu o pauză, așa cum îl învățaseră la cursul de Relații Publice de la Academie – ce anume mă sperie, încheie.

Cu asta îi prinse: erau numai ochi și urechi.

— Zi și noapte, spuse, mă tem pentru copiii noștri – pentru ai dumneavoastră și pentru ai mei... Se opri iarăși. Am doi, zise. Din nou, liniște mormântală. Mici, foarte mici. Apoi își înălță vocea, cu vehemență: Dar nu destul de mici pentru a nu fi atrași – atrași în mod calculat, de dragul profitului – de cei care ar putea distruge această societate. Încă o pauză. Încă nu știm, reluă imediat, cu mai mult calm, cine anume sunt acești bărbați – sau, mai degrabă, aceste animale – care ne vânează tineretul, de parcă s-ar afla într-o junglă îndepărtată sau într-o țară străină, nu într-a noastră. Dezvăluim treptat identitatea furnizorilor de otrăvuri create din amestecul unor mizerii care distrug creierul și injectate, înghițite sau fumate zilnic de mai multe milioane de bărbați și femei – sau, mai curând, de cei care au fost cândva bărbați și femei. Dar, în cele din urmă, o spun înaintea lui Dumnezeu, o să-i identificăm fără dubiu.

O voce din public:

— Terminați-i!

Apoi o alta, la fel de entuziastă:

— Scăpați de comuniști!

Aplauze reluate de mai multe ori.

Robert Arctor se opri. Se holbă la ei, la conformiștii purtând costume de bună calitate, cravate de bună calitate și pantofi de bună calitate, și se gândi: *Substanța M nu le poate distruge creierele. Pentru că nu le au.*

— Spune lucrurilor pe nume, strigă o voce mai puțin energică, o voce de femeie.

Căutând-o din priviri, Arctor descoperi o cucoană de vârstă mijlocie, nu foarte grasă, cu mâinile încordate nervos.

— În fiecare zi, spuse Fred – sau, totuna, Robert Arctor – flagelul ăsta face victime printre noi. La sfârșitul fiecărei zile, fluxul profiturilor – și, acolo unde ajung ele, noi...

Se întrerupse. Dintotdeauna, nu reușise s-o scoată la capăt cu restul frazei, deși o repetase de un milion de ori, atât la cursuri cât și în cuvântările anterioare.

În încăperea enormă se așternuse tăcerea.

— Ei bine, spuse, oricum nu e vorba despre profituri. E altceva. E ceea ce vedeți că se întâmplă în jurul nostru.

N-au băgat nimic de seamă, observă el. Abandonase discursul pregătit și făcea digresiuni, pe cont propriu, fără ajutorul băieților de la Relații Publice din Centrul Civic al Districtului Orange. *Oricum,* se gândi, *care e deosebirea? Și ce dacă am făcut-o? Ce, în realitate, ei chiar nu știu sau le pasă cumva? Conformiștii,* cugetă, *trăiesc în imensele lor conglomerați fortificate de apartamente, sunt păziți de santinele pregătite să deschidă focul asupra fiecăruia și a tuturor toxicomanilor care, cu o față de pernă goală în mână, escaladează zidul ca să le fure pianul și ceasul electric, și aparatul de bărbierit, și casetofonul stereo – pe care oricum conformiștii nu le-au plătit – pentru ca astfel să-și poată face rost de doza injectabilă, de porcăria fără de care s-ar putea să-și găsească moartea, să moară de-a binelea, să moară fără întârziere, ajunși la capătul puterilor din cauza durerii și a șocului abstinenței. Dar,* medită, *atunci când ești la adăpost, privind afară dintr-un loc sigur, când ai gard electrificat și paznici înarmați, la ce bun să te gândești la toate astea?*

— Dacă ați fi diabetici, spuse, și n-ați avea bani pentru o doză de insulina, ați fi capabili să furați ca să faceți rost de ea? Sau ați prefera să muriți?

Liniște.

În căștile costumului difuz auzi o voce metalică:

— Sunt de părere, Fred, că ai face mai bine să te întorci la textul pregătit. Chiar te sfătuiesc s-o faci.

— L-am uitat, spuse Fred – sau, totuna, Robert Arctor – în microfonul său din gât.

Nu-l putea auzi decât superiorul lui de la Cartierul General al Districtului Orange, care nu era domnul F., ci, să-i zicem, Hank. Era un superior anonim, care-i fusese desemnat numai pentru acea ocazie.

— Coorect! zise în căști sufleorul oficial cu voce de tinichea. O să ți-l citesc. Repetă după mine, dar ai grijă să-l faci să sune firesc. O ușoară ezitare, pagini răsfoite. Să vedem… în fiecare zi, fluxul profiturilor – și, acolo unde ajung ele, noi… Despre asta era vorba când te-ai oprit…

— Mă blochez la chestia asta, spuse Arctor.

— … o să punem curând capăt lucrurilor, iar răsplata o să urmeze cu promptitudine. Și n-aș vrea, pentru nimic în lume, să fiu în locul lor în momentul acela.

— Vrei să știi de ce mă inhib când ajung la chestia asta? întrebă Arctor. Pentru că așa ceva îi face pe oameni să se drogheze.

Astea te împing să dezertezi și să devii toxicoman, se gândi, *chestiile de genul ăsta. De-asta renunți și pleci. De dezgust.*

Apoi însă, își privi spectatorii și înțelese că pentru ei lucrurile stăteau altfel. Aceea era singura metodă prin care îi puteai impresiona. Le vorbea unor imbecili. Unor neghiobi. Problema trebuia pusă așa cum se proceda în clasa întâi: *M* vine de la „măr” și „mărul e rotund”.

— *M,* spuse cu voce tare, adresându-se publicului, vine de la substanța M. Ceea ce înseamnă „muțenie”, „mâhnire” și „marginalizare”, marginalizarea venind de la prietenii care te abandonează și pe care îi abandonezi, – toată lumea abandonează pe toată lumea, izolându-se și însingurându-se, și urându-se, și suspectându-se unii pe alții. *M,* adăugă, înseamnă, în cele din urmă, Moarte. Moarte Lentă, așa o… Se opri. Așa o numim noi, toxicomanii. Vocea îi era hârșâită și tremurătoare. După cum, probabil, știți deja. Moarte Lentă. Din cap până-n picioare. Ei, asta-i tot.

Se întoarse la scaunul său și se așeză. În tăcere.

— Ai dat-o-n bară, îi spuse superiorul său, sufleorul. Ne vedem în biroul meu, când te-ntorci. Camera 430.

— Da, făcu Arctor. Am dat-o-n bară.

Îl priveau de parcă ar fi urinat în fața lor, pe scenă. Cu toate astea, nu știa sigur care era motivul pentru care-l priveau așa.

Apropiindu-se cu pași mari de microfon, gazda de la Clubul Leilor zise:

— Înainte de discurs, Fred m-a rugat ca acesta să fie, în primul rând, un for dedicat întrebărilor și răspunsurilor, după scurta lui expunere introductivă. Am uitat să menționez asta. Foarte bine… își ridică mâna dreaptă. Cine începe, oameni buni?

Pe neașteptate și cu stângăcie, Arctor se ridică din nou în picioare.

— Se pare că Fred mai are ceva de adăugat, spuse gazda, făcându-i semn să se apropie.

Întorcându-se încet la microfon, Arctor vorbi cu capul plecat și exprimându-se cu claritate.

— Doar atât: nu le dați cu șutul în fund după ce devin dependenți. Vorbesc de utilizatori, de toxicomani. Jumătate dintre ei, cei mai mulți dintre ei și mai ales fetele, n-au știut spre ce anume se îndreptau și nici măcar dacă se îndreptau către ceva. Să ne străduim doar să împiedicăm pe oricine, pe oricare dintre noi, s-o ia pe același drum. Își ridică ochii, adresându-le o privire scurtă. Vedeți, ei, adică ademenitorii, dizolvă niște capsule de secobarbital într-un pahar cu vin, îi dau unei fete – unei minore – să bea un pahar în care au dizolvat opt sau zece capsule, ea leșină și apoi îi injectează o doză de *mex,* adică jumătate heroină, jumătate substanță M… Se întrerupse. Vă mulțumesc, spuse.

— Cum îi oprim, domnule? strigă un bărbat.

— Ucideți-i pe ademenitori, zise Arctor și se întoarse pe scaunul său.

Nu avea chef să se ducă la Centrul Civic al Districtului Orange, la camera 430, așa că hoinări pe una dintre străzile comerciale din Anaheim, inspectând tarabele cu hamburgeri McDonald's și spălătoriile de mașini, și stațiile de benzină, și localurile Pizza Hut, și alte minunății.

Rătăcind astfel fără țintă pe străzile pline de tot felul de oameni, avea întotdeauna un sentiment ciudat legat de propria sa identitate. Așa cum le spusese în sala de conferințe tipilor de la Clubul Leilor, pe când își scotea costumul difuz, arăta ca un toxicoman, vorbea ca un toxicoman, iar cei din jur îl luau drept toxicoman și îl tratau ca atare. Alți toxicomani – *Uite-i acolo,* se gândi; „alții”, de exemplu – îi spuneau din priviri „pace, frate”, dar conformiștii n-o făceau.

Îți pui roba și mitra unui episcop, medită, *și ieși cu ea în lume, iar oamenii se pleacă înaintea ta, își îndoaie genunchii și o țin tot așa; încearcă să-ți sărute inelul, dacă nu cumva sunt gata să te pupe și-n fund, și dintr-o dată ești episcop, ca să spunem așa. Ce este identitatea?* se întrebă. *Unde începe și unde se sfârșește ea? Nimeni nu știe.*

Sentimentul că este într-adevăr ceva sau cineva îi era dat peste cap atunci când îl hărțuia câte un om al legii. Când polițaii în uniformă – patrulele sau, în general, sticleții, oricare ar fi fost ei – apăreau, de exemplu, după o curbă: își conduceau mașina

cu viteză redusă, îl scrutau la intimidare, îl măsurau din cap până-n picioare cu priviri intense, tăioase, metalice și inexpresive în timp ce el își vedea de drum, pentru ca apoi – iar asta se întâmpla mai degrabă des și, bineînțeles, dintr-o toană a lor – să oprească și să-i facă semn să se apropie.

— OK, să-ți vedem actele, spunea polițaiul, întinzându-și mâna în afara mașinii; apoi, pe când Arctor-Fred-Dumnezeu-mai-știe-cum scotocea cu neîndemânare în portofel, zbiera la el: AI FOST VREODATĂ ARESTAT? Sau, ca variantă, mai adăuga și: PÂNĂ ACUM?

De parcă ar fi fost pe punctul să intre la pârnaie chiar atunci.

— Cu ce-am greșit? spunea el de obicei – asta dacă i se întâmpla să spună ceva.

Cum era de așteptat, lumea se aduna în jurul lor. Mulți credeau că fusese prins vânzând droguri prin cine știe ce unghere. Zâmbeau stânjeniți și așteptau să afle ce urma să se întâmple, cu toate că unii dintre ei – de obicei mexicanii sau negrii, ori cei cu o înfățișare evidentă de drogați – păreau cuprinși de furie. Dar, în scurt timp, cei cu înfățișare mânioasă își luau seama și se grăbeau să-și schimbe expresia cu una impasibilă. Toată lumea știa că oricine părea furios sau neliniștit – nu se făcea nici o deosebire în privința asta – în preajma polițailor trebuia să fi avut ceva de ascuns. O știau la fel de bine și oamenii legii și se povestea că îi hărțuiau fără să stea pe gânduri.

De data asta însă, nu-l deranjă nimeni. Aveau o grămadă de drogați în evidențe; el nu era decât unul dintre cei mulți.

De fapt, ce sunt? se întrebă. Pentru un moment, își dori costumul său difuz. *Cu el,* cugetă, *aș fi putut continua să fiu o umbră difuză și trecătorii, toți oamenii de pe stradă, ar fi aplaudat. „Să auzim ce ne spune umbra difuză”,* gândi, amintindu-și cele întâmplate. *Halal metodă de a fi apreciat!* Cum puteau, de exemplu, să fie siguri că el era umbra difuză care trebuia, și nu o alta? Ar fi fost posibil ca înăuntrul membranei să nu, fi fost Fred, ci altcineva sau un alt Fred, iar ei n-ar fi aflat-o niciodată, nici chiar atunci când Fred a deschis gura și a vorbit. Realmente, nu aveau cum s-o știe. N-aveau cum s-o afle vreodată. Ar fi putut, de pildă, să fie Al, care pretindea că e Fred. Acolo, înăuntru, s-ar fi putut afla oricine, la fel cum s-ar fi putut să nu fie nimeni. De la Cartierul General al Districtului

Orange, vocea ar fi putut fi transmisă către costumul difuz, activat chiar din biroul șefului. În cazul acela, Fred ar fi putut fi orice persoană aflată în ziua aceea, întâmplător, în birou și care s-ar fi întâmplat să descopere microfonul și scenariul; sau ar fi putut fi orice combinație a tot felul de indivizi stând la birourile lor.

Dar cred că ceea ce am spus în încheiere, gândi, *anulează ipoteza asta. N-a fost cineva din birou. În fond, tocmai cei aflați acolo vor acum să discute cu mine despre asta.*

Nu era o discuție pe care s-o aștepte cu nerăbdare, de aceea continuă să hoinărească și s-o amâne, umblând peste tot. În sudul Californiei, oriunde te-ai fi dus, nu remarcai nici o diferență: peste tot dădeai de același McDonaldburger, de parcă o bandă circulară s-ar fi rotit în jurul tău în timp ce tu pretindeai că te deplasezi. Așa că, în cele din urmă, i se făcu foame, intră într-un McDonaldburger și cumpără un hamburger McDonald's dintre aceia care sunt identici cu cel pe care l-ai cumpărat ultima dată și cu cel pe care l-ai cumpărat penultima oară, și așa mai departe, întorcându-te în timp până înainte de a te fi născut; despre hamburgerii ăștia, gurile rele – mincinoșii – spun că, oricum, e făcut din pipote de curcan.

Conform reclamei, până atunci vânduseră același hamburger original de cincizeci de miliarde de ori. Se întrebă dacă i-l vânduseră aceleiași persoane. Viața din Anaheim, California, era ea însăși o reclamă repetată la nesfârșit. Nimic nu se schimba; se întindea doar – mai departe, din ce în ce mai departe – ca o revărsare înceată de neon. Existase dintotdeauna un surplus care de multă vreme se perpetua în virtutea inerției, de parcă linia automată care producea masiv aceleași obiecte se blocase pe poziția „deschis". *Cum a ajuns ținutul să fie din plastic,* se gândi, amintindu-și basmul „Cum a ajuns marea să fie sărată". *Într-o bună zi,* își spuse, o să fim obligați să vindem întruna hamburgeri McDonald's, tot așa cum îi cumpărăm; o să-i vindem încoace și încolo, de la unul la altul, chiar din camerele noastre de zi. În felul ăsta n-o să mai fim nevoiți să ieșim din casă.

Se uită la ceas: două și jumătate. Era timpul să comande, prin telefon, niște droguri. Donna îi spusese că poate obține prin intermediul ei chiar și o mie de tablete de substanță M cu metamfetamină.

Evident că, odată obținute, le preda la secția de Abuz de Droguri a Districtului, ca să fie analizate și apoi distruse – sau orice altceva s-o fi făcut cu ele. Poate că le consumau ei înșiși, așa cum spunea o altă poveste. Ceea ce era sigur era că nu le cumpăra de la ea cu intenția de a o aresta pentru trafic de droguri. Deși luase de multe ori de la ea, nu o arestase niciodată. Nu ăsta era scopul – arestarea vreunui traficant local lipsit de importanță sau a unei puicuțe care credea că e *cool* și formidabil să vinzi droguri. Donna o făcea, uneori, în parcarea magazinului 7-11, în fața holoscanerului automat pe care poliția îl pusese în funcțiune acolo, dar reușea întotdeauna să dispară. S-ar fi putut spune că nu putea fi arestată niciodată, indiferent ce ar fi făcut și de cine ar fi fost supravegheată.

Donna fusese atrasă în acea tranzacție și în cele dinainte pentru ca el să descopere o pistă către furnizorul care o aproviziona. Așa că achiziționa de la ea cantități din ce în ce mai mari. Inițial, o convinsese – dacă ăsta era cuvântul potrivit – să-i facă rost de zece tablete. Așa, ca un serviciu: marfă dată de la prieten la prieten. Mai târziu o făcuse să-i aducă, contra cost, o pungă cu o sută de bucăți, apoi alte trei pungi. Acum, dacă avea noroc, ar fi putut obține o mie de bucăți, adică zece pungi. În cele din urmă, avea să cumpere o cantitate care va depăși puterea ei economică. Ea nu va avea cum să plătească furnizorului un avans atât de mare, încât să poată obține atâta marfă câtă voia el. Simțind că-i scapă printre degete un profit însemnat, ea urma să se tocmească cu el, să insiste ca el să-i dea un avans măcar pentru o parte din marfă. El va refuza, iar ea nu va putea să-i plătească furnizorului avansul. Timpul avea s-o preseze – chiar și într-o afacere atât de neînsemnată, încordarea crește încontinuu. Toată lumea își va pierde răbdarea, iar furnizorul ei, oricine o fi el, avea să rămână cu marfa pe cap și se va înfuria când va vedea că Donna nu mai apare. Așa că, în final, dacă totul va merge cum trebuie, ea urma să se retragă, spunându-le, lui și furnizorului: „Uite ce e, ar fi mai bine să tratați direct unul cu altul. Vă cunosc pe amândoi; sunteți doi tipi grozavi. Garantez pentru fiecare din voi. O să fixez ora și locul unde vă puteți întâlni. Așa că, Bob, vei cumpăra direct de la sursă, dacă ai de gând să ceri asemenea cantități.”

Pentru că, judecând după cantitate, ea îl considera un dealer. Volumul tranzacției însă, era asemănător uneia făcute de un

intermediar. Donna își va închipui că el revinde, obținând un profit la suta de bucăți, de vreme ce cumpăra cel puțin câte o mie o dată. Astfel, devenea un intermediar de talia ei urcând către următoarea treaptă a ierarhiei și ajungând la următoarea persoană din rețea, pentru ca apoi să avanseze un pas, și încă unul, pe măsură ce ar fi cumpărat cantități din ce în ce mai mari.

În sfârșit – acesta, de altfel, era scopul proiectului – avea să se întâlnească cu cineva aflat pe o poziție destul de înaltă ca să merite să fie arestat. Cu alte cuvinte, cu o persoană care știa mai multe, fiind în legătură fie cu producătorul, fie cu altcineva care știa proveniența mărfii.

Spre deosebire de alte droguri, substanța M provenea, după toate aparențele, dintr-o singură sursă. Era sintetică, și nu organică, prin urmare era produsă într-un laborator. Putea fi sintetizată, și chiar fusese, în cadrul experimentelor federale. Dar constituenții erau, la rândul lor, derivați din substanțe complexe, aproape la fel de greu de sintetizat. Teoretic, substanța M putea fi obținută de oricine avea, în primul rând, formula și, în al doilea, capacitatea tehnologică pentru a pune la punct o fabrică. În practică însă, costurile erau inaccesibile. Totodată, cei care o inventaseră și o puseseră pe piață o vindeau prea ieftin, concurența fiind realmente imposibilă. Iar distribuirea pe scară largă sugera că, dacă exista o singură sursă, aceasta dispunea de o mulțime de amplasamente. Probabil că existau o serie de laboratoare în mai multe puncte-cheie – poate câte unul în preajma fiecărui oraș important din America de Nord și din Europa, unde era o concentrare majoră de consumatori de droguri. De ce nu fusese descoperit nici unul dintre acestea era un mister, dar implicațiile păreau să fie foarte mari, atât în domeniul public cât și, fără îndoială, în cel al serviciilor secrete. Agenția S.D. – așa cum o numeau autoritățile, în mod arbitrar – se infiltrase într-o asemenea măsură în organismele care apărau legea, pe plan local și național deopotrivă, încât cei care descopereau ceva legat de operațiunile sale își pierdeau, în scurt timp, fie interesul, fie viața.

Bineînțeles că mai avea multe alte piste în afară de Donna. În timp, mai făcuse presiuni și asupra altor intermediari, cerându-le cantități din ce în ce mai mari. Dar ea era pista cea mai ușor

de urmat, pentru că era prietena lui – sau, oricum, fiindcă își făcea speranțe în privința asta. Să-i facă vizite, să vorbească cu ea la telefon, să o scoată în oraș sau să o seducă – toate astea erau, în același timp, și o plăcere. Reprezenta, într-un fel, linia de minimă rezistență. Dacă trebuie să spionezi pe cineva și apoi să prezinți rapoarte, e de preferat să fie vorba despre oameni cu care te vezi oricum: apar mai puține suspiciuni și mai puține dificultăți. Și, dacă nu te vedeai destul de des cu ei înainte de a începe supravegherea, până la urmă tot trebuie s-o faci. În final, tot la asta se ajunge.

Intră într-o cabină telefonică și formă un număr.

Țârr... țârr... țârr...

— Alo, spuse Donna.

Toate telefoanele publice din lume permiteau interceptarea convorbirilor. Sau, dacă nu, însemna pur și simplu că la fața locului nu ajunsese încă o echipă specializată ca să se ocupe de asta. Convorbirile erau transmise pe cale electronică spre releele de memorare și, cam o dată la fiecare secundă, o copie tipărită ajungea la un ofițer care putea verifica mai multe telefoane fără să fie nevoit să-și părăsească biroul. Nu trebuia decât să apeleze, telefonic, rolele de stocare și, la semnal, banda se derula, sărind peste toate părțile neînregistrate. Multe convorbiri erau inofensive. Ofițerul putea să le identifice pe cele care nu dădeau foarte repede dovadă de onestitate. Asta era talentul său. Pentru asta era plătit. Iar unii ofițeri erau mai pricepuți la treaba asta decât alții.

Ca urmare, în timp ce el vorbea cu Donna, nu-i asculta nimeni. Înregistrarea urma să apară, cel mai devreme, în ziua următoare. Dacă ar fi discutat ceva ilegal ce ar fi sărit în ochi, atunci urmau să fie preluate amprentele vocale. Dar ei doi nu aveau de făcut altceva decât să discute cu calm. Dialogul putea fi totuși recunoscut ca fiind o tranzacție cu droguri, dar aici intra în scenă un anumit spirit de economie a guvernului: nu merita efortul să cauți prin harababura de amprente vocale și să-i depistezi de protagoniștii unei tranzacții ilegale obișnuite. Se făceau prea multe în fiecare zi, erau mult prea multe telefoane. Atât el, cât și Donna știau asta.

— Ce faci? întrebă el.

— OK.

Vocea ei caldă și răgușită se întrerupse.

— Ce-ți face cu capul astăzi?

— Parcă e într-un spațiu nefast. La pământ. Tăcere. În dimineața asta, șeful meu de la magazin m-a pus într-o situație neplăcută. Donna era casieriță într-un mic magazin de parfumuri din Gateside Mall, la Costa Mesa, unde se ducea în fiecare dimineață cu automobilul ei MG. Știi ce-a spus? Despre un client bătrân, cu părul cărunt, care ne-a păcălit cu zece dolari… a spus că a fost vina mea și că trebuie să îndrept eu lucrurile. O să mi-i taie din salariu. Așa că am pierdut zece dolari, fără să am, fir-ar al dracului – scuză-mă! – nici o vină.

— Ei, aș putea căpăta ceva de la tine? spuse Arctor.

Ea păru să se îmbufneze. De parcă n-ar fi vrut să-i dea. Ceea ce era o prostie.

— Câte… cât de multe îți trebuie? Nu știu.

— Zece, zise el.

După cum conveniseră, unu însemna o sută. Deci era vorba despre o cerere de o mie.

Atunci când înțelegerile se făceau prin intermediul comunicațiilor publice, ascunderea unei tranzacții importante în spatele uneia mărunte era o mască destul de bună. Dacă era vorba despre asemenea cantități mici, puteau să facă afaceri la nesfârșit fără ca autoritățile să manifeste vreun interes. Altfel, brigăzile de la Narcotice ar fi trebuit să descindă în fiecare moment al zilei în apartamente și în case, întorcând cu susul în jos fiecare stradă și fără să realizeze mare lucru.

— Zece, mormăi Donna, iritată.

— Mi-e într-adevăr rău, zise el, mai degrabă ca un consumator oarecare decât ca un traficant. Îți plătesc mai târziu, după ce le primesc.

— Nu, răspunse ea cu voce inexpresivă. Ți le aduc gratis. Zece. Acum, fără îndoială, făcea speculații, întrebându-se dacă el era sau nu dealer. Probabil că era. Zece. De ce nu? Ce zici, e bine de azi în trei zile?

— Mai curând nu poți?

— Astea sunt…

— OK, zise el.

— Ți le aduc.

— La ce oră?

Ea făcu un calcul.

— Să zicem că în jur de ora opt seara. Ei, vreau să-ți arăt o carte pe care am căpătat-o – a uitat-o cineva în magazin. E grozavă. E despre lupi. Știi ce fac lupii? Ce face masculul? Când își învinge adversarul, nu-l omoară: face pipi pe el. Pe bune! Rămâne locului, se pișă pe rivalul învins și pe urmă pleacă. Asta-i tot. Cel mai adesea se luptă pentru teritoriu. Și pentru dreptul de a și-o trage. Știi tu…

— Eu m-am pișat pe niște oameni acum câtva timp, spuse Arctor.

— Vorbești serios? Cum s-a-ntâmplat?

— Metaforic, zise el.

— Nu în modul obișnuit?

— Adică, făcu el, le-am spus… Se întrerupse. Vorbea prea mult; amesteca lucrurile. *Iisuse,* își zise. Tipii ăștia, continuă el, un fel de motocicliști, înțelegi?… De lângă Foster’s Freeze. Treceam pe acolo și ei au zis ceva urât. Așa că m-am întors și am spus ceva de genul…

Pe moment nu-i veni nimic în minte.

— Mie poți să-mi povestești, spuse Donna, chiar dacă e foarte scârbos. Trebuie să fii foarte scârbos cu motocicliștii ăștia, altfel nu te faci înțeles.

El zise:

— Le-am spus că mai degrabă călăresc o scroafă decât o motocicletă. Oricând.

— Nu m-am prins.

— Păi, o scroafă e o tipă care…

— O, da. OK, acum am înțeles. Dezgustător.

— Ne vedem la mine, așa cum ai spus, zise el. La revedere.

Dădu să închidă telefonul.

— Pot să aduc cartea despre lupi și să ți-o arăt? E de Konrad Lorenz. Pe coperta de pe spate, acolo unde se dau explicații, scrie că a fost cea mai însemnată personalitate din lume în domeniul lupilor. A, da, și încă ceva. Ambii colegi de cameră ai tăi au venit azi la magazin, Ernie nu-știu-cum și Barris. Te căutau pe tine…

— În legătură cu ce? întrebă Arctor.

— Cefalocromoscopul tău, care a costat nouă sute de dolari și căruia îi dai drumul întotdeauna când ajungi acasă… Ernie și Barris tot bâlbâiau ceva despre el. Ziceau că au încercat să-l folosească astăzi și n-a mers. Nici o culoare, nici o mostră

cefalică, absolut nimic. Așa că au luat trusa de scule a lui Barris și i-au deșurubat capacul de la fund.

— Ce naiba tot spui? făcu el indignat.

— Și au zis că cineva îl stricase. Sabotat. Fire tăiate și o grămadă de alte chestii bizare – știi, lucruri ciudate. Componente scurtcircuitate și sfărâmate. Barris a spus că o să încerce.....

— Mă duc direct acasă, zise Arctor și închise.

Prima mea proprietate, se gândi, cu amărăciune. *Și o cârpăcește idiotul ăla de Barris. Dar nu mă pot duce acasă acum,* realiză. *Trebuie să trec pe la Noua-Cale, să văd ce se petrece pe acolo.*

Era sarcina lui. Vrând-nevrând.

3

Și Charles Freck se gândise să viziteze Noua-Cale, atât de tare îl afectaseră halucinațiile lui Jerry Fabin. Stătea lângă Jim Barris, în cafeneaua Fiddler's Three, și își pierdea timpul mâncând îmbufnat o gogoașă cu glazură de zahăr.

— E o decizie dificilă, spuse. Acolo fac dezintoxicare. Te păzesc zi și noapte, așa că nu prizezi nimic și nu-ți injectezi nimic în braț. Dar nici nu-ți dau nimic, niciodată. Ceva prescris de vreun doctor. Valium, de exemplu.

Chicotind, Barris își studie pateul lichefiat din fața sa: o imitație topită de brânză și carne sintetică de vacă, pe o felie de pâine specială, naturală.

— Ce fel de mâncare e asta? întrebă.

— Uită-te în meniu, răspunse Charles Freck. Dau explicații.

— Dacă te duci acolo, zise Barris, o să-ți provoace niște simptome cu ajutorul fluidelor de bază din corpul tău, mai ales ale celor din creier. E vorba despre catecolamine, cum ar fi noradrenalina și serotonina. Uite cum funcționează: substanța M, ca de fapt toate drogurile care dau dependență, dar asta mai mult decât oricare alta, interacționează cu catecolaminele la nivel subcelular. Se petrece o contraadaptare biologică definitivă, într-un anumit sens. Înghiți o bucată uriașă din jumătatea dreaptă a pateului său topit. Credeau că asta se întâmplă doar cu narcoticele alcaloide, cum e heroina.

— Nu-mi injectez niciodată heroină. E depresivă.

Chelnerița, drăgălașă și sexi în uniforma ei galbenă, cu sâni obraznici și părul blond, veni la masa lor.

— Bună, spuse. E totul în ordine?

Charles Freck privi în sus cu teamă.

— Te cheamă Patty[2]? o întrebă Barris, făcându-i semn lui Charles Freck că fata era a-ntâia.

— Nu. Arătă către ecusonul de pe sânul ei drept. Beth.

Mă întreb cum îl cheamă pe sânul ei stâng, se gândi Charles Freck.

— Chelnerița care ne-a servit ultima dată se numea Patty, spuse Barris, măsurând-o fără nici un fel de jenă. La fel ca sandvișul. Trebuie să fi fost o Patty care se deosebea de sandviș. Cred că numele ei se scrie cu *i.*

— Totul e super, spuse Barris.

Charles Freck își putea vedea gândurile derulându-i-se într-un balon pe deasupra capului, unde Beth își scotea hainele și suspina, invitându-l la o partidă de sex.

— Nu și în ceea ce mă privește, spuse. Am o mulțime de probleme pe care nu le are nimeni altcineva.

— Le au mult mai mulți oameni decât îți închipui, făcu Barris, cu voce mohorâtă. Trăim într-o lume a bolilor și e din ce în ce mai rău.

Deasupra capului celuilalt, în balonul lui cu gânduri, era din ce în ce mai rău.

— Vreți să comandați ceva la desert? întrebă Beth, coborându-și privirea către ei cu un zâmbet.

— Cum ar fi? se interesă bănuitor Charles Freck.

— Avem tartă cu fragi și tartă cu piersici proaspete, spuse Beth surâzând, pe care le facem chiar noi, aici.

— Nu, nu vrem nici un fel de desert, zise Charles Freck.

Chelnerița plecă.

— Astea-s pentru cucoane în vârstă, îi spuse lui Barris, tartele astea cu fructe.

— Ideea de a te duce la dezintoxicare, zise Barris, te neliniștește. Asta-i o manifestare a simptomelor intenționat negative, frica asta a ta. Sunt drogurile pe care le iei, te țin departe de Noua-Cale și te împiedică să scapi de ele. Vezi tu,

[2] Pateu sau plăcințici, în lb. engleză (n. tr.).

toate simptomele sunt intenționate, indiferent dacă sunt pozitive sau negative.

— Rahat, nu se poate, murmură Charles Freck.

— Cele negative se manifestă ca niște dorințe aprige, generate în mod deliberat de întregul organism ca să-l forțeze pe posesorul lui care, – în cazul ăsta, ești tu – să caute nebunește…

— Primul lucru pe care îl fac când te duci la Noua-Cale, spuse Charles Freck, e să-ți taie scula. Ca o lecție suplimentară. Pe urmă, de acolo o iau în toate direcțiile.

— Următoarea e splina, spuse Borris.

— Ce fac, îți taie?… Ce face chestia asta, splina?

— Te ajută să digeri mâncarea.

— Cum?

— Eliminând celuloza din ea.

— Și presupun că, după aia…

— Numai mâncăruri fără celuloză. Fără frunze și fără lucerna.

— Și cât timp poți s-o duci în felul ăsta?

— Depinde de comportamentul tău, spuse Barris.

— Câte spline are un om obișnuit? Știa că, de obicei, erau doi rinichi.

— Depinde de greutate și de vârstă.

— De ce?

Charles Freck se simțea pătruns de suspiciuni.

— Unei persoane îi cresc mai multe spline de-a lungul anilor. Până când împlinește optzeci…

— Îți bați joc de mine.

Barris râse. *Întotdeauna a avut un râs straniu,* se gândi Charles Freck. Un râs ireal, ca zgomotul făcut de ceva care se sparge.

— De ce te-ai hotărât, îl întrebă imediat Barris, să te apuci de terapie într-un centru de dezintoxicare?

— Jerry Fabin, răspunse el.

— Jerry e un caz special, zise Barris, schițând un gest de lehamite. L-am văzut o dată clătinându-se pe picioare și căzând, umplându-se tot de rahat, fără să aibă habar unde se află și încercând să mă facă să cercetez ce otravă luase – cel mai probabil, sulfat de taliu… Se folosește în insecticide și pentru stârpirea șobolanilor. I-a copt-o cineva, îi plătea o poliță. Mă puteam gândi la zece toxine și otrăvuri diferite care…

— Mai e și un alt motiv. Iar mi s-au împuținat rezervele și nu pot să mai suport să rămân pe drojdie fără să știu dacă o să mai fac dracului vreodată rost de altele.

— Păi, nu putem fi siguri nici c-o să mai vedem vreodată un răsărit de soare.

— Dar, rahat… Mi-au rămas atât de puține că nu mai e decât o chestiune de zile. Și, totodată… Am impresia că cineva mă fură. Nu se poate să le termin atât de repede; cineva îmi șterpelește din nenorocita aia de ascunzătoare.

— Câte tablete iei într-o zi?

— E greu să-mi dau seama. Dar nu prea multe.

— Toleranța față de drog crește, știi tu.

— Da, sigur, dar nu în halul ăsta. Nu mai suport să rămân așa, pe drojdie. Pe de altă parte… Căzu pe gânduri. Cred că am găsit o nouă sursă. Puicuța aia, Donna. Donna nu-știu-cum.

— A, prietena lui Bob.

— Iubita lui, zise Charles Freck, dând aprobator din cap.

— Nu, n-a ajuns niciodată în chiloții ei. Încă se străduiește.

— E demnă de încredere?

— În ce sens? Pentru tăvăleală sau?…

Barris gesticulă: Își duse mâna la gură și se prefăcu că înghite ceva.

— Ce fel de sex e ăsta? Apoi, Charles Freck se lumină. A, da, cel mai recent.

— E destul de demnă de încredere. Cam împrăștiată, întrucâtva. Așa cum trebuie să te aștepți de la o gagică, mai ales de la alea brunete. Are creierul între picioare, ca cele mai multe dintre ele. Probabil că tot acolo își ascunde și rezerva. Chicoti. Toată rezerva ei de traficant.

Charles Freck se aplecă spre el.

— Arctor nu i-a tras-o niciodată? Vorbește despre ea de parcă ar fi făcut-o.

— Ăsta-i Bob Arctor. Vorbește de parcă ar fi făcut o grămadă de chestii. Nu e același lucru, câtuși de puțin.

— Păi, cum se face că nu s-a culcat niciodată cu ea? Nu-i în stare să se descurce?

Barris reflectă cu seriozitate, continuând să se joace cu pateul lui topit. Îl împărțise în bucăți mărunte.

— Donna are probleme. Poate că ia heroină. Aversiunea asta a ei pentru orice fel de contact fizic – heroinomanii, nu-i așa, își

pierd interesul pentru sex pentru că organele lor se umflă din cauza vasoconstricției. Iar Donna, am observat asta, dă dovadă de o scădere exagerată a apetitului sexual, într-o măsură nefirească. Nu numai în ceea ce-l privește pe Arctor, dar și când e vorba de... Se bosumflă și făcu o pauză. De bărbați, în general.

— Rahat, vrei să zici că ea n-o să-i cedeze.

— Ba ar face-o, spuse Barris, dacă ar fi stârnită așa cum trebuie. De exemplu... Te pot învăța cum să i-o tragi pe nouăzeci și opt de cenți.

— Nu vreau să i-o trag, vreau doar să cumpăr de la ea. Se simți stânjenit. Barris avea întotdeauna ceva care-i crea o senzație de jenă în regiunea stomacului. Dar, de ce nouăzeci și opt de cenți? întrebă. N-ar primi bani, nu-i prostituată. Oricum, e tipa lui Bob.

— Nu i-ai da direct banii, zise Barris în stilul lui precis și elevat. Se aplecă înspre Charles Freck, cu nările lui păroase fremătând de plăcere și de viclenie. Pe lângă asta, ochelarii de soare cu tentă verzuie i se aburiseră. Donna ia cocaină. Fără îndoială că și-ar desface picioarele pentru cel care i-ar aduce un gram, mai ales dacă anumite chimicale rare ar fi adăugate într-o manieră strict științifică, pe care am studiat-o în amănunt.

— Aș vrea să nu vorbești în felul ăsta, spuse Charles Freck. Nu despre ea. Oricum, un gram de cocaină se vinde acum cu peste o sută de dolari. Cine are banii ăștia?

— Pot obține un gram de cocaină pură, declară Boris aproape disprețuitor. M-ar costa mai puțin de un dolar – prețul ingredientelor din care o produc – fără să includem și munca mea.

— Prostii.

— O să-ți fac o demonstrație.

— De unde provin ingredientele?

— De la magazinul 7-11, spuse Barris, în timp ce se ridica împleticindu-se și împrăștiind, în entuziasmul său, bucățele de pateu topit. Ia nota de plată, spuse, și hai să-ți arăt. Mi-am instalat acasă un laborator provizoriu, până când o să-mi fac unul mai bun. Poți să te uiți cum extrag un gram de cocaină din substanțe legale, obișnuite, achiziționate la liber dintr-un magazin alimentar 7-11, la prețul de nici un dolar. Se strecură printre mese. Haide, îi spuse pe un ton autoritar.

— Desigur, zise Charles Freck, luând nota de plată și urmându-l.

Ticălosul e zurliu, se gândi. *Sau poate că nu e așa. Cu toate experiențele alea chimice pe care le face și tot citind și iar citind la biblioteca districtuală... Poate că e ceva de capul lui. Gândește-te la profit,* își spuse. *Gândește-te cât am avea de câștigat!*

Se grăbi pe urmele lui Barris care, îmbrăcat cu salopeta sa reciclată de aviator, își scoase cheile automobilului Karmann Ghia, trecând cu pași mari pe lângă casier.

•

Se opriră în parcarea magazinului 7-11, coborâră din mașină și intrară. Lângă casa din față stătea, ca de obicei, un polițai mare și tont, prefăcându-se că citește o revistă porno. Charles Freck știa că, de fapt, îi verifica pe toți cei care intra, ca să-și dea seama dacă aveau de gând să jefuiască magazinul.

— Ce luăm de aici? îl întrebă pe Barris, care rătăcea nepăsător printre rafturile cu alimente.

— Un tub de spray, spuse acesta. Solarcaine.

— Loțiune de plajă?

Lui Charles Freck nu-i venea să creadă că toate astea se întâmplau cu adevărat, dar, pe de altă parte, cine putea ști? Cine putea fi sigur? Îl urmă pe celălalt la casă. De data asta, Barris plăti.

Cumpărară flaconul de Solarcaine și își văzură de drum, pe lângă polițai, pe urmă înapoi, în mașină. Barris ieși rapid din parcare și o luă de-a lungul străzii, conducând fără să se oprească și fără ca măcar să încetinească vreun pic, ignorând semnele de limitare a vitezei.

În cele din urmă, se opri lângă casa lui Bob Arctor, unde o grămadă de ziare vechi zăceau, nedesfăcute, în iarba înaltă din curtea din față.

— Am de făcut o treabă lungă și anevoioasă, spuse Barris, începând să care diverse obiecte, plus spray-ul Solarcaine, pe aleea care ducea la ușa principală. Îi întinse lui Charles Freck cheia. Și probabil că n-o să primesc nici un fel de plată. Ca de obicei.

Charles Freck descuie ușa și intrară în casă. Două pisici și un câine se apropiară zdupăind și scoțând sunete pline de

speranțe. Împreună cu Barris, îndepărtă animalele cu grijă, folosindu-și ghetele.

Săptămâni de-a rândul, Barris își încropise în partea din spate a micii sufragerii un fel de laborator bizar, în care se aflau, ici și colo, sticle și tot felul de fleacuri aparent inutile pe care le șterpelise din diverse locuri. Charles Freck știa din auzite că Barris nu credea atât de mult în cumpătare, cât în ingeniozitate. „Trebuie să fii în stare să folosești primul lucru care-ți cade în mână ca să-ți atingi scopul, predica Barris. O pioneză, o agrafă pentru hârtie, o parte dintr-un ansamblu căruia i s-au stricat sau i s-au pierdut celelalte componente...” Charles Freck avea senzația că acolo își făcuse atelier un șobolan, iar ceea ce adunase șobolanul era folosit pentru experiențe.

Prima mișcare din operațiunea lui Barris fu să ia o pungă de plastic din rola de lângă chiuvetă și să pulverizeze în ea conținutul spray-ului, continuând să facă asta până când recipientul se goli sau, cel puțin, până expulză tot gazul.

— E ireal, spuse Charles Freck. Extrem de ireal.

— Ceea ce au făcut ei în mod deliberat, spuse Barris vesel, în timp ce lucra, a fost să amestece cocaina cu ulei, ca să nu poată fi extrasă. Dar cunoștințele mele din domeniul chimiei sunt atât de avansate, încât știu cu precizie cum să separ cocaina de ulei.

Începu să amestece sare în noroiul vâscos din pungă, scuturând-o cu putere. Apoi turnă totul într-un vas de sticlă.

— Îl îngheț, anunță rânjind, și, ca urmare, cristalele de cocaină se ridică deasupra pentru că sunt mai ușoare decât aerul... Decât uleiul, am vrut să spun. Și urmează pasul final, asupra căruia, firește, păstrez secretul, dar care necesită o metodologie complicată de filtrare.

Deschise congelatorul de deasupra frigiderului și plasă cu grijă vasul înăuntru.

— Cât o să stea acolo? se interesă Charles Freck.

— Jumătate de oră.

Barris scoase una dintre țigările sale răsucite cu mâna, o aprinse, apoi se îndreptă tacticos spre grămada de aparatură de testare electronică. Rămase acolo, dus pe gânduri și mângâindu-și barba.

— Da, zise Charles Freck, dar vreau să spun că, până și în cazul în care scoți de aici un întreg gram de cocaină pură, tot n-o pot încerca pe Donna, ca să... știi tu, ca să ajung, în schimb, în

chiloții ei. E ca și cum aș cumpăra-o; ca și cum aș evalua-o la prețul ăsta.

— Faci un schimb, îl corectă Barris. Tu îi dai ei un cadou, iar ea îți dă unul ție. Cel mai prețios dar pe care-l poate face o femeie.

— O să știe c-a fost cumpărată.

O studiase suficient de mult pe Donna ca să-și dea seama că lucrurile ar fi stat chiar așa: fata avea să priceapă ce se petrece dincolo de fațadă.

— Cocaina e un afrodiziac, murmură Barris mai mult pentru el. Pregătea echipamentul de testare de lângă cefalocromoscopul care era cel mai scump obiect aflat în proprietatea lui Bob Arctor. După ce va priza o doză bună, o să fie fericită să-și scoată dopul.

— Rahat, omule, protestă Charles Freck. Vorbești despre prietena lui Bob Arctor. El e prietenul meu și tipul împreună cu care locuiți tu și Luckman.

Barris își ridică țeasta pletoasă spre Charles Freck și îl studie cu atenție.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le știi despre Bob Arctor, spuse. Nici unul dintre noi nu le știe. Punctul tău de vedere e simplist și naiv, și crezi despre el ceea ce vrea el să crezi.

— E un tip de treabă.

— Sigur că da, zise Barris, dând din cap a încuviințare și zâmbind. Fără nici o îndoială. Unul dintre cei mai cumsecade din lume. Dar eu – noi, cei care l-am observat pe Arctor cu acuitate și în mod perceptiv – am ajuns să sesizăm anumite contradicții. Atât în personalitatea, cât și în comportamentul lui. În tot ce ține de viața lui. În, ca să spun așa, stilul lui înnăscut.

— Poți să spui ce anume?

Lui Barris, ochii îi jucau în spatele ochelarilor de soare cu lentile verzi.

— Felul în care ți se mișcă ochii în cap nu-mi spune nimic, zise Charles Freck. Ce nu-i în ordine cu cefalocromoscopul la care meșterești?

Se apropie ca să vadă el însuși.

— Spune-mi ce observi aici, la conexiunile electrice de dedesubt, zise Barris, ridicând cadrul central în poziție verticală.

— Văd fire tăiate, răspunse Charles Freck. Și o – ceva ce arată a fi mai multe scurtcircuitări intenționate. Tu ai făcut asta?

Ochii veseli și atoateștiutori ai lui Barris continuau să se miște întruna, cu deosebită încântare.

— Mizeriile astea nu țin la mine, zise Charles Freck. Cine-a stricat cefalocromoscopul ăsta? Când s-a întâmplat și când v-ați dat seama? Ultima dată când l-am văzut, adică alaltăieri, Arctor nu mi-a spus nimic despre asta.

— Poate că nu era încă pregătit să vorbească despre asta, spuse Barris.

— Ei bine, făcu Charles Freck, din punctul meu de vedere, vorbești în dodii. Cred c-o să mă duc la Noua-Cale, la oricare din sediile lor, o să mă internez și o suport dezintoxicarea, o să fac tratamentul, o să intru în jocul lor distrugător, o să stau cu tipii ăia zi și noapte și n-o să mai fiu înconjurat de țicniți secretoși ca tine, care fac lucruri fără sens și pe care nu-i înțeleg. Pot să văd că cineva și-a bătut joc de cefalocromoscopul ăsta, dar tu nu-mi spui nimic. Vrei să spui că Bob Arctor a făcut așa ceva cu propriul lui aparat, pe care l-a plătit atât de scump? Sau nu asta vrei să spui? Ce tot îndrugi acolo? Aș vrea să-mi fi dus traiul la Noua-Cale, unde n-ar fi trebuit să scormonesc în fiecare zi prin rahatul ăsta plin de subînțelesuri pe care mi-l serviți tu și alți drogați de teapa ta, tot atât de duși cu pluta.

Îi aruncă o privire plină de dispreț.

— Nu sunt eu cel care a stricat unitatea asta de emisie, spuse Barris meditativ, cu mustățile tresăltându-i, și am dubii serioase în privința faptului că ar fi făcut-o Ernie Luckman.

— Eu mă îndoiesc cu toată seriozitatea că Ernie Luckman ar putea strica ceva în toată viața lui. Cu excepția acelei întâmplări, când a luat-o razna din cauza LSD-ului de proastă calitate și a aruncat măsuța și tot ce mai era în camera de zi în parcare, pe fereastra apartamentului în care stătea împreună cu fata aia, cu Joan. Asta-i altceva. De obicei, Ernie e, în toate privințele, mai bun decât noi toți. Nu, Ernie nu ar sabota cefalocromoscopul nimănui altcuiva. Iar Bob Arctor… E al lui, nu-i așa? Cum adică, s-a sculat pe furiș la miezul nopții și a făcut asta fără să-și dea seama, s-a pârlit în halul ăsta? Asta a fost făcută de altcineva, unul care vrea să i-o coacă. *Probabil că-i opera ta, nemernic împuțit,* gândi. *Ca să faci una ca asta trebuie să ai cunoștințe tehnice și mintea sucită.* Cel care a făcut-o ar

trebui trimis fie într-o clinică federală neuro-afazică, fie la cimitir. De preferat a doua variantă, după părerea mea. Bob a fost întotdeauna de-a dreptul vrăjit de cefalocromoscopul ăsta Altec. Cred că l-am văzut punându-și-l și iar punându-și-l în fiecare seară, imediat ce se întorcea de la lucru, imediat ce intra pe ușă. Fiecare om are un lucru pe care-l prețuiește ca pe o comoară. Asta era comoara lui. Așa că eu zic că e o porcărie, omule, să-i faci una ca asta, o porcărie.

— E chiar ceea ce voiam să spun.

— Ce voiai să spui?

— Seara, imediat ce se întoarce de la lucru, repetă Barris. De o vreme fac ipoteze întrebându-mă în slujba cui se află Bob în realitate, ce fel de organizație o fi, de fapt, asta despre care nu vrea să ne spună nimic.

— E nenorocitul de Centrul de Refacere a Marcajelor Albastre de pe Timbre din Placentia, spuse Charles Freck. Mi-a povestit el odată.

— Mă întreb ce face acolo?

Charles Freck oftă.

— Colorează timbrele în albastru.

Lui Freck chiar nu-i plăcea Barris. Își dorea să se fi aflat în altă parte, eventual șterpelind droguri de la prima persoană pe care o întâlnea din întâmplare sau pe care o suna. *Poate c-ar trebui s-o șterg,* își spuse, dar apoi își aminti de vasul cu ulei și cocaină care se răcea în frigider și de suta de dolari obținută cu numai nouăzeci și opt de cenți.

— Auzi, zise, când o să fie gata chestia aia? Cred că-ți bați joc de mine. Cum ar putea cei de la Solarcaine să vândă spray-ul cu nouăzeci de cenți dacă înăuntru s-ar afla un gram de cocaină pură? Cum ar mai obține profituri?

— Cumpără cantități foarte mari, afirmă solemn Barris.

Lui Charles Freck i se derula în minte o fantezie născocită instantaneu: basculante cu cocaină pură îndreptându-se spre fabrica de Solarcaine – oriunde ar fi fost ea, poate în Cleveland – și descărcând tone peste tone de cocaină pură, de cea mai bună calitate, neatinsă și neporționată. Marfa era dusă într-o extremitate a fabricii, unde era amestecată cu ulei, cu gaz inert și cu alte mizerii, fiind apoi îndesată în tuburi mici și strălucitor colorate de spray, care urmau să fie stivuite în mii de magazine 7-11, farmacii și supermarketuri. *Ar trebui să jefuim una din*

basculantele alea, cugetă, *și să luăm toată încărcătura. Poate că sunt trei sute, trei sute cincizeci de kilograme… La naiba, e mult mai mult. Cât poate intra într-o basculă?*

Barris îi aduse tubul gol de Solarcaine ca să-l studieze și îi arătă eticheta pe care erau trecute toate componentele.

— Vezi? Benzocaină. Numai anumiți oameni capabili știu că asta e denumirea comercială a cocainei. Dacă ar fi scris „cocaină” pe etichetă, toți ar fi înțeles cum stau lucrurile și, în cele din urmă, ar fi făcut ce fac și eu. Lumea nu-și dă seama, fiindcă n-are educația necesară, n-are studiile științifice pe care le-am făcut eu.

— Și la ce-ai de gând să-ți folosești toate cunoștințele astea? întrebă Charles Freck. În afară de a o face pe Donna Hawthorne să intre în călduri…

— Planul meu e să scriu, în cele din urmă, un bestseller, răspunse Barris. O lucrare care să se adreseze omului obișnuit, învățându-l cum să-și pregătească singur droguri în bucătărie, fără nici un pericol și fără să încalce legea. Vezi tu, nu e nimic ilegal în asta. Benzocaina e legală. Am dat telefon la o farmacie și i-am întrebat. E inclusă într-o grămadă de chestii.

— Grozav, spuse Charles Freck, impresionat.

Își privi ceasul, ca să-și dea seama cât de mult mai avea de așteptat.

•

Hank, care era domnul F., îi spusese lui Bob Arctor să verifice toate sediile locale ale celor de la Noua-Cale. Trebuia să descopere ascunzătoarea unui traficant important pe care îl urmărea, dar pe care îl pierduse pe neașteptate din vedere.

Din când în când, câte un dealer aflat pe punctul de a fi arestat își căuta refugiu într-unui dintre centrele de dezintoxicare – Synanon, Punctul Central, X-Kalay și Noua-Cale – dându-se drept toxicoman care are nevoie de ajutor. Odată intrat acolo, identitatea sa, actele și orice altceva care l-ar fi putut da de gol erau secretizate: i se pregătea crearea unei noi personalități, lipsite de tentația drogurilor. În felul acesta, dispăreau multe dintre informațiile de care oamenii legii aveau nevoie ca să dea de urma suspectului. Mai târziu, când lucrurile se liniișteau, dealerul ieșea la iveală, reluându-și activitățile din exterior.

Nimeni nu știa cât de des se întâmplau asemenea lucruri. Un traficant care fugea de o condamnare la patruzeci de ani de închisoare avea tot interesul să spună o poveste convingătoare în fața conducerii centrului de dezintoxicare, care putea să-l primească sau să-i respingă cererea. În momentele acelea, suferințele sale erau autentice într-o foarte mare măsură.

Conducând cu viteză redusă pe bulevardul Katella, Bob Arctor căuta firma celor de la Noua-Cale. Știa că eficienții angajați ai centrului de dezintoxicare își aveau sediul într-o clădire de lemn care cândva fusese o casă particulară. Nu-i făcea plăcere să pătrundă într-un asemenea loc prin înșelătorie, dându-se drept un posibil rezident care avea nevoie de ajutor, dar era singura modalitate de a o face. Bineînțeles că, dacă ar fi dezvăluit că e un agent de la Narcotice în căutarea cuiva, cei de la dezintoxicare – sau, oricum, majoritatea acestora – ar fi început să aibă un comportament evaziv. Nu voiau ca marea lor familie să fie hărțuită de omul legii, iar el îi putea înțelege și le aprecia atitudinea. Ei susțineau că foștii toxicomani se aflau, în sfârșit, la adăpost. De regulă, după internare, conducerea clinicilor de dezintoxicare le garanta protecția. Pe de altă parte, dealerul pe care îl căuta Arctor era un traficant de prima mână, iar folosirea centrelor de dezintoxicare în asemenea scopuri nu era în interesul nimănui. Nu vedea nici un alt mod de a acționa, nici pentru sine însuși, nici pentru domnul F., care îl pusese inițial pe urmele negroteiului Weeks. Weeks era în vizorul lui Arctor de foarte multă vreme, dar toate încercările lui de a-l prinde rămăseseră fără nici un rezultat. Iar acum, de zece zile bătute pe muchie, era de negăsit.

Descoperi firma scrisă cu litere groase și își lăsă mașina în mica parcare pe care cei de la Noua-Cale o împărțeau cu o brutărie. Parcurse aleea ce ducea spre ușa din față cu pași inegali și cu mâinile afundate în buzunare, făcându-și numărul măsluit-și-jalnic.

Era mulțumit că, măcar, conducerea departamentului nu-l învinuise că-i pierduse urma negrului Weeks. Conform estimărilor lor oficiale, întâmplarea dovedea cât de alunecos era traficantul. Tehnic vorbind, Weeks era mai degrabă contrabandist decât traficant: când și când, aducea câte un transport de droguri puternice din Mexic până la o ascunzătoare din Los Angeles, de unde le împărțea cumpărătorilor. Metoda lui

de a trece drogurile peste graniță era simplă: le plasa sub mașina unui conformist care se așeza în fața lui la vamă, apoi, odată intrat în Statele Unite, îl urmărea pe tip și îl împușca cu prima ocazie. Dacă patrula de grăniceri descoperea drogurile, atunci cel arestat era conformistul, și nu Weeks. În California, deținerea de droguri era delict de gradul întâi. Ghinionul conformistului, al nevestei și al copiilor lui.

Arctor îl putea recunoaște pe Weeks mai bine decât orice alt agent sub acoperire din districtul Orange: un negru gras, trecut de treizeci de ani, având un mod distins de a vorbi tărăgănat – și cu eleganță, ca și cum ar fi învățat la o școală englezească cu pretenții. De fapt, Weeks își făcuse veacul prin mahalalele Los Angelesului. După toate probabilitățile, își deprinsese modul de exprimare ascultând benzile cu caracter educativ împrumutate din biblioteca vreunei universități.

Lui Weeks îi plăcea să poarte haine sobre și de cea mai bună calitate, de parcă ar fi fost doctor sau avocat. Umbla adesea cu o servietă-diplomat scumpă, din piele de crocodil și cu ochelari cu ramă de baga. Totodată, era de obicei înarmat cu o pușcă de vânătoare pentru care își comandase din Italia un pat foarte modern și foarte șic. Dar, la Noua-Cale, toate aceste accesorii i-ar fi fost luate. L-ar fi îmbrăcat ca pe toți ceilalți, în haine provenite din donații și alese la întâmplare, și i-ar fi pus servieta-diplomat în debara.

Arctor deschise ușa masivă și intră.

Un coridor lung și, în salonul din stânga, mai mulți indivizi care citeau. O masă de ping-pong în celălalt capăt, apoi o bucătărie. Lozinci atârnate de pereți, unele scrise de mână, altele tipărite: EȘECUL ESTE REAL NUMAI ATUNCI CÂND DUCE LA EȘECUL ALTORA și așa mai departe. Zgomot puțin, activitate redusă. Noua-Cale colabora cu diverse companii din domeniul serviciilor și vânzărilor cu amănuntul: probabil că cei mai mulți dintre pacienți, bărbați și femei deopotrivă, erau la lucru, în frizerii, în stații de benzină și în ateliere de reparat stilouri. Arctor rămase locului, afișând o mină istovită.

— Da?

Apăruse o fată drăguță, purtând o fustă foarte scurtă de bumbac albastru, și un tricou pe care inscripția Noua-Cale se întindea de la un sfârc la altul.

El începu să vorbească cu voce groasă, guturală, pătrunsă de rușine.

— Sunt… într-o formă foarte proastă. Nu mai reușesc să-mi adun gândurile. Pot să stau jos?

— Sigur.

Fata flutură din mână și își făcură apariția doi tipi cu înfățișare banală și chipuri impasibile.

— Duceți-l undeva unde să se poată așeza și dați-i niște cafea.

Câte tergiversări, se gândi Arctor, în timp ce-i lăsa pe cei doi să-l pună pe o canapea pufoasă, cam jerpelită. *Deprimanți pereți,* remarcă. Vopseaua primită din donații avea o culoare demoralizatoare și era de proastă calitate. Își spuse că, dacă cei de la Noua-Cale subzistau pe baza diverselor contribuții, le era destul de greu să obțină fonduri.

— *Thanks,* își exprimă el recunoștința cu voce tremurândă, de parcă ar fi fost copleșit de mulțumire fiindcă se afla acolo și fiindcă se așezase. Uau! făcu apoi, încercând să-și netezească părul. Lăsă impresia că nu reușește s-o facă și renunță.

— Arăți ca naiba, domnule, spuse fata cu fermitate, stând exact în fața lui.

— Chiar așa, încuviințară cei doi tipi, pe un ton surprinzător de energic. Ca un rahat veritabil. Ce-ai făcut, ai zăcut în propriile tale excremente?

Arctor clipi din ochi.

— Cine ești? îl întrebă unul dintre bărbați.

— Poți să vezi *ce* este, spuse celălalt. Un gunoi dintr-un nenorocit de tomberon. Uite. Arătă spre părul lui Arctor. Păduchi. De-aia te mănâncă, șmechere.

— De ce-ai venit aici, domnule? zise fata, calmă și detașată, dar câtuși de puțin prietenoasă.

Pentru că pe aici, pe undeva, aveți un contrabandist de prima mână, îi răspunse Arctor, dar numai în sinea lui. *Iar eu sunt omul legii. Și voi sunteți idioți, cu toții.* Dar, în loc de asta, bolborosi, cu umilință, așa cum era evident că se așteptau s-o facă:

— Spuneați că…

— Da, domnule, poți să bei niște cafea.

Fata făcu un semn ferm din cap și unul dintre bărbați se supuse, îndreptându-se cu pași mari către bucătărie.

Tăcere. Apoi, ea se aplecă și-i atinse genunchiul.

— Te simți foarte rău, nu-i așa? spuse cu blândețe.

El nu reuși să încuviințeze decât dând din cap.

— Te rușinezi și ai o senzație de dezgust față de ceea ce ai ajuns, zise ea.

— Da, recunoscu el.

— Pentru că ai ajuns un rahat. O hazna. Ai vârât otrava aia în tine zi de zi, ți-ai injectat trupul cu…

— N-am mai putut continua, spuse Arctor. Locul ăsta e singura speranță care mi-a apărut în minte. Am un prieten care a venit aici – așa cred, spunea că are de gând s-o facă. Un negru sărit de treizeci de ani, educat, foarte politicos și…

— O să-ți întâlnești familia mai târziu, zise fata. Dacă o să fii admis. Trebuie să corespunzi cerințelor noastre, cred că-ți dai seama. Iar prima condiție e să fii convins, cu sinceritate, că ai nevoie de noi.

— Sunt, spuse Arctor. Cu sinceritate.

— Trebuie să fii într-o stare foarte proastă ca să fii primit aici.

— Sunt, zise el.

— La ce doză ai ajuns? Cât iei în mod obișnuit?

— Treizeci de grame pe zi, răspunse Arctor.

— În stare pură?

— Da. Dădu din cap. Țin o zaharniță plină pe masă.

— O să fie extrem de greu. În fiecare noapte o să-ți muști perna până o să-i împrăștii fulgii; când te vei trezi, o să găsești fulgi peste tot. O să ai crize și o să faci spume la gură. O să te scapi pe tine, ca un animal bolnav. Ești pregătit pentru asta? Sper că realizezi că noi, aici, nu-ți dăm nimic.

— Locul ăsta nu e un nimic, zise. Tergiversau lucrurile, iar el se simțea agitat și irascibil. Prietenul meu, negrul… spuse. A reușit să ajungă aici? Sper din tot sufletul că n-a fost adunat de sticleți de drum… Doamne, era atât de terminat, că abia mai putea să meargă. Credea…

— La Noua-Cale nu există nici o legătură între două persoane, făcu fata. O să înveți asta.

— Da, dar a reușit să ajungă aici? întrebă Arctor.

Își dădea seama că pierde timpul de pomană. *Iisuse!* se gândi. *Aici e mai rău decât ceea ce facem noi în mijlocul orașului toată hărțuiala asta. Și n-o să-mi spună nici un rahat. Asta-i politica lor,* realiză. *Ca un zid de oțel. Odată ce ai intrat*

într-unui dintre locurile astea, ești ca și mort pentru restul lumii. Negroteiul Weeks ar putea fi de partea cealaltă a peretelui, trăgând cu urechea și râzând până și cu fundul sau s-ar putea să nu fie nicidecum aici, sau ar putea fi adevărată orice altă variantă cuprinsă între astea două. Chiar dacă aș veni cu un mandat de percheziție... Asta n-a mers niciodată. Tipii de la reabilitare știau cum să tragă de timp și cum să se eschiveze până când toate persoanele căutate de poliție dispăreau pe o ușă laterală sau își găseau scăparea fugind prin centrala termică. La urma urmei, membrii personalului erau, ei înșiși, foști toxicomani. Și nici o agenție aflată în slujba legii nu agrea ideea de a tulbura, cu grosolănie, tihna unei clinici de dezintoxicare: protestele publicului n-ar fi contenit niciodată.

E timpul să-l las în plata Domnului pe negroteiul Weeks și să-mi iau tălpășița, se hotărî. *Nu-i de mirare că nu m-au mai trimis niciodată pe aici până acum: tipii ăștia nu sunt deloc simpatici. În ceea ce mă privește,* se gândi, *mi-am abandonat principala însărcinare pentru un timp nelimitat. O să-i raportez domnului F.,* își spuse, *și o să aștept o nouă misiune. Asta, ducă-se dracului.*

— O șterg, spuse, ridicându-se.

Cei doi bărbați se întorseseră deja, unul cu o cană cu cafea, iar celălalt cu niște foi volante, aparent cu caracter educativ.

— Dai bir cu fugiții? spuse fata, cu aroganță și dispreț. N-ai destul curaj să iei o decizie? Să scapi de mizerie? Ai de gând să pleci de aici târându-te pe burtă?

Cei trei îl priviră cu mânie.

— Mai târziu, spuse Arctor și o luă către ușă, spre lumea de afară.

— Drogat nenorocit, zise fata, din spatele lui. N-ai nici un pic de curaj, creier prăjit ce ești, nu-i nimic de capul tău. Târăște-te afară, târăște-te: e alegerea ta.

— O să mă-ntorc, zise Arctor, enervat. Atmosfera din interior îl apăsa, iar senzația se intensificase chiar acum, când voia să plece.

— S-ar putea să nu te mai primim înapoi, cutezătorule, spuse unul din bărbați.

— O să fii silit să insiști, zise celălalt. O să ai nevoie de argumente foarte serioase. Dar chiar și așa, e posibil să nu te mai vrem.

— De fapt, nu te vrem nici acum, spuse fata.

Arctor se opri în ușă și se întoarse, ca să le țină piept atacatorilor. Vru să spună ceva, dar nu se putea gândi la nimic, nici în ruptul capului. Parcă îi goliseră creierul.

Era posibil să nu-i mai funcționeze creierul. Nu avea nici un gând, nici o reacție, nici un răspuns pentru ei, nici măcar unele demne de dispreț.

Ciudat, își spuse, nedumerit.

Și ieși din clădire, luând-o către mașină.

În ceea ce mă privește, gândi, *Weeks a dispărut o dată pentru totdeauna. N-am de gând să mai intru în vreunul dintre locurile astea.*

Hotărî, dezgustat, că era timpul să ceară o altă misiune. Să urmărească altceva.

Ăștia sunt mai duri decât noi.

4

În interiorul costumului său difuz, pata nebuloasă cunoscută sub numele de Fred stătea față în față cu o altă pată nebuloasă, care îl reprezenta pe Hank.

— Cam atât în ceea ce-i privește pe Donna, pe Charles Freck și pe… ia să vedem – pentru o secundă, vocea metalică a lui Hank încetă să mai pârâie. Foarte bine, l-ai acoperit pe Jim Barris. Notă ceva în blocnotesul din fața sa. Tu crezi că Doug Weeks fie a murit, fie a părăsit zona.

— Sau se ascunde și e inactiv, zise Fred.

— Ai auzit pe cineva pomenind numele ăsta: Earl sau Art de Winter?

— Nu.

— Dar despre o femeie pe nume Molly ai auzit? O femeie solidă.

— Nu.

— Dar despre doi negrotei, doi frați de vreo douăzeci de ani, ai căror nume era ceva de genul Hatfield? Se pare că vând pungi de heroină de câteva kilograme.

— Pungi? Cu câteva *kilograme* de heroină?

— Exact.

— Nu, spuse Fred. Mi-aș fi amintit așa ceva.

— O persoană de origine suedeză, înaltă, cu nume specific. Bărbat. E militar și are un simț ciudat al umorului. Un bărbat înalt, dar subțire, poartă asupra lui mulți bani-gheață, proveniți, probabil, din livrarea unui transport pe la începutul lunii.

— O să-l supraveghez. Kilograme…

Clătină din cap sau, altfel spus, pata nebuloasă tremură.

Hank tria mai departe notele holografice.

— Ei bine, ăsta e la închisoare. Ridică în treacăt o fotografie, apoi citi ce scria pe verso. Nu, ăsta-i mort: i-au găsit trupul prăbușit pe scări.

Continuă să sorteze. Timpul trecea.

— Crezi că fata asta, Jora, se ține de escrocherii?

— Mă îndoiesc.

Jora Kajas nu avea decât cincisprezece ani. Era deja dependentă de substanța M. Trăia într-o cameră sărăcăcioasă din Brea, la mansardă, singura ei sursă de căldură fiind un boiler, iar unicul venit – o bursă de studii acordată de Statul California, pe care o câștigase pe merit. Din câte știa el, nu mai fusese la școală de șase luni.

— Când o s-o facă, să mă anunți. După care putem să dăm de urma părinților ei.

— OK, încuviință Fred cu o înclinare a capului.

— Doamne, ageamii ăștia se trec repede. Am avut una aici, zilele trecute – părea de cincizeci de ani. Păr rar și încărunțit, dinți lipsă, ochii duși în fundul capului, brațele ca niște sârme… Am vrut să știu câți ani are și a spus: „Nouăsprezece”. Am verificat-o. „Știi cât de bătrână arăți?” a întrebat singura femeie dintre ofițerii noștri. Așa că s-a uitat în oglindă. A început să plângă. Am întrebat-o de cât timp se injectează.

— De un an, încercă să ghicească Fred.

— De patru luni.

— Marfa care se vinde astăzi pe străzi e mizerabilă, spuse Fred, fără să încerce să-și imagineze cum arăta fata de nouăsprezece ani căreia îi pica părul. Cu gunoiul ăsta te faci praf mai repede decât în mod normal.

— Vrei să știi cum a ajuns să se drogheze? Într-o noapte, frații ei – ambii ei – frați care erau traficanți, s-au dus în dormitorul ei, au imobilizat-o, i-au injectat drogul și pe urmă au regulat-o. Amândoi. Probabil ca să-i facă intrarea în noua ei viață. A trecut prin multe belele, luni la rând, până când am adus-o noi aici.

— Ei unde sunt acum?

Se gândea că, din întâmplare, i-ar fi putut întâlni.

— Își ispășesc pedeapsa de șase luni pentru deținere de droguri. Fata are blenoragie și habar n-avea de asta. Așa că boala i se agravează pe zi ce trece, așa cum se întâmplă de obicei. Frații ei erau de părere că asta are haz.

— Buni băieți, zise Fred.

— O să-ți spun una care o să te dea sigur gata. Ai auzit despre cei trei bebeluși de la spitalul Fairfield cărora trebuie să li se injecteze heroină în fiecare zi, fiindcă sunt prea mici ca să se poată lăsa? O asistentă a încercat să…

— M-ai dat gata, spuse Fred cu vocea lui artificială, monotonă. Am auzit destule, mulțumesc.

— Și când te gândești că nou-născuții au devenit dependenți de heroină pentru că…

— Ajunge, mulțumesc, repetă pata nebuloasă numită Fred.

— Cum îți imaginezi razia pe care ar trebui s-o facem ca să găsim o mamă care-și liniștește nou-născutul și-l face să nu mai plângă dându-i o doză de heroină? Ca pe o descindere nocturnă la o fermă din district?

— Ceva de genul ăsta, spuse Fred, cu voce inexpresivă. Poate la sfârșit de săptămână, când sunt beți criță. Uneori aș vrea s-o iau razna. Am uitat cum s-o fac.

— E o artă care s-a pierdut, spuse Hank. Poate că există un manual cu instrucțiuni în sensul ăsta.

— Mai demult, prin 1970, zise Fred, a fost un film – *Filiera Franceză* – despre doi parteneri de la Narcotice. Când au dat lovitura, unul din ei a luat-o razna de-a binelea și a început să împuște pe oricine îi apărea în fața ochilor, inclusiv pe superiorii lui. Îi era totuna.

— Atunci, poate-i mai bine că nu știi cine sunt, zise Hank. Nu m-ai putea împușca decât din întâmplare.

— În cele din urmă, făcu Fred, cineva o să ne împuște oricum pe toți.

— O să fie o ușurare. O adevărată ușurare. Continuând să-și răsfoiască mormanul de note, Hank spuse: Jerry Fabin. Ei, o să-l ștergem de pe listă. Centrul Național de Combatere a Dependenței. Băieții din capătul holului spun că, pe drumul către clinică, Fabin le-a povestit ofițerilor că un spion plătit, înalt de nici un metru, fără picioare, l-a urmărit cu căruciorul lui zi și

noapte. El n-a spus nimic nimănui fiindcă toți l-ar fi luat drept nebun și ar fi fugit dracului din preajma lui, și nu i-ar mai fi rămas nici un prieten. N-ar mai fi avut pe nimeni cu care să stea de vorbă.

— Da, zise Fred, cu stoicism. Cu Fabin s-a terminat. I-am văzut electroencefalograma de la clinică. Poți să-l dai uitării.

Stând față în față cu Hank și dându-i raportul, simțea cum în el se petrecea o schimbare profundă: avea o atitudine neașteptat de echilibrată și plină de detașare. De obicei, o sesiza mai târziu. În timpul acelor ședințe, nimic nu părea să aibă vreo semnificație emoțională pentru el, indiferent care ar fi fost problemele ridicate și indiferent cine ar fi fost implicat.

La început, crezuse că era din cauza costumelor difuze pe care le purtau amândoi: nu puteau avea senzația existenței fizice a celuilalt. Mai târziu, trăsese concluzia că, de fapt, costumele nu aveau nici o importanță. Din motive profesionale, Hank renunța, în mod intenționat și în orice împrejurare, la zelul și la interesul său firesc. Nici mânia, nici pasiunea, nici vreo altă emoție puternică nu le erau de vreun ajutor, nici unuia dintre ei. Cum le-ar fi putut fi de folos o implicare intensă atunci când discutau despre infracțiuni, despre infracțiuni grave, comise de persoane apropiate lui Fred sau pe care chiar le îndrăgea ca în – cazul lui Luckman și al Donnei? Trebuia să-și neutralizeze sentimentele; amândoi o făceau, el într-o mai mare măsură decât Hank. Deveneau neutri, vorbeau în mod neutru, aveau o înfățișare neutră. Treptat, începuse să-i devină tot mai ușor s-o facă, fără nici un fel de pregătire prealabilă.

După aceea, sentimentele se reinfiltrau la locurile lor: indignarea față de evenimentele la care asistase, groaza trăită retrospectiv, șocul. Era copleșit de fiecare lucru pe care nu îl prevăzuse. Cu sonorul întotdeauna prea puternic în adâncul sufletului.

Dar de cât timp stătea la masă, în fața lui Hank, nu simțea nimic din toate astea. Teoretic, putea descrie impasibil orice întâmplare la care asistase. Și, orice i-ar fi spus Hank, rămânea la fel de apatic.

De exemplu, ar fi putut spune cu nepăsare:

— Donna moare de hepatită și-și folosește acul ca să-și dea gata cât de mulți prieteni poate. Cel mai bun lucru ar fi un pistol: s-o oprim înainte de a-i ucide pe toți.

O putea spune despre propria lui prietenă – *dacă* observa asta, sau dacă știa că e adevărat. Sau:

— Acum câteva zile, Donna a suferit o vasoconstricție masivă din cauza unui mickey-mouse[3] impregnat cu o substanță asemănătoare cu LSD-ul și i s-au blocat vasele de sânge din creier. Sau:

— Donna a murit.

Iar Hank ar fi luat notă și poate că ar fi întrebat:

— Cine i-a vândut drogul și unde a fost fabricat?

Sau:

— La ce oră e înmormântarea?

Și ar fi discutat despre asta fără nici un sentiment.

Asta era Fred. Dar, mai târziu, undeva, pe trotuarul dintre Pizza Hut și stația de benzină Arco (unde prețul obișnuit era acum de treizeci de cenți litrul), Fred se transforma în Bob Arctor și toate detaliile cumplite i se strecurau din nou în minte, indiferent dacă o dorea sau nu.

Schimbarea pe care o resimțea în timp ce era Fred era, de fapt, o drămuire a stărilor sufletești. Cu pompierii, doctorii și antreprenorii de pompe funebre se întâmpla același lucru când își practicau meseria. Nici unul dintre ei nu putea sări în sus la fiecare câteva clipe, scoțând tot felul de exclamații. Abia după ce îmbătrâneau și nu mai erau de nici un folos se puteau purta ca toți ceilalți – ca niște specialiști la locul de muncă și ca ființe umane după aceea. Un om putea da într-adevăr dovadă de atât de multă energie.

Hank nu îl obliga să fie atât de indiferent; ci îi *permitea* să o facă. Pentru binele lui. Fred aprecia asta.

— Ce mai e cu Bob Arctor? întrebă Hank.

Fred, cel din costumul difuz, nu dădea raportul numai despre toți ceilalți, ci și despre el însuși. Dacă n-ar fi făcut-o, superiorul său – și, prin intermediul lui, tot dispozitivul de apărare a legii – ar fi aflat cine era cu adevărat Fred, cu sau fără costum. Iar spionii agenției ar fi trimis rapoarte în sens invers și foarte curând el, Bob Arctor, care stătea în camera sa de zi fumându-și și înghițindu-și drogurile alături de ceilalți toxicomani, ar fi descoperit că un omuleț plătit, înalt de nici un metru, îl urmărea întruna dintr-un cărucior. Și n-ar fi fost o halucinație, ca în cazul lui Jerry Fabin.

---

[3] Sugativă impregnată cu LSD, pe care se află imaginea lui Mickey Mouse (n. tr.).

— Arctor nu prea mai face mare lucru, spuse Fred, așa cum proceda de obicei. Se duce la slujba lui de la Centrul de Refacere a Marcajelor Albastre de pe Timbre și ia în fiecare zi câteva tablete de moarte amestecată cu metamfetamină…

— Nu sunt foarte sigur de asta, zise Hank, fluturând o foaie de hârtie. Avem aici un pont de la un informator care ne-a spus de mai multe ori că Arctor are și alte surse de venit, nu doar ceea ce primește de la acel centru de refacere a timbrelor. I-am chemat și i-am întrebat care e salariul lui net. Nu e mare. Pe urmă am făcut cercetări ca să aflăm de ce și am aflat că nu e angajat cu normă întreagă. Nici măcar nu lucrează în fiecare zi a săptămânii.

— Rahat, făcu Fred, posomorât, realizând că acele „alte surse de venit” erau, bineînțeles, cele obținute din activitatea sa de agent secret. În fiecare săptămână, primea mai multe bancnote de valoare mică dintr-un restaurant mexican din Placentia, de la ceea ce părea să fie un automat pentru sucuri Dr. Pepper. Acestea reprezentau, în esență, plata informațiilor pe care le furnizase și care duseseră la condamnarea vreunuia. Uneori – de exemplu atunci când era confiscată o cantitate importanta de heroină – suma era extraordinar de mare.

Hank continuă să citească, dus pe gânduri.

— Informatorul spune că Arctor apare și dispare în mod misterios, mai ales spre seară. Vine acasă și mănâncă, apoi pleacă iar, sub diferite pretexte. Uneori, după foarte scurt timp. Dar nu lipsește niciodată prea mult. Își ridică privirea – costumul difuz și-o ridică – spre Fred. Ai observat ceva din toate astea? Poți să verifici? Au vreo semnificație?

— După toate probabilitățile, e vorba despre Donna, prietena lui, zise Fred.

— Ei, „după toate probabilitățile”. Ar trebui să știi cu exactitate.

— E Donna. Se învârte zi și noapte pe acolo, ca să i-o tragă. Se simțea penibil. Dar o să verific și-o să te țin la curent. Cine e informatorul ăsta? Poate că e unul care vrea să se răzbune pe Arctor.

— La naiba, nu știm. Am primit totul prin telefon. Nimic tipărit… A folosit un soi de rețea electronică improvizată. Hank chicoti – un sunet straniu, ca un zgomot metalic. Dar a funcționat. Destul de bine.

— Dumnezeule, protestă Fred, asta nu-i altceva decât mintea arsă de LSD a lui Jim Barris, care pune în scenă o demonstrație de ranchiună schizofrenică împotriva lui Arctor! În armată, a făcut cursuri interminabile de reparații pentru aparatura electronică, plus unele de întreținere a mecanismelor complicate. Nu l-aș considera un informator credibil.

— Nu știm dacă e el, spuse Hank. Oricum, s-ar putea ca acest Barris să reprezinte mai mult decât o „minte arsă de LSD”. Avem mai mulți oameni care se ocupă de asta. Nimic din ceea ce intuiesc eu nu-ți poate fi de folos, cel puțin deocamdată.

— Oricum, e unul dintre prietenii lui Arctor, spuse Fred.

— Da, evident că e vorba despre răzbunarea unui drogat. Toxicomanii ăștia… Dau telefoane, denunțându-se unul pe altul, de fiecare dată când le sare țandăra. La drept vorbind, chiar lasă impresia că îl cunoaște pe Arctor îndeaproape.

— Bun băiat, zise Fred, cu amărăciune.

— Ei, așa primim noi informații, făcu Hank. Care-i diferența între asta și ceea ce faci tu?

— N-o fac din ranchiună, spuse Fred.

— Atunci de ce o faci, de fapt?

Fred îi răspunse după o pauză:

— Să fiu al dracului dacă știu.

— Nu te mai ocupi de Weeks. Cred că pentru moment o să-ți dau, ca misiune principală, supravegherea lui Bob Arctor. Are și un al doilea nume e botez? Folosește inițiala…

Fred scoase un sunet înăbușit, parcă emis de un robot.

— De ce tocmai Arctor?

— Venituri secrete, ocupații secrete, activități care-i aduc dușmani. Care e al doilea nume de botez al lui Arctor?

Hank își pregăti pixul, înarmându-se cu răbdare. Aștepta răspunsul.

— Postlethwaite.

— Cum se scrie?

— Nu știu. Habar n-am, fir-ar să fie, făcu Fred.

— Postlethwaite, spuse Hank, scriind câteva litere. Ce fel de nume e ăsta?

— Din Țara Galilor, zise Fred, tăios.

Abia dacă mai auzea ceva; urechile i se înfundaseră, iar celelalte simțuri i se încețoșau unul câte unul.

— Nu cumva e vorba despre oamenii ăia care cântă ceva cu „bărbații din Harlech”? Ce e „Harlech”? Un oraș de pe undeva?

— Harlech e locul în care s-au apărat, în mod eroic, împotriva yorkiștilor, în 1468...

Fred se întrerupse. *Rahat,* gândi. *E o situație cumplită.*

— Așteaptă, vreau să-mi notez asta, spuse Hank, continuând să scrie.

— Înseamnă c-o să montați dispozitive de urmărire în casa și-n mașina lui Arctor? întrebă Fred.

— Da, din acelea care folosesc noul sistem holografic: e mai bun și, de obicei, păstrăm câteva nealocate. Presupun c-o să vrei să înregistrăm și să tipărim totul.

Hank notă și asta.

— O să mă mulțumesc cu ceea ce-o să primesc, spuse Fred.

Se simțea pe deplin detașat de toate; dorea să se încheie ședința de prezentare a raportului și se gândea: *Măcar dac-aș putea lua vreo două tablete...*

În fața lui, cealaltă pată nebuloasă scria și tot scria. Completa toate numerele de inventar ale aparaturii tehnice care, dacă era aprobată, urma să-i fie pusă în curând la dispoziție, ca să instaleze un sistem complet de monitorizare, de ultimul tip, în propria casă și să se supravegheze pe sine însuși.

•

De mai bine de o oră, Barris se străduia să perfecționeze un amortizor de zgomot făcut din materiale obișnuite, existente în orice gospodărie, care nu costau mai mult de unsprezece cenți. Aproape că reușise, folosind folie de aluminiu și o bucată de cauciuc spongios.

În curtea din spatele casei lui Bob Arctor, învăluit de întunericul nopții și înconjurat de o droaie de bălării și de gunoaie, se pregătea să tragă cu pistolul căruia îi montase amortizorul artizanal.

— Vor auzi vecinii, spuse Charles Freck, neliniștit.

Vedea ferestre luminate pretutindeni: probabil că cei mai mulți se uitau la televizor sau își rulau țigările cu canabis.

— În cartierul ăsta, ucigașii sunt invitați în casă, spuse Luckman, care trândăvea fără să poată fi observat, dar observa totul.

— La ce-ți trebuie un amortizor? îl întrebă Charles Freck pe Barris. Adică, vreau să zic, sunt ilegale.

— În ziua de azi și în epoca noastră, răspunse arțăgos Barris, ținând cont de societatea degenerată în care trăim, de depravarea fiecărui individ în parte, un om de valoare are nevoie oricând de o armă. Ca să se apere.

Închise ochii pe jumătate și trase un foc cu pistolul său cu amortizor artizanal. Se auzi un zgomot puternic de explozie, care îi asurzi, pe moment, pe toți trei. Câinii din curțile îndepărtate începură să latre.

Cu zâmbetul pe buze, Barris începu să desfășoare folia de aluminiu de pe cauciucul spongios. Părea să se amuze.

— Ăsta da amortizor, spuse Charles Freck, întrebându-se când urma să apară poliția, cu o droaie de mașini.

— Ceea ce a izbutit, explică Barris, arătându-le celorlalți găurile negre din cauciucul spongios care se arsese, a fost să amplifice zgomotul, în loc să-l amortizeze. Dar era cât pe ce s-o scoată la capăt. Oricum, știu care e principiul.

— Cât costă arma asta? întrebă Charles Freck.

Nu avusese niciodată un pistol. De câteva ori, făcuse rost de câte un cuțit, dar de fiecare dată i-l furase cineva. Într-un rând, i-l șterpelise o puicuță, în vreme ce el era în baie.

— Nu costă mult, spuse Barris. În jur de treizeci de dolari, dacă a mai fost folosită, ca asta. I-o întinse lui Freck, care se trase speriat înapoi. Ți-o vând, spuse Barris. Chiar ai nevoie de una, ca să te aperi de cei care vor să-ți facă vreun rău.

— Ăștia-s o grămadă, spuse Luckman, în stilul lui ironic, rânjind. Acum câteva zile scria în *L.A. Times* că ăia care reușesc să-l vatăme cel mai serios pe Freck primesc cadou un radio cu tranzistori.

— Îți dau un turometru Borg-Warner în schimbul lui, zise Freck.

— Ăla pe care l-ai furat din garajul tipului de vizavi, îngână Luckman.

— Păi, probabil că și pistolul e furat, ripostă Charles Freck.

Aproape tot ce valora cât de cât ceva fusese, inițial, furat într-un fel sau altul; asta însemna că obiectul era valoros.

— În primul rând, zise, și tipul de vizavi a furat turometrul. Probabil că și-a schimbat proprietarul de vreo cincisprezece ori. Adică e un turometru nemaipomenit.

— De unde știi că l-a furat? îl întrebă Luckman.

— Ce naiba, omul are opt tahometre în garaj și de toate atârnă firele tăiate. Ce altceva ar putea face cu ele, vreau să zic, cu atât de multe? Cine se duce să cumpere opt tahometre?

— Credeam că ești ocupat să lucrezi la cefalocromoscop, i se adresă Luckman lui Barris. L-ai și terminat?

— Nu pot lucra la el zi și noapte, fiindcă e prea sofisticat, spuse Barris. Am fost nevoit să mă opresc. Tăie încă o bucată de cauciuc spongios, folosind un briceag complicat. Cu ăsta n-o să mai scoată nici un sunet.

— Bob crede că te ocupi de cefalocromoscop, zise Luckman. Zace în patul din camera lui închipuindu-și asta, în vreme ce tu tragi cu pistolul. Nu te-ai înțeles cu Bob că, în schimbul chiriei cu care i-ai rămas dator, o să...

— Ca și cazul berii de calitate, făcu Barris, pentru refacerea complexă și conștiincioasă a unui dispozitiv electronic stricat...

— Trebuie doar să tragi cu cel mai grozav amortizor de unsprezece cenți din epoca noastră, spuse Luckman, apoi râgâi.

•

Am încurcat-o, se gândi Robert Arctor.

Întins pe spate, stătea singur în lumina palidă din dormitorul său, privind cu înverșunare în gol. Ținea sub pernă revolverul său special de polițist, de calibrul 32. Auzind focul tras cu pistolul de calibrul 22 al lui Barris, și-l scosese din reflex pe al său de sub pat, plasându-l într-un loc mai accesibil. O mișcare menită să-l apere de fiecare pericol în parte și de toate la un loc. Nici măcar nu se gândise în mod conștient la asta.

Dar arma de calibrul 32 de sub pernă nu-i era de prea mare folos împotriva unui pericol atât de indirect cum fusese sabotarea celui mai prețios și mai costisitor obiect pe care îl poseda. De cum ajunsese acasă după raportul pe care i-l prezentase lui Hank, își verificase toate celelalte lucruri și le găsise în bună stare. Mai ales automobilul – întotdeauna mai întâi automobilul, în astfel de situații. Indiferent ce se întâmpla și indiferent cine o făcuse, aveau să urmeze tot felul de rahaturi și de lovituri pe la spate. Vreun ciudat lipsit de caracter și de curaj pândea dinspre periferia vieții lui, atacându-l mișelește de pe o poziție secretă și sigură. Nu era vorba despre o singură persoană, ci de mai multe, de un soi de simptom călător și tainic al modului lor de viață.

Fusese o vreme când nu trăia așa, cu un revolver sub pernă, cu un lunatic care trăgea cu pistolul în curtea din spate și cu un alt țicnit – sau poate cu același – punându-și propria amprentă cerebrală a minții scurtcircuitate pe un cefalocromoscop extraordinar de scump și de valoros, care le plăcea tuturor și de care se bucurau toți cei din casă, plus prietenii lor. Pe vremuri, Bob Arctor își ducea viața în cu totul alt mod: existau o soție foarte asemănătoare cu toate celelalte, două fetițe, o gospodărie stabilă care era măturată, curățată și ordonată în fiecare zi, iar ziarele vechi nedesfăcute erau duse de pe aleea din față la bena cu gunoi sau chiar erau citite uneori. Apoi însă, într-o bună zi, în timp ce scotea de sub chiuvetă un aparat electric de făcut floricele de porumb, Arctor se lovi cu capul de colțul unui dulap de bucătărie aflat exact deasupra lui. Dintr-un motiv oarecare, durerea și tăietura de pe pielea capului, atât de neașteptate și de nemeritate, îi limpeziră mintea. Înțelese, dintr-o străfulgerare, că nu detesta dulapul din bucătărie: își detesta nevasta, cele două fiice, întreaga casă, curtea din spate cu mașina electrică de tuns iarba, sistemul de încălzire, curtea din față, gardul, tot locul acela nenorocit și pe toți cei care stăteau acolo. Vru să divorțeze, să se despartă de toate. Foarte curând, o și făcu. Apoi, încetul cu încetul, intră într-o viață nouă și mohorâtă, în care toate acestea nu existau.

Probabil că ar fi trebuit să regrete hotărârea pe care o luase. Nu o făcuse. Viața de până atunci fusese lipsită de emoții și fără nici o aventură. Fusese prea sigură. Toate elementele care o alcătuiau erau chiar în fața ochilor lui și nu se putea aștepta la nimic nou, nicicând. Odată se gândise că era ca o mică barcă pneumatică care naviga la nesfârșit, fără nici un incident, până când, în cele din urmă, avea să se scufunde, spre ușurarea tainică a tuturor.

Însă, în lumea în care sălășluia acum, năvăleau peste el tot timpul lucruri urâte și surprinzătoare, și doar la intervale foarte mari de timp câte o mică minunăție. Nu putea conta pe nimic. Așa se întâmplase și cu cefalocromoscopul său Altec, cu care își petrecea cea mai mare parte a timpului liber, acel segment al zilei în care se relaxau și se amețeau cu toții. Fusese stricat în mod deliberat și numai o minte plină de răutate putuse s-o facă. Judecând în mod logic, nu avea nici un sens să strici un astfel de obiect. Dar, printre umbrele lungi și întunecate din jurul său nu

existau prea multe lucruri cu adevărat raționale, cel puțin în înțelesul strict al cuvântului. Fapta enigmatică ar fi putut fi săvârșită de oricine, pentru aproape orice motiv; de orice persoană pe care o cunoștea sau pe care o întâlnise întâmplător; de oricare dintre mințile trăsnite, tot felul de ciudați, de drogați aflați la capătul puterilor, de psihopați paranoici cu halucinații pline de ranchiună, ale căror fapte erau săvârșite în realitate, nu într-o fantezie. De fapt, ar fi putut să fie cineva pe care nu-l întâlnise *niciodată* și care-l îl alese la întâmplare, din cartea de telefon.

Sau cel mai bun prieten al său.

Sau, se gândi, *Jerry Fabin, înainte să fi fost luat de acolo.* Era un tip inutil, cu mintea dusă și plină de venin. El și milioanele lui de păduchi de plante. O acuzase pe Donna – de fapt, acuzase toate puicuțele – că l-ar fi „contaminat”. *Țicnitul*, își spuse, apoi cugetă: *Dacă Jerry și-ar fi făcut apariția ca să facă rău cuiva, atunci s-ar fi ocupat de Donna, nu de mine. Și mă îndoiesc că lui Jerry Fabin i-ar fi dat prin cap cum să scoată placa de pe fundul aparatului. Ar fi putut încerca, dar asta ar fi însemnat să se afle încă aici, înșurubând și deșurubând același șurub. Sau încercând să desprindă placa cu un ciocan.* Oricum, dacă Jerry Fabin o făcuse, aparatul ar fi trebuit să fie plin cu ouăle de gângănii care căzuseră de pe el. În sinea sa, Bob Arctor zâmbi strâmb.

Bietul nenorocit, gândi și zâmbetul interior i se stinse. *Vai de capul lui: odată ce îi ajung în creier urme de metale grele… Ei bine, asta-i tot.* Se adăuga unui lung cortegiu, o entitate jalnică printre multe altele asemenea ei, un număr nesfârșit de retardați cu creierul făcut praf. *Din punct de vedere biologic, viața continuă,* cugetă. *Dar sufletul, mintea, toate celelalte au murit. O mașinărie cu reflexe. La fel ca unele insecte. Condamnați să repete iarăși și iarăși aceleași secvențe sau numai una singură. Potrivită sau nu.*

Mă întreb cum o fi fost înainte, medită. Nu-l știa pe Jerry de atât de mult timp. Charles Freck pretindea că, înainte, comportamentul lui Jerry fusese aproape fără cusur. *Ca să cred asta,* se gândi Arctor, *ar trebui s-o văd cu ochii mei.*

Poate că ar trebui să-i spun lui Hank despre sabotarea cefalocromoscopului. El și-ar da imediat despre ce e vorba. Dar, oricum, ce anume ar putea face el pentru mine? Ăsta-i riscul pe care ți-l asumi când ai o astfel de meserie.

Nu e o muncă destul de bine plătită, cugetă. *Pe nenorocita asta de planetă nu sunt bani destui.* „Cum de-ai ajuns să faci asta?” îl întrebase Hank. Ce putea ști un bărbat, oricare și orice meserie ar fi avut el, despre adevăratele motive? Poate plictiseala sau dorința de un strop de acțiune. Ostilitatea secretă față de toate persoanele care îl înconjurau, față de toți prietenii lui, poate și față de fete. Dintr-un motiv cu adevărat cumplit: pentru că ai văzut o făptură umană pe care ai iubit-o din adâncul sufletului, de care te-ai apropiat cu adevărat, pe care ai ținut-o în brațe, cu care te-ai culcat, pe care ai sărutat-o, pentru care ți-ai făcut griji, pe care ai ocrotit-o și, mai presus de toate, pe care ai *admirat-o* – pentru că ai văzut aceea ființă afectuoasă mistuindu-se din interior, arzând din inimă către lume. Până ce a pocnit și a trosnit ca o insectă, repetând iarăși și iarăși aceeași propoziție. O *înregistrare.* Ca o bandă derulată la nesfârșit.

— … știu că dacă aș mai fi luat măcar o doză…

O să fie OK, se gândi. Și continuă să o repete, la fel ca Jerry Fabin atunci când trei sferturi din creierul său era terci.

— … știu că, dacă aș mai fi luat măcar o doză, atunci mintea mea s-ar fi reparat singură.

Pe urmă, ceva îi trecu fulgerător prin minte: viziunea creierului lui Jerry, aidoma părții electrice distruse a cefalocromoscopului – fire tăiate, scurtcircuitate, răsucite, componente suprasolicitate care nu mai erau bune de nimic, șocuri de tensiune pe cablaj, fum și miros urât. Și cineva stând acolo cu un voltmetru, verificând circuitul și bombănind: „Oh, oh, trebuie înlocuite o mulțime de rezistențe și de condensatoare” și așa mai departe. În cele din urmă, din Jerry Fabin n-ar mai fi rămas decât un murmur în șaizeci de timpi și ar fi fost lăsat baltă.

Apoi, în camera de zi a lui Bob Arctor, cefalocromoscopul său de o mie de dolari, fabricat de Altec la comandă specială și despre care se presupunea că fusese reparat, era izbit de peretele pe care lăsa o mică pată de un cenușiu lipsit de strălucire:

ȘTIU CĂ DACĂ AȘ MAI FI LUAT MĂCAR O DOZĂ…

După care aruncau cefalocromoscopul prea stricat ca să mai poată fi refăcut și pe prăpăditul de Jerry Fabin în aceeași ladă de gunoi.

Ei, se gândi. *Cine are nevoie de Jerry Fabin? Probabil că numai el însuși, care se imaginase cândva proiectând și confecționând o consolă lungă de zece metri pentru quadrofon și televizor, ca să i-o dăruiască unui prieten.* Când fusese întrebat cum avea s-o ducă – atât de mare și de grea – din garajul lui până în casa acestuia, răspunsese:

— Nici o problemă, omule, o pliez pur și simplu, am cumpărat deja balamalele… O pliez, înțelegi, o pliez, o pun într-un plic și i-o trimit prin poștă.

Oricum, cugetă Bob Arctor, *n-o să fie necesar să măturăm gângăniile după ce vine Jerry în vizită.* Îi venea să râdă în timp amintindu-și că, odată, scorniseră un scenariu – mai ales Luckman o făcuse, pentru că se pricepea la așa ceva și era inteligent și plin de haz – ca explicație psihanalitică a halucinației cu păduchi de plante a lui Jerry. Evident că avea legătură cu copilăria acestuia. Imaginați-vă că, în clasa întâi fiind, băiețelul se întoarce într-o zi acasă fluierând vesel, cu cărțile lui subțiri sub braț, iar acolo, în sufragerie, lângă mama lui, stă un păduche de plante uriaș, de vreun metru douăzeci. Femeia privește creatura cu insistență și cu afecțiune.

— Ce se întâmplă aici? se interesează micul Jerry Fabin.

— Acesta, spune mama lui, este fratele tău, pe care nu l-ai mai întâlnit până acum. A venit să locuiască împreună cu noi. Mi-e mai drag decât tine. Poate să facă o mulțime de lucruri de care tu nu ești în stare.

Și, de atunci înainte, mama și tatăl lui Jerry îl pun mereu în inferioritate, comparându-l întruna cu fratele lui, care e un păduche de plante. Pe măsură ce cresc amândoi, băiatul capătă un complex de inferioritate din ce în ce mai puternic – așa cum era firesc. După liceu, fratele lui primește o bursă și pleacă la facultate, în timp ce el se angajează la o stație de benzină. Mai târziu, fratele lui – păduchele – ajunge un doctor sau un savant renumit și câștigă premiul Nobel. La stația de benzină, Jerry continuă să facă marcaje pe cauciucuri, câștigând un dolar și jumătate pe oră. Părinții îi reamintesc necontenit toate astea.

— Măcar dacă ai fi ajuns și tu ca fratele tău, îi spun întruna.

În cele din urmă, Jerry fuge de acasă. Dar, în subconștientul său, continuă să creadă că păduchii de plante îi sunt superiori. La început, își imaginează că e în siguranță, dar pe urmă începe să vadă astfel de păduchi pretutindeni, în părul lui și în jurul casei, căci complexul lui de inferioritate s-a transformat într-un sentiment de vinovăție cu conotații sexuale, iar gângăniile reprezintă pedeapsa pe care și-o aplică singur etcetera.

Acum, că Jerry fusese ridicat cu forța în toiul nopții, la cererea prietenilor săi, scenariul nu i se mai părea amuzant. Fiind cu toții de față în noaptea aceea, au hotărât ei înșiși că pasul trebuia făcut; nu mai putea fi nici amânat, nici evitat. Jerry a îngrămădit atunci în fața ușii absolut toate obiectele din casă, cam vreo patru sute de kilograme de rahaturi de tot felul, inclusiv canapelele și scaunele, și frigiderul, și televizorul. Apoi le-a spuse tuturor că afară era un păduche de plante superinteligent, de pe o altă planetă, și că era gata să dea buzna înăuntru și să-l înhațe. Și, chiar dacă scăpa de el, mulți alții aveau să sosească, mai târziu, pe Pământ. Acești păduchi extratereștri de plante erau cu mult mai deștepți decât oamenii și, la nevoie, puteau trece direct prin ziduri, dându-și astfel la iveală adevăratele puteri ascunse. Ca să fie în siguranță cât mai mult timp posibil, trebuia să umple casa cu cianură gazificată, ceea ce se și pregătise să facă. Cum anume se pregătise? Etanșase deja ușile și ferestrele. Apoi urma să deschidă robinetele din bucătărie și din baie ca să inunde casa, spunând că rezervorul cu apă fierbinte din garaj era plin cu cianură. Știuse toate astea de multă vreme, dar o păstrase pentru ultima clipă, ca pe o ultimă posibilitate de apărare. Ei înșiși aveau să moară, cu toții, dar cel puțin îi țineau pe superinteligenții păduchi de plante dincolo de ușă.

Prietenii lui au telefonat la poliție, care a spart ușa din față, iar Jerry a fost târât la Clinica Toxicomanilor Anonimi. Ultimul lucru pe care le-a spus-o Jerry a fost:

— Să-mi aduceți lucrurile mai târziu… Aduceți-mi jacheta cea nouă, cu franjuri pe spate.

Abia o cumpărase. Îi plăcea foarte mult. Era singurul lucru care îi mai plăcea; credea că toate celelalte obiecte pe care le poseda erau contaminate.

Nu, acum scenariul nu mai e amuzant, se gândi Bob Arctor, întrebându-se de ce ar fi avut vreodată haz. Poate că izvorâse

din teama, din spaima cumplită pe care o simțiseră în ultimele săptămâni, când se aflau în preajma lui Jerry. Le-a spus că, uneori, noaptea, umbla prin casă cu o pușcă în mână, simțind prezența unui dușman. Era pregătit să tragă primul, înainte de a fi împușcat. Adică s-ar fi împușcat unul pe altul.

Iar acum, cugetă Bob Arctor, *eu am un dușman. Sau, oricum, i-am atras atenția: au apărut simptomele. Încă o revărsare de noroi ajunsă în stadiul final, ca în cazul lui Jerry. Și atunci când dă peste tine ultima fază a rahatului ăstuia, te izbește cu adevărat. Mai zdravăn decât orice Ford sau GM care apare la televizor la orele de maximă audiență.*

O bătaie în ușa dormitorului.

— Da, zise, cu mâna pe arma de sub pernă.

— Hm... hm...

Era vocea lui Barris.

— Intră, spuse Arctor.

Se întinse și apăsă comutatorul unei veioze. Barris intră cu ochii scânteindu-i.

— Încă n-ai adormit?

— M-a trezit un vis, zise Arctor. Unul religios. Se făcea că auzeam un tunet colosal, cerurile s-au deschis pe neașteptate, a apărut Dumnezeu și vocea lui a bubuit către mine – ce dracu spunea? – a, da. „Sunt supărat pe tine, fiule”, asta a zis. Era încruntat. În vis, eu tremuram, m-am uitat în sus și am întrebat: „Cu ce-am greșit de data asta, Doamne?” Iar el a răspuns: „Iar ai lăsat tubul de pastă de dinți fără capac.” Și pe urmă mi-am dat seama că era fosta mea nevastă.

Barris se așeză, își puse mâinile pe genunchii îmbrăcați în pantaloni de piele, și-i mângâie, clătină din cap și înfruntă privirea lui Arctor. Părea extrem de bine dispus.

— Ei, spuse pe un ton energic, mi-am făcut un prim punct de vedere teoretic în privința celui care trebuie să-ți fi stricat cefalocromoscopul și care s-ar putea s-o facă din nou.

— Dacă ai de gând să-mi spui c-a fost Luckman...

— Ascultă, făcu Barris, foindu-se încoace și încolo, cuprins de agitație. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că am prevăzut, cu câteva săptămâni înainte, o defecțiune serioasă a unui aparat casnic, și în mod deosebit a unuia scump și greu de reparat. Teoria mea a avut drept *consecință* cele întâmplate! Asta e confirmarea teoriei mele empirice!

Arctor îl privi cu atenție.

Lăsându-se din nou să cadă încet pe scaun, Barris își regăsi calmul și zâmbetul radios.

— Tu, zise, arătându-l cu degetul.

— Crezi că eu am făcut-o? întrebă Arctor. Că mi-am paradit propriul cefalocromoscop, care nici măcar nu e asigurat?

În sinea lui, tălăzuiră dezgustul și mânia. Era noapte, o oră târzie: avea nevoie să-și facă somnul.

— Nu, nu, zise repede Barris, cu un aer nefericit. *Tu te uiți* la persoana care e de vină. Care ți-a făcut varză cefalocromoscopul. Asta era afirmația completă pe care intenționam s-o rostesc și pe care nu mi-ai îngăduit s-o pronunț.

— Tu ai făcut-o? Se holbă năucit la Barris, ai cărui ochi erau încețoșați de un soi de triumf estompat. De ce?

— Vreau să spun că teoria mea demonstrează că eu am făcut-o, zise Barris. În urma unei sugestii hipnotice, bineînțeles. Combinate cu un blocaj amnezic, ca să nu-mi pot aduce aminte.

Începu să râdă.

— Las-o pe mai târziu, spuse Arctor, stingându-și veioza. Pe mult mai târziu.

Barris se ridică, ezitând.

— Ei, dar nu-ți dai seama?… Eu am o înaltă calificare tehnică în domeniul electronicii și am acces la aparat – locuiesc aici. Totuși, ceea ce nu pot descoperi este motivul pentru care am făcut-o.

— Pentru că ești sonat, spuse Arctor.

— Poate că am fost angajat de niște forțe secrete, murmură Barris, dezorientat. Dar care ar putea fi motivele lor? Poate vor să începem să ne suspectăm și să ne facem necazuri unul altuia, ca să ne învrăjbim și să ne despărțim, ajungând să ne concentrăm toate forțele unul împotriva altuia, cu toții, nemaiștiind în cine putem avea încredere, cine ne e dușman și așa mai departe.

— Atunci și-au atins scopul, zise Arctor.

— Dar de ce ar vrea să facă asta? spuse Barris, îndreptându-se spre ușă. Își flutura mâinile cu disperare. Atâta deranj – desprinderea plăcii inferioare, obținerea unei chei potrivite pentru ușa din față…

O să mă bucur, cugetă Arctor, *când o să intru în posesia holoscanerelor și o să le instalez prin toată casa.* Își atinse arma,

se liniști, apoi – se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să se asigure că mai era încărcată. *Însă,* realiză el, *după aceea o să mă întreb dacă nu cumva a dispărut percutorul sau dacă gloanțele n-au fost cumva golite de pulbere și tot așa, fără întrerupere, ca o obsesie, aidoma unui băiețel care numără crăpăturile din pereți ca să-și domolească teama.* Micul Bob Arctor, elev în clasa întâi, întorcându-se acasă cu cărțile lui subțiri sub braț, speriat de necunoscutul care i se așternea înainte.

Întinse mâna și bâjbâi de-a lungul cadrului patului, mai departe și tot mai departe, până când simți scotchul sub degete. Îl desprinse și îl sfâșie, desprinzând din el, sub ochii lui Barris care mai era încă în cameră, două tablete de substanță M amestecată cu *quaak.* Le duse la gură și le aruncă pe gât, fără nici o înghițitură de apă, apoi se lăsă pe spate, suspinând.

— Cară-te, îi spuse lui Barris.

Și adormi.

5

Trebuia ca Bob Arctor să lipsească de acasă o bună bucată de timp pentru ca sistemul de monitorizare a locuinței – inclusiv a telefonului, deși acesta era urmărit de altundeva – să poată fi instalat în mod corespunzător (adică fără nici o eroare). De obicei, procedura spunea că este necesar să se țină sub observație casa până când toți locatarii erau văzuți părăsind-o într-o manieră ce sugera că nu aveau să se întoarcă prea curând. Uneori, autoritățile erau nevoite să aștepte zile întregi sau chiar mai multe săptămâni. În cele din urmă, dacă nimic altceva nu dădea rezultate, se apela la un pretext: locatarii erau informați că un lucrător de la deratizare sau o altă persoană la fel de dezgustătoare urma să lucreze în interiorul locuinței o după-amiază întreagă și că nimeni nu trebuia să intre în casă până la, să zicem, ora șase seara.

Dar, de data acesta, suspectul Bob Arctor se dovedi galant, părăsindu-și casa și luându-i cu el pe cei doi colocatari, ca să caute un cefalocromoscop de împrumut, până când Barris avea să-l repună în funcțiune pe al său. Cei trei fură zăriți îndepărtându-se în automobilul lui Bob, având cu toții un aer

serios și hotărât. Apoi, ceva mai târziu, Fred sună dintr-un loc convenabil – telefonul public dintr-o stație de benzină – și, folosind sistemul acustic al costumului său difuz, raportă că, fără nici o îndoială, nimeni nu avea să fie acasă în tot restul zilei. Auzise din întâmplare că cei trei bărbați se hotărâseră să meargă la San Diego, în căutarea unui cefalocromoscop ieftin, de furat, pe care un tip era dispus să-l vândă contra unei sume de circa cincizeci de dolari. Prețul, cerut de cine știe ce heroinoman, compensa costul drumului lung și tot timpul pierdut.

Totodată, le dădea autorităților ocazia să efectueze o mică percheziție ilegală, pe lângă cele făcute de agenții sub acoperire atunci când nu erau observați, și mai amănunțită decât acelea. Trăgeau sertarele birourilor ca să descopere dacă sub fundul lor era fixat ceva cu bandă adezivă. Demontau lampadarele ca să vadă dacă nu cumva săreau din ele sute de tablete. Aruncau o privire în interiorul vaselor de WC ca să-și dea seama ce fel de pachețele înfășurate în hârtie igienică erau plasate la adăpost de privirile indiscrete, acolo unde erau inundate de la sine când trăgeai apa. Cotrobăiau în congelatorul frigiderului, ca să verifice dacă vreuna dintre pungile cu mazăre sau fasole congelată nu conținea, de fapt, droguri înghețate, etichetate anapoda, cu șiretenie –, între timp erau montate holoscanerele sofisticate, iar polițiștii se așezau în diferite locuri, ca să le testeze. La fel procedau și cu sistemul audio. Dar partea video era mai importantă și le răpea mai mult timp. Și bineînțeles că trebuia ca scanerele să nu fie câtuși de puțin vizibile. Aveai nevoie de experiență ca să le poți monta într-un asemenea mod. Era necesar să fie încercate mai multe amplasamente. Tehnicienii care efectuau operațiunea erau foarte bine plătiți. Dacă dădeau greș și unul dintre holoscanere era descoperit de un ocupant al imobilului, atunci locatarii aflau, cu toții, că erau suspectați și urmăriți îndeaproape, așa că își încetau activitățile, în plus, uneori demontau și vindeau toată aparatura de supraveghere.

S-a dovedit, reflectă Bob Arctor în timp ce conducea automobilul către sud, pe autostrada spre San Diego, *că e dificil ca un tribunal să condamne pe cineva pentru furtul și vânzarea aparaturii electronice de supraveghere instalate în mod ilegal în locuința sa.* Poliția nu putea decât să-i prindă în flagrant delict în

altă parte, pentru violarea unei alte legi. Însă, în situații similare, traficanții de droguri reacționau fără ocolișuri. Își aminti cazul unui furnizor de heroină care, dorind să se răzbune pe o puicuță, i-a pus două pachete în mânerul fierului de călcat, apoi a dat un telefon anonim la *„VĂ INFORMĂM”*. Fata a descoperit heroina înainte de a se da curs denunțului, dar, în loc să o arunce în WC, a vândut-o. Poliția a venit, dar nu a descoperit nimic, după care a obținut o amprentă vocală pe baza convorbirii telefonice și l-a arestat pe traficant pentru furnizare de informații false către autorități. După ce a fost eliberat pe cauțiune, bărbatul i-a făcut tinerei o vizită în miez de noapte și aproape că a omorât-o în bătaie. Fiind prins și întrebat de ce îi scosese un ochi, îi rupsese ambele brațe și câteva coaste, a explicat că fata descoperise din întâmplare două pachete de heroină de calitate superioară care îi aparțineau lui și le vânduse pe bani frumoși, fără să-i dea nici un sfanț. *Ăsta e modul în care pun problema traficanții,* reflectă Arctor.

Îi dădu jos din automobil pe Luckman și Barris, ca să umble după cefalocromoscop. În felul ăsta, nu numai că îi împiedica pe cei doi să se întoarcă înapoi, acasă, în timp ce instalarea aparaturii de monitorizare era în toi, dar își oferea și ocazia de a verifica o fată pe care n-o mai văzuse de vreo lună. Rareori avea drum în zonă, iar tipa părea să nu facă nimic altceva decât să-și injecteze metamfetamină de două sau trei ori pe zi și să se țină de diverse escrocherii, ca s-o poată plăti. Locuia împreună cu furnizorul ei, care îi era și iubit. De obicei, Dan Mancher lipsea de acasă în timpul zilei, ceea ce era bine. Traficantul era și toxicoman, dar Arctor nu reușise să afle ce droguri folosea. Mai multe, bineînțeles.

Oricum, indiferent despre ce ar fi fost vorba, Dan devenise ciudat, depravat, imprevizibil și violent. Era o minune că poliția locală nu-l arestase niciodată pentru tulburarea liniștii publice. Sau, mai degrabă, explicația era că poliția nu se sinchisea: Dan locuia într-o mahala, printre bătrâni și oameni săraci. Oamenii legii ajungeau în clădirile din Cromwell Village, la gropile de gunoi, în parcările și pe străzile desfundate din zonă, numai dacă era vorba despre delicte grave.

Se părea că nimic nu accentua aspectul mizerabil al locului într-o mai mare măsură decât o serie de clădiri construite din blocuri de bazalt – menite să-i scoată pe oameni din mizerie. Își

parcă mașina, descoperi scările cu miros de urină pe care trebuia să urce, își începu ascensiunea în întuneric și găsi ușa blocului numărul 4 marcată cu un G. În fața intrării zăcea un flacon plin cu Drano[4], pe care îl ridică. Se întrebă câți copii se jucau pe acolo și își aminti pentru o clipă de propriii copii și de gesturile protectoare pe care le făcuse spre binele lor, de-a lungul anilor. Ridicând flaconul, repetase unul dintre ele. Îl folosi ca să bată în ușă.

Cheia zăngăni imediat în broască și ușa se deschise atât cât i-o permitea lanțul din interior. Fata, Kimberly Hawkins, își făcu apariția.

— Da?

— Salut, zise el. Sunt eu, Bob.

— Ce ai acolo?

— Un flacon cu Drano.

— Nu mai spune.

Scoase lanțul cu nepăsare. Până și vocea îi era apatică. El își dădu seama că fata era la pământ: era terminată. În plus, avea un ochi învinețit și o buză tăiată. Când privi în jur, văzu că ferestrele micului apartament neîngrijit erau sparte. Cioburile de sticlă zăceau pe podea, alături de scrumiere răsturnate și de sticle de coca-cola.

— Ești singură? o întrebă.

— Da. M-am certat cu Dan și el a plecat.

Fata, pe jumătate mexicancă, scundă și nu prea drăguță, cu tenul pământiu al consumatorilor de cocaină, privi în jos fără să vadă, iar el își dădu seama că vocea îi hârjâia. Unele droguri aveau efectul ăsta. Ca și infecțiile cu streptococi. Probabil că apartamentul nu putea fi încălzit; oricum, nu dacă avea ferestrele sparte.

— Te-a bătut.

Arctor așeză flaconul cu Drano pe o etajeră înaltă, peste câteva romane porno – ediții ieftine, cele mai multe demodate.

— Păi, slavă Domnului că n-a avut cuțitul. Cuțitul Case pe care îl ține acum într-o teacă prinsă de curea. Kimberly se așeză pe un fotoliu pufos, ale cărui arcuri ieșeau în afară. Ce dorești, Bob? Sunt dărâmată, zău așa.

— Vrei să se întoarcă?

— Păi… Ridică ușor din umeri. Cine mai știe?

[4] Soluție pentru desfundat țevile (n. tr.).

Arctor se duse la fereastră și se uită afară. Fără îndoială că, mai devreme sau mai târziu, bărbatul avea să-și facă apariția: fata era o sursă de bani, iar Dan știa că ea urma să umble disperată după dozele ei zilnice, imediat ce i se terminau rezervele.

— Pentru cât timp mai ai? o întrebă.

— Pentru încă o zi.

— Poți să faci rost din altă parte?

— Da, dar nu-i așa de ieftin.

— Ce-i cu gâtul tău?

— O răceală, spuse ea. Din cauza vântului care pătrunde înăuntru.

— Ar trebui…

— Dacă mă duc la doctor, zise ea, o să-și dea seama că iau cocaină. Nu pot s-o fac.

— Doctorului n-o să-i pese.

— Ba sigur că o să-i pese. Tăcu, ascultând zgomotul neuniform și puternic al unor țevi de eșapament. E mașina lui Dan? Un Ford roșu, Torino, din șapteșnouă?

Arctor privi pe fereastră în parcarea plină de gunoaie și văzu un Torino roșu, uzat, care se opri emanând un fum negru din țevile gemene de eșapament, după care se deschise ușa șoferului.

— Da.

Kimberly încuie ușa cu două zăvoare suplimentare.

— Probabil că are cuțitul.

— Ai telefon?

— Nu.

— Ar trebui să-ți faci rost de unul.

Fata ridică din umeri.

— O să te omoare, spuse Arctor.

— Nu acum. Ești tu aici.

— Mai târziu, după ce o să plec.

Ea se așeză din nou și dădu iar din umeri.

Peste câteva momente, auziră pași, apoi o bătaie în ușă. Apoi pe Dan care îi striga să deschidă. Ea îi răspunse cu un „nu” zbierat și îi spuse că era cu cineva.

— OK, urlă Dan o să-ți tai cauciucurile.

Coborî în fugă pe scări, iar Arctor și fata priviră prin fereastra spartă cum Dan Mancher, un tip costeliv, tuns scurt și cu

înfățișare de homosexual, se apropie de mașina ei fluturând un cuțit și încă urlând vorbele grele ce puteau fi auzite de toți locuitorii zonei.

— O să-ți ciopârțesc cauciucurile, blestematele tale de cauciucuri! Și pe urmă o să te omor!

Se apleacă și tăie mai întâi unul, apoi încă unul dintre cauciucurile vechiului Dodge al fetei. Ea se dezmetici dintr-o dată, se repezi la ușa apartamentului și începu să tragă cu frenezie de încuietori.

— Trebuie să-l opresc! Îmi taie toate cauciucurile! N-am asigurare!

Arctor o opri.

— Și mașina mea e tot acolo.

Bineînțeles că nu avea pistolul la el, iar Dan și cuțitul lui Case nu puteau fi ținuți sub control.

— Cauciucurile nu sunt…

— *Cauciucurile* mele!

Fata țipa, chinuindu-se să descuie ușa.

— Tocmai asta vrea și el să faci, spuse Arctor.

— Cei de dedesubt, gâfâi Kimberly. Au telefon, putem suna la poliție. Lasă-mă să ies! Se luptă cu el, dovedind o forță uluitoare, și reuși să deschidă ușa. Vreau să chem poliția. Cauciucurile mele! Unul e nou!

— Vin cu tine.

O înhăță de umăr. În fața lui, fata sărea mai multe trepte deodată și abia reuși s-o prindă. Ajunsese deja la apartamentul următor și bătea la ușă.

— Deschideți, vă rog! strigă Kimberly. Vă rog, vreau să telefonez la poliție! Vă rog, dați-mi voie să sun poliția!

Arctor ajunse lângă ea și ciocăni la ușă.

— Avem nevoie să folosim telefonul dumneavoastră, spuse. E o urgență.

Le deschise un bărbat în vârstă, purtând un pulover gri, pantaloni austeri, cu dungă, și cravată.

— Mulțumesc, zise Arctor.

Kimberly se repezi înăuntru, alergă la telefon și formă numărul. Bob rămase în picioare, cu fața la ușă, așteptând să apară Dan. Nu se auzea nimic, doar vocea fetei care trăncănea, adresându-se operatoarei. Denatura faptele, spunând ceva despre o ceartă pe tema unor cizme în valoare de șapte dolari.

— Spune că-s ale lui, fiindcă mi le-a făcut cadou de Crăciun, flecărea ea, dar erau ale mele, pentru că eu le-am plătit. Pe urmă, el a început să tragă de ele și eu le-am tăiat spatele cu un deschizător de conserve, pentru ca el… Se opri; apoi, dădu din cap. Perfect, vă mulțumesc. Da, nu închid.

Bătrânul se uită lung la Arctor, care îi întoarse privirea. Din camera de alături, o femeie în vârstă, într-o rochie cu imprimeuri, îi urmărea în tăcere, cu chipul împietrit de spaimă.

— Situația trebuie să fie neplăcută pentru dumneavoastră, le spuse Arctor celor doi vârstnici.

— Tot așa o țin, făcu bărbatul. Îi auzim bătându-se toată noaptea, noapte de noapte, iar el zice tot timpul c-o s-o omoare.

— Ar fi trebuit să ne întoarcem la Denver, spuse femeia. Ți-am spus asta, trebuia să ne fi dus înapoi.

— Certurile astea cumplite, zise bărbatul în vârstă. Și toate lucrurile distruse, și zgomotul. Se uită la Arctor, mâhnit, parcă cerând ajutor sau doar înțelegere. Fără contenire, nu se termină niciodată. Pe urmă, ceea ce este mai rău, știți că, de fiecare dată…

— Da, spune-i asta, îl îndemnă femeia vârstnică.

— Ceea ce e mai rău, făcu bătrânul, cu demnitate, e că de fiecare dată când ieșim din casă, de câte ori ne ducem la cumpărături sau vrem să trimitem o scrisoare, călcăm în… știți, în ceea ce lasă câinele în urmă.

— Treabă mare de câine, spuse femeia, indignată.

Mașina poliției locale își făcu apariția. În calitate de martor, Arctor își dădu depoziția fără să se identifice ca ofițer în slujba legii. Polițistul îi notă declarația și încercă să obțină una și de la reclamanta Kimberly, dar vorbele ei erau lipsite de sens: divaga întruna pe tema perechii de cizme, spunând cum le obținuse și cât de mult înseninau pentru ea. Polițistul, stând cu coala de hârtie în față, își aruncă la un moment dat ochii spre Arctor și îl privi cu o expresie glacială, pe care el nu o înțelese, dar care, oricum, îi displăcu. În cele din urmă, sticletele o sfătui pe Kimberly să-și facă rost de un telefon și să sune dacă suspectul revenea și îi mai făcea necazuri.

— Ați remarcat cauciucurile tăiate? spuse Arctor, când celălalt dădea să plece. Ați examinat mașina ei din parcare și ați notat personal câte anvelope au fost ciopârțite cu un obiect ascuțit – fapt care s-a întâmplat de curând, pentru că încă mai pierd aer?

Polițaiul îl privi cu aceeași expresie de mai devreme și plecă fără să mai facă nici un comentariu.

Kimberly stătea pe canapeaua jerpelită din sufrageria ei plină de obiecte sfărâmate, iar ochii ei își pierduseră din nou strălucirea, după ce își încetase efortul inutil de a-i explica ofițerului anchetator situația în care se afla. Ridică din umeri.

— Te duc de-aici cu mașina, zise Arctor. Ai vreo prietenă care ar putea...

— Ieși dracului de aici! spuse ea pe neașteptate, cu vocea veninoasă și foarte asemănătoare cu al lui Dan Mancher, dar mai dogită. Pleacă dracului, Bob Arctor... Cară-te, cară-te, fir-ar să fie. Ai de gând dispari odată?

Își ridică vocea stridentă, care i se frânse apoi, deznădăjduită.

El ieși și coborî scările încet, treaptă cu treaptă. Când puse piciorul pe cea mai de jos, ceva căzu cu zgomot și se rostogoli în urma lui: era flaconul cu Drano. O auzi pe fată închizând ușa și trăgând zăvoarele, unul după altul. *Încuietori inutile,* medită el. Totul era inutil. Anchetatorul o sfătuise să-l anunțe dacă se întoarce suspectul. Cum ar fi putut s-o facă, fără să-și părăsească apartamentul? Acolo, înăuntru, Dan Mancher avea să o înjunghie, așa cum făcuse cu cauciucurile. *Iar ea, probabil că va călca mai întâi într-un rahat de câine, pentru a se prăbuși apoi, moartă, peste el...* își spuse Arctor, amintindu-și plângerea bătrânilor de la etajul inferior. Cu gândul la prioritățile acestora, se simți gata să izbucnească într-un râs isteric: nu numai că, în fiecare noapte, drogatul țicnit de deasupra o bătea, o amenința cu moartea și probabil că avea s-o ucidă în curând pe o tânără toxicomană și escroacă cu gâtul plin de streptococi – dacă nu cumva avea și multe alte boli pe deasupra – dar, *pe lângă asta...*

Chicoti tare, în timp ce conducea înapoi, către nord, mașina în care se aflau Luckman și Barris.

— Rahat de câine, spuse. Rahat de câine.

Hazul rahatului de câine, gândi, *dacă ți-l amintești și mâine. Caraghios rahat de câine.*

— Mai bine ai intra pe banda cealaltă, ca să treci de camionul ăsta Safeway, zise Luckman. Neisprăvitul de-abia se mișcă.

Arctor trecu pe banda din stânga și apăsă pe accelerație. Dar, după ce își ridică piciorul, pedala căzu brusc pe podea și, în același timp, huruitul motorului crescu în intensitate, devenind

un muget plin de furie, iar mașina se năpusti înainte cu o viteză enormă, feroce.

— Mai încet! strigară, într-un glas, Luckman și Barris.

În momentul acela, mașina ajunsese la aproape o sută șaizeci de kilometri la oră; în fața le apăru o camionetă VW. Pedala de accelerație era moartă: nu revenea în poziția inițială și nu mai era bună de nimic. Atât Luckman, care stătea alături de Arctor, cât și Barris, din spatele lui, își ridicară instinctiv brațele în aer. El răsuci volanul și trecu prin stânga camionetei, unde un spațiu restrâns rămăsese liber, înainte de a fi umplut de o Corvette care se deplasa cu mare viteză. Aceasta claxona și îi auziră frânele scrâșnind. Acum, Luckman și Barris țipau de-a binelea. Primul își întinse brusc mâna și opri motorul. Între timp, Arctor adusese maneta de viteze în punctul mort. Mașina încetini și el frână, intră pe banda din dreapta și apoi, cu motorul în sfârșit oprit și cu transmisia decuplată, rulă pe banda de urgență până ce se opri treptat.

Automobilul Corvette, care se îndepărtase de mult, continua să claxoneze cu indignare. Camionul Safeway trecu pe lângă ei și îi asurzi pentru o clipă punându-și în funcțiune propriul claxon.

— Ce naiba s-a întâmplat? spuse Barris.

— Arcul de tensionare a cablului de accelerație… Benzina, spuse Arctor, cu mâinile, vocea și tot restul trupului tremurându-i.

Arătă în jos. Priviră cu toții pedala, care continua să fie lipită de podea. Motorul ajunsese la turația maximă care, în cazul acelui automobil, avea o valoare remarcabilă. Nu se uitase la vitezometru ca să vadă ce viteză atinseseră în final, dar probabil că depășise cu mult o sută șaizeci de kilometri de oră. Și realiză că, deși călcase din reflex frâna la maximum, mașina nu făcuse altceva decât să accelereze.

Cei trei coborâră în tăcere și ridicară capota. Din ungătoarele cu capac și de dedesubtul lor se ridica un abur alb. Apa aproape fierbând din vasul de expansiune al radiatorului fâsâia.

Luckman se întinse deasupra motorului încins și arătă cu degetul.

— N-a fost arcul, spuse. E cablul care duce de la pedală la carburator. Vedeți? A pleznit.

Cablul lung atârna la întâmplare pe blocul motor, spânzurând neputincios și nefolositor, agățat de inelul său de fixare, care continua să se afle la locul lui.

— Așa că pedala nu l-a împins înapoi când ai ridicat piciorul. Dar…

Studie o vreme carburatorul, încruntându-se.

— E prevăzut cu un sistem de siguranță, de suprareglare, spuse Barris cu un zâmbet care-i dezgoli dinții falși. Intră în funcțiune atunci când componentele cablului…

— De ce s-a desprins? îl întrerupse Arctor. Șaiba de blocare n-ar fi trebuit să mențină piulița la locul ei? Lovi ușor cu palma în lungul cablului. Cum de-a putut să se desprindă în halul ăsta?

Barris continuă de parcă nu l-ar fi auzit:

— Dacă, dintr-un motiv oarecare, cedează cablul, turația motorului ar trebui să scadă până la ralanti. Ca măsură de siguranță. Dar, în loc de asta, s-a turat. Se aplecă ca să se uite mai bine la carburator. Șurubul ăsta, spuse, a fost desfăcut până la capăt. Șurubul de ralanti. Așa că, atunci când s-a desprins cablul, siguranța s-a deplasat în sens opus, s-a dus în sus, nu în jos.

— Cum de-a fost posibil? spuse Luckman cu voce sonoră. Se putea deșuruba complet din întâmplare?

Fără să răspundă, Barris își scoase briceagul, îi trase lama și începu să reînfileteze șurubul de reglare a ralantiului. Numără cu voce tare. Douăzeci de răsuciri ca să-l înșurubeze la loc.

— Ca să slăbești șaiba de blocare și asamblarea cu piuliță care fixează cablul de accelerație, spuse el, ar fi nevoie de o sculă specială. De fapt, de două. Probabil că am nevoie de o jumătate de oră ca să le pun pe toate la locul lor. Totuși, am tot ce trebuie în trusa mea de scule.

— Trusa ta de scule e acasă, zise Luckman.

— Da, încuviință Barris, dând din cap. Așa că va trebui să mergem la o stație de benzină și, fie împrumutăm niște scule, fie aducem aici camioneta lor de remorcare. Propun să-i aducem aici, să arunce o privire, înainte de a pleca din nou la drum.

— Ei, omule, spuse răspicat Luckman, ăsta a fost un accident sau cineva a făcut-o dinadins? Așa cum s-a întâmplat cu cefalocromoscoscopul?

Barris căzu pe gânduri, păstrându-și încă pe buze zâmbetul viclean, dar plin de tristețe.

— De asta nu pot fi sigur. De obicei, sabotajul unei mașini, avarierea premeditată pentru a provoca un accident… Ochii săi ascunși în spatele ochelarilor de soare cu lentile verzi se îndreptară spre Arctor. Era cât pe ce să fim zdrobiți. Dacă Corvette-ul ar fi avut viteză ceva mai mare… Aproape că nu există un acostament pe care să te retragi. Ar fi trebuit să oprești motorul imediat ce ți-ai dat seama ce s-a întâmplat.

— Când am realizat, am scos din viteză, spuse Arctor. Pentru o secundă, n-am reușit să pricep despre ce era vorba.

Dacă ar fi fost frânele, se gândi, *dacă pedala de frână ar fi rămas la podea, mi-aș fi dat seama mai repede, aș fi știut mai bine ce era de făcut. A fost atât de… ciudat.*

— Cineva a făcut-o dinadins, afirmă Luckman cu voce puternică. Se învârtea furios în jurul mașinii, arătându-și pumnii. NEMERNICUL! Era cât pe ce s-o mierlim! Aproape că ne-au făcut-o, fir-ar ai dracului!

Stând la vedere pe marginea autostrăzii intens circulate, Barris scoase o mică tabacheră din corn plină cu tablete de moarte și înghiți mai multe. I-o dădu lui Luckman, care luă câteva, apoi i-o întinse lui Arctor.

— Poate că asta ne dă și mai tare peste cap, spuse Arctor, refuzându-l iritat. Ne zăpăcește mințile.

— Drogurile nu pot demonta un cablu de accelerație și un șurub de ralanti, făcu Barris, rămânând cu tabachera întinsă. Ai face bine să înghiți măcar vreo trei… Sunt calitatea întâi, dar sunt slabe. Amestecate cu puțină metamfetamină.

— Ia de-aici blestemata asta de tabacheră, zise Arctor.

În capul său răsunau voci care cântau cu putere o muzică cumplită, de parcă realitatea înconjurătoare ar fi început să se altereze. În momentul acela, totul – mașinile care treceau în viteză, cei doi bărbați, propriul automobil cu capota ridicată, mirosul smogului, lumina strălucitoare și fierbinte a amiezii – toate acestea aveau ceva dezgustător, de parcă, mai curând decât orice altceva, lumea sa ar fi intrat în putrefacție. Era periculos, dar nu înspăimântător, și nici măcar nu se petrecea totul deodată, ci mai degrabă ca și cum s-ar fi dezintegrat, putoarea invadându-i văzul și auzul, și mirosul. Totul îi stârnea greața și închise ochii, cutremurându-se.

— Ce adulmeci? îl întrebă Luckman. Un indiciu, omule? Unele motoare miros ca…

— Rahatul de câine, spuse Arctor.

Îi putea simți mirosul în prejma motorului. Se aplecă, trase aer pe nas și simți mirosul, deslușit și tot mai puternic. *Ciudat,* gândi. *Monstruos și al naibii de ciudat.*

— Vouă nu vă miroase a rahat de câine? îi întrebă pe ceilalți.

— Nu, răspunse Luckman, privindu-l cu atenție. Apoi i se adresă lui Barris: În drogurile alea erau ceva psihedelice?

Barris clătină din cap zâmbind.

Stând aplecat deasupra motorului încins și trăgând în nări mirosul de rahat, Arctor știa că era vorba despre o iluzie: nu mirosea a excremente de câine. Dar el *simțea* duhoarea. Și acum văzu că blocul motor era mânjit, mai ales jos, în zona manșoanelor, cu o substanță cu aspect neplăcut, de culoare maro-închis. *Ulei,* se gândi. *Ulei prelins, împrăștiat: poate că garnitura de chiulasă nu e etanșă.* Dar trebuia să se întindă și pună mâna ca să se edifice, ca să-și confirme deducția logică. Degetele sale atinseră petele cleioase, cafenii, și se retraseră brusc. Dăduseră peste rahat de câine. Stratul de excremente se întindea pe tot blocul motor și pe cabluri. Apoi își dădu seama că acoperea și scutul termic. Își ridică ochii și îl văzu până și pe stratul fonoabsorbant de pe partea inferioară a capotei. Duhoarea îl copleși și închise ochii, tremurând.

— Ei, omule, se precipită Luckman, apucându-l cu putere de umăr. Îți vezi amintirile, este?

— Bilete gratuite la teatru, fu de acord Barris, chicotind.

— Ar fi mai bine să stai jos, spuse Luckman; îl conduse pe Arctor către locul șoferului și îl așeză. Omule, drogul chiar te-a făcut s-o iei razna. Stai aici, liniștit. Ia-o ușurel. N-a murit nimeni, iar acum știm despre ce-i vorba. Închise portiera de lângă Arctor. Ți-e bine acum, răscolitorule?

Barris apăru lângă fereastră, spunând:

— La ce-i bună grămada de rahat de câine, Bob? Pentru rumegat?

Înfrigurat, Arctor își deschise ochii și se holbă la el. Ochelarii verzi ai celuilalt nu lăsau să se vadă nimic, nici un indiciu. *Chiar a spus asta?* se întrebă Arctor. *Sau mintea mea îmi joacă feste?*

— Ce-ai zis, Jim?

Barris începu să râdă. Și râse, râse întruna.

— Dă-i pace, omule, spuse Luckman, dându-i un pumn în spate. Șterge-o de aici, Barris.

— Ce-a zis adineauri? îl întrebă Arctor pe Luckman. Ce dracu' mi-a zis?

— Nu știu, răspunse celălalt. Nu pot descifra nici măcar jumătate din chestiile pe care el le spune oamenilor.

Barris continua să zâmbească, dar amuțise.

— Nenorocitule, îi zise Arctor. Știu că tu ai făcut-o… Ai stricat cefalocromoscopul, iar acum mașina. Tu, drogat pervers și nemernic.

Abia dacă-și putea auzi glasul, dar, în timp ce zbiera la zâmbitorul Barris, duhoarea îngrozitoare se înteți. Renunță să încerce să mai vorbească și continuă să stea acolo, la volanul inutil al mașinii sale, străduindu-se să nu vomite. *Slavă Domnului că Luckman a venit cu noi,* se gândi. *Altfel, astăzi s-ar fi terminat totul pentru mine. Astăzi aș fi murit de mâna scârnăviei ăsteia cu mintea arsă de droguri, a ticălosului ăstuia cu care stau în aceeași casă.*

— Ia-o ușurel, Bob, se strecură vocea lui Luckman printre valurile de greață.

— Știu că-i el, zise Arctor.

— La naiba, de ce? păru să spună celălalt sau să încerce s-o facă. În felul ăsta, ar fi murit și el. De ce, omule, de ce?

Mirosul lui Barris, care continua să zâmbească, îl copleși pe Bob Arctor și vărsă pe bordul mașinii. O mie de voci subțirele îi țiuiră în urechi, alinându-l și, în cele din urmă, mirosul dispăru. O mie de glasuri firave care-și strigau ciudățenia. Nu le înțelegea, dar cel puțin acum putea vedea din nou, iar mirosul dispăruse. Începu să tremure și dădu să-și scoată batista din buzunar.

— Ce era în tabletele pe care ni le-ai dat? îl întrebă Luckman pe zâmbărețul Barris.

— Ei, doar am luat și eu câteva, spuse Barris, și tu la fel. Iar nouă nu ne-a provocat nici o halucinație nasoală. Așa că n-a fost drogul. Și s-a întâmplat prea repede. Cum ar fi putut fi de la ele? Stomacul nu poate absorbi…

— M-ai otrăvit, spuse Arctor cu sălbăticie, cu vederea aproape limpede și cu mintea luminându-i-se, dar fără să-și poată domina spaima.

Acum apăruse teama, o reacție irațională care luase locul nebuniei. Teama de ceea ce fusese pe punctul de a se întâmpla, de ceea ce însemna asta, teama, teama cumplită, teama de surâzătorul Barris și de blestemata lui de tabacheră, și de

explicațiile lui, și de vorbele, metodele, tabieturile, obiceiurile, sosirile și plecările lui înfiorătoare. De telefoanele lui anonime care dădeau poliției informații despre Robert Arctor și de dispozitivul de două parale pe care-l folosea ca să-și mascheze vocea și care funcționase foarte bine. Numai că trebuia să fi fost Barris.

Nemernicul se ține de capul meu, cugetă Bob Arctor.

— N-am văzut niciodată pe nimeni care să aibă halucinații atât de repede, spunea Barris, dar atunci…

— Te simți bine acum, Bob? zise Luckman. O să curățăm voma, asta nu-i o problemă. Ar fi mai bine să treci pe bancheta din spate.

Trase de portieră odată cu Barris, deschizând-o. Arctor se prelinse afară, clătinându-se.

— Ești sigur că nu i-ai strecurat nimic? îi spuse Luckman lui Barris.

Acesta protestă ridicându-și mâinile în aer și fluturându-le.

6

Articol. Cea mai puternică temere a unui agent sub acoperire de la Narcotice nu este că va fi împușcat sau bătut, ci că i se va strecura o supradoză dintr-un psihedelic datorită căreia în minte i se va derula pentru tot restul vieții un nesfârșit lung-metraj de groază sau că i se va injecta o doză de *mex*, jumătate heroină și jumătate substanță M, în ambele cazuri adăugându-se o otravă, cum ar fi stricnina, care aproape că-l va ucide. Nu va muri, dar consecințele vor fi, deci, cele de mai sus: dependență de drog pe viață, film de groază derulat până la moarte. Fie se va pierde într-o existență dependentă de ac și de drog, fie va fi închis într-un spital de psihiatrie sau, cel mai cumplit, într-o clinică federală. Se va strădui zi și noapte să scape de păduchii de plante sau se va întreba la nesfârșit de ce nu mai poate cerui podeaua. Și toate astea vor fi premeditate. Cineva va descoperi cu se îndeletnicește și apoi i-o vor coace. Așa se vor răzbuna. În cel mai cumplit mod: folosind drogurile pe care le aveau de vânzare, adică motivul pentru care el se afla pe urmele lor.

Ceea ce, chibzui Bob Arctor în timp ce-și conducea cu grijă mașina către casă, *înseamnă că atât traficanții, cât și agenții*

secreți știu ce efect au asupra oamenilor drogurile vândute pe străzi. În privința asta, sunt cu toții de acord.

Un mecanic de la o stație Union aflată în preajma zonei unde trăseseră pe dreapta venise la fața locului, examinase mașina și, în cele din urmă, o reparase contra sumei de treizeci de dolari. Nimic altceva nu părea să mai fie defect, cu excepția faptului că omul studiase suspensia din stânga față pentru o bună bucată de vreme.

— E ceva în neregulă aici? întrebase Bob Arctor.

— Se pare că ați putea avea necazuri la virajele strânse, spusese mecanicul. Ține bine direcția?

Mașina nu avea nici o deviație sau, cel puțin, nici una pe care s-o fi observat Arctor. Dar mecanicul refuză să spună mai multe. Continuă doar să studieze arcul elicoidal, pivotul și amortizorul hidraulic. Arctor îi plăti și camioneta depanatorului demară. Apoi se întoarse la mașină împreună cu Luckman și cu Barris care acum se așezară amândoi în spate și o porni spre nordul districtului Orange.

În timp ce conducea, Arctor medita asupra celorlalte concordanțe cu iz sarcastic între convingerile polițiștilor de la Narcotice și cele ale traficanților. Se știa că mai mulți agenți sub acoperire se dăduseră drept intermediari și ajunseseră să vândă, de exemplu, hașiș iar uneori chiar să-l consume. Era o acoperire bună, dar în același timp îi aducea agentului un profit suplimentar, care creștea treptat, depășind atât salariul lui oficial, cât și bonusul primit pentru arestarea traficanților sau confiscarea unui transport important. De asemenea, agenții deveneau din ce în ce mai dependenți de drogurile pe care ajungeau să le dețină și de tot modul acela de viață, ceea ce era firesc. Ajungeau să fie, în același timp, traficanți cu dare de mână, toxicomani și agenți secreți, iar după o vreme unii dintre ei începeau să-și reducă din ce în ce mai mult activitatea în slujba legii, dedicându-și tot timpul comerțului cu droguri. Pe de altă parte, unii dealeri dornici să i-o coacă cuiva sau care se așteptau să fie arestați dintr-o clipă în alta începeau să coopereze cu poliția, sfârșind prin a se transforma într-un soi de agenți neoficiali sub acoperire. Pentru Bob Arctor, de exemplu, totul devenise acum confuz: în după-amiaza aceea petrecută pe autostrada San Diego, în timp ce el și cei doi prieteni ai săi erau la un pas să fie șterși de pe fața pământului, autoritățile le

puneau – spera – casa sub observație după toate regulile artei. Dacă o făcuseră, asta era, paradoxal, în beneficiul lui și probabil că de atunci înainte avea să fie ferit de situații de genul celei abia petrecute. Era un noroc neașteptat, fiindcă, în ultimă instanță, putea reprezenta diferența dintre a sfârși otrăvit sau împușcat, sau ca toxicoman incurabil, sau dându-și duhul și a pune mâna pe dușmanul său, pe oricine se afla pe urmele lui și care, în ziua aceea, aproape că-i făcuse de petrecanie. *Holoscanerele odată montate la locul potrivit,* cugetă, *sabotajele și atacurile la adresa mea vor fi foarte puține. Vreau să zic, cele cu sorți de izbândă.*

Era cam singurul gând care-l mai putea liniști. *Vinovatul,* reflectă el, conducând cât mai prudent cu putință în mijlocul traficului intens al după-amiezii, *poate scăpa cu fuga atunci când nimeni nu-i ia urma.* Așa auzise și poate că era adevărat. Oricum, ceea ce știa cu certitudine era că vinovații dispăreau, dispăreau al dracului de repede și își luau o mulțime de precauții grabnice când îi urmărea cineva; cineva real, expert și, în același timp, necunoscut. Chiar și când o făcea foarte îndeaproape. *Atât de aproape,* se gândi, *ca de pe bancheta din spate a mașinii mele. De unde, dacă ar avea bizarul său pistol de calibrul 22 cu un singur glonte, fabricat undeva în Germania, și la fel de bizarul său amortizor artizanal, iar dacă Luckman ar adormi, ca de obicei, ar putea să-mi găurească ceafa și aș fi la fel de mort ca Bobby Kennedy. Și el a murit de pe urma rănilor făcute de un revolver de același calibru... Să-mi facă o gaură doar atât de mică.*

Și nu doar astăzi, ci în fiecare zi. Și în fiecare noapte.

Cu excepția faptului că, în ceea ce privește locuința, atunci când voi verifica înregistrările stocate pe rolele holoscanerelor, voi afla cu exactitate și foarte repede ce fac toți cei din casă inclusiv eu însumi și, probabil, când și de ce o fac. O să mă văd pe mine trezindu-mă în toiul nopții și ducându-mă la WC. O să supraveghez toate camerele douăzeci și patru de ore pe zi... Cu toate că o să existe un decalaj. N-o să mă ajute prea mult dacă holoscanerele mă surprind în timp ce mi se administrează o supradoză dintr-un drog halucinogen furat de Îngerii Iadului dintr-un arsenal militar și pus în cafeaua mea. Când voi ridica rolele de înregistrare, voi fi o altă persoană de la academie, care o să mă privească zvârcolindu-mă și nu voi mai pricepe unde

mă aflu sau cine sunt. Va fi o imagine a unui fapt deja petrecut la care eu nici măcar n-o să am acces. Va trebui să primească altcineva înregistrarea în locul meu.

— Mă întreb ce s-a întâmplat acasă, spuse Luckman, în vreme ce noi am lipsit toată ziua. Știi, Bob, asta dovedește că cineva vrea să ți-o coacă urât de tot. Sper că, la întoarcere, casa o să mai fie încă acolo.

— Da, făcu Arctor, nu m-am gândit la asta. Și nici măcar n-am luat cu împrumut vreun cefalocromoscop.

Vorbise cu o voce care părea grea de atâta resemnare.

— Eu nu mi-aș face prea multe griji, spuse Barris pe un ton surprinzător de vesel.

— Nu? ripostă furios Luckman. Hristoase, s-ar putea să fi făcut zob și să fi furat tot ce avem. Oricum, tot ce-i aparține lui Bob. Și să fi ucis sau să fi bătut animalele. Sau…

— Am lăsat o mică surpriză, zise Barris, pentru oricine ar fi vrut să intre astăzi în casă în lipsa noastră. Am pus-o la punct azi-dimineață, devreme… Am lucrat la ea până mi-a reușit. E o surpriză electronică.

— Ce fel de surpriză electronică? întrebă Arctor cu asprime, ascunzându-și îngrijorarea. E casa mea, Jim, nu poți să te-apuci să montezi…

— Ușurel, ușurel, făcu Barris. *Leise*, cum ar fi spus prietenii noștri, nemții. Ceea ce înseamnă: păstrează-ți calmul.

— Despre ce e vorba?

— Dacă ușa din față este deschisă în lipsa noastră, explică Barris, casetofonul meu începe să înregistreze. E sub canapea. Are o casetă de două ore. Am plasat trei microfoane Sony multidirecționale în trei locuri diferite…

— Ar fi trebuit să-mi spui, zise Arctor.

— Și dacă intră pe ferestre? întrebă Luckman. Sau pe ușa din spate?

— Ca să măresc șansele de a se intra pe ușa din față, mai degrabă decât prin alte locuri mai puțin obișnuite, continuă Barris, am lăsat-o, în mod providențial, descuiată.

După o pauză, Luckman începu să râdă pe înfundate.

— Și dacă, să presupunem, ei nu știu că-i descuiată? spuse Arctor.

— Am pus un bilet pe ea, zise Barris.

— Râzi de mine!

— Da, răspunse prompt Barris.

— Ce dracu', ne iei în râs? Sau nu? se miră Luckman. Cu tine, nu-mi pot da niciodată seama. Râde de noi, Bob?

— O să vedem când ajungem acasă, zise Arctor. Dacă e un bilet pe ușă și e descuiată, o să știm că vorbește serios.

— Probabil că, spuse Luckman, după ce o să jefuiască și o să devasteze casa, vor da jos biletul și vor încuia ușa. Așa că n-o să știm. N-o să aflăm niciodată. Cu siguranță. Intrăm din nou în ceață.

— Bineînțeles că glumesc, susținu Barris cu tărie. Numai un psihopat ar face asta, să lase ușa din față a casei lui descuiată și cu un bilet pe ea.

— Ce-ai scris în bilet, Jim? îl întrebă Arctor, răsucindu-se către el.

— Cui i l-ai adresat? interveni Luckman. Nici măcar n-aveam idee că știi să scrii.

— Am scris, spuse calm Barris, „Intră, Donna; ușa e descuiată. Noi...” Se întrerupse. E pentru Donna, încheie, dar vocea îi era agitată.

— Chiar a făcut-o, spuse Luckman. De-adevăratelea. Exact cum a spus.

— Bob, zise Barris, din nou calm, așa o să aflăm cine face toate astea. E lucrul cel mai important.

— Numai dacă nu fură și casetofonul odată cu canapeaua și cu tot restul, spuse Arctor.

Se gândi, cu mare viteză, în ce măsură acel exemplu suplimentar de punere în practică a geniului, la nivel de grădiniță, de electronist cârpaci și rupt de realitate al lui Barris era într-adevăr o problemă. *La naiba,* conchise, *o să găsească microfoanele în primele zece minute și o să descopere conexiunea lor cu casetofonul. O să știe exact ce au de făcut. O să șteargă banda, o s-o rederuleze și o să lase totul așa cum fusese, o să lase ușa descuiată și biletul prins de ea. La urma urmei, poate că ușa descuiată o să le ușureze munca. Să-l ia dracu' pe Barris,* cugetă. *Planurile unui mare geniu, care vor da peste cap universul. Probabil că, oricum, a uitat să conecteze casetofonul la priza din perete. Numai că, dacă o să-l găsească deconectat...*

O să ia asta drept dovadă că cineva a fost acolo, realiză Arctor. *O să și-o tot amintească și-o să ne tot vorbească despre*

asta zile întregi. Înăuntru a pătruns cineva care i-a descoperit aparatura și a fost atât de deștept încât s-o scoată din priză. Deci, conchise, *dacă ăia îl găsesc neconectat sper să se gândească să-l bage în priză și, pe deasupra, să-l mai și pună în funcțiune așa cum s-ar cuveni. De fapt, ceea ce ar trebui într-adevăr să facă ar fi să testeze sistemul de supraveghere, să-i parcurgă ciclul în întregime, așa cum procedează de obicei cu aparatura lor, să fie cât se poate de siguri că funcționează perfect și apoi să-l aducă în starea inițială – un disc neinscripționat, dar pe care ar apărea cu siguranță cineva*… De exemplu, ei înșiși, intrând în casă. Altminteri, suspiciunile lui Barris n-ar mai conteni niciodată.

Șofând, continuă analiza teoretică a situației în care se afla, apelând la un al doilea exemplu consacrat. În timpul pregătirii sale de polițist din cadrul academiei, îi atrăseseră atenția asupra lui însuși și îl introduseră în baza de date folosindu-se de propria sa memorie. Altminteri, l-ar fi descoperit în paginile ziarelor.

Articol. Una dintre cele mai eficace forme de sabotaj industrial sau militar se limitează la avarii despre care nu se poate dovedi întru totul sau chiar deloc că au fost produse în mod deliberat. Ca o mișcare politică invizibilă: poate că nici măcar nu există. Dacă la sistemul de pornire al unei mașini este conectată o bombă, atunci e limpede că-i vorba despre un dușman; dacă o clădire publică în care se află un sediu de partid este aruncată în aer, atunci ai de-a face cu un inamic politic. Dar dacă are loc un accident sau o serie de accidente, dacă instalațiile pur și simplu nu funcționează, dacă apar erori mai ales în ritm lent, după o perioadă firească de timp, sub forma a numeroase căderi și rateuri neînsemnate atunci victima, fie ea o persoană, un partid sau o țară, nu se poate mobiliza niciodată ca să se apere.

De fapt, presupuse Arctor în timp ce străbătea autostrada cu viteză redusă, *persoana începe să-și închipuie că e paranoică și că nu are nici un dușman; se îndoiește de ea însăși.* Mașina i se stricase în mod firesc; pur și simplu, avusese ghinion. Iar prietenii săi erau de aceeași părere. Totul se petrecea în capul lui. Și asta îl măcina într-o mult mai mare măsură decât dacă s-ar fi putut dovedi ceva. Oricum, urma să durează mai mult. Cel sau cei care voiau să-i facă felul erau nevoiți să acționeze fără să se aștepte la succese, fără să piardă vremea sau să apeleze prea mult la noroc. Între timp, dacă victima reușește să afle cine

sunt ei, are mai multe șanse să le vină de hac cu siguranță mai multe decât dacă, să spunem, s-ar trage în ea cu o pușcă cu lunetă. Ăsta e avantajul *ei*.

Știa că toate națiunile din lume antrenează și trimit peste hotare o mulțime de agenți care să slăbească niște șuruburi aici, să uzeze niște filete dincolo, să întrerupă niște conexiuni electrice și să stârnească mici incendii, să rătăcească acte – în fine, să provoace o serie de accidente. Un cocoloș de gumă de mestecat strecurat într-un copiator Xerox dintr-un birou guvernamental poate distruge un document de neînlocuit și vital pe deasupra: în loc să obții o copie, faci praf originalul. Așa cum știa orice hippy din anii șaizeci, prea mult săpun și prea multă hârtie igienică pot da peste cap întregul sistem de canalizare al unei instituții, împiedicându-i pe toți angajații să vină la lucru o săptămână. O granulă de naftalină pusă în rezervorul de benzină al unei mașini îi uzează motorul și i-l scoate din funcțiune abia peste două săptămâni când se află în alt oraș și nu lasă în urmă impurități care să poată fi analizate. Orice stație radio sau TV poate fi scoasă din emisie de o pilă care taie, din întâmplare, un cablu de înaltă frecvență sau unul electric. Și așa mai departe.

Mulți dintre membrii fostei aristocrații știau cum procedează servitoarele, grădinarii și alte ajutoare din clasa șerbilor: o vază spartă, o bijuterie de familie neprețuită care alunecă dintr-o mână răuvoitoare.

— De ce ai făcut asta, Rastus Brown?

— Oh, vai, cerule…

Și nu existau repercusiuni; sau erau doar foarte puține. Folosindu-se de un proprietar bogat sau de un scriitor cu preocupări politice care antipatiza regimul, o națiune mică le arăta pumnul Statelor Unite sau URSS-ului…

Cândva, nevasta unui ambasador american în Guatemala s-a lăudat în public că soțul ei răsturnase guvernul de stânga al acelui mic stat. După ce și-a îndeplinit misiunea, ambasadorul a fost transferat într-o mică țară din Asia și, în timp ce își conducea automobilul sport, a dat brusc cu ochii de un camion care ieșea cu viteză redusă de pe un drum lateral, venind drept către el. Peste o clipă, din ambasador nu a mai rămas nimic altceva decât o mână de resturi împrăștiate. Faptul că purta un pistol și că avea la dispoziția sa o întreagă armată particulară

racolată din rândurile CIA nu-i fusese de nici un folos. Soția sa nu a scris despre asta nici un poem plin de mândrie. „... Ăăă, ce-am făcut? le-a spus probabil proprietarul camionului autorităților locale. Ce-am făcut, *massa*! Vai, cerule...”

Sau cum proceda fosta lui soție, își aminti Arctor. În perioada aceea lucra ca anchetator pentru o firmă de asigurări („Vecinii dumneavoastră din apartamentul de vizavi beau peste măsură?”), iar ei nu-i convenea că, noaptea, la o oră târzie, își completa rapoartele în loc să se excite la simpla ei apariție. În ultima etapă a căsătoriei lor, învățase ca în timpul activității lui din toiul nopții să facă tot felul de lucruri, ca, de exemplu: să-și ardă mâna când își aprindea o țigară, să descopere că-i intrase ceva în ochi, să-i șteargă praful din birou sau să caute la nesfârșit câte un obiect minuscul în toată încăperea sau în jurul mașinii lui de scris. La început, își înceta iritat lucrul și ceda, excitându-se la simpla ei vedere. Apoi însă, se lovise la cap în bucătărie, în timp ce scotea aparatul pentru floricele de porumb, și găsise o altă soluție.

— Dacă ne ucid animalele, spunea Luckman, le pun o bombă. Îi termin pe toți. Angajez niște profesioniști din L.A. un grup de Pantere, de exemplu.

— N-o s-o facă, zise Barris. N-au nimic de câștigat dacă lovesc animalele. Ele n-au nici o vină.

— Și eu am? întrebă Arctor.

— E clar că ei așa cred, spuse Barris.

— „Dacă știam că e inofensivă, aș fi ucis-o chiar eu”, făcu Luckman. Vă aduceți aminte?

— Dar era o conformistă, zise Barris. Fata aia nu se droga niciodată, deși avea o muncă grea. Țineți minte apartamentul ei? Bogații nu înțeleg niciodată cât de valoroasă e viața. Asta-i cu totul altceva. Bob, îți amintești de Thelma Konnford? Fata aia mărunțică, cu sâni enormi... Nu purta niciodată sutien și noi obișnuiam să ne așezăm, pur și simplu, și să-i privim sfârcurile. A venit la noi ca să ne pună să ucidem libelula aia în locul ei? Și când i-am explicat...

La volanul mașinii sale care înainta cu viteză redusă, Bob Arctor uită de chestiunile teoretice și derula în minte amintirea unui moment care îi impresionase pe toți trei: tânăra conformistă, grațioasă și elegantă, cu pulover pe gât, pantaloni evazați și sâni stranii, le ceruse să ucidă o insectă mare,

inofensivă, care de fapt era folositoare pentru că omora țânțarii – în anul acela se anticipase izbucnirea unei epidemii de encefalită în districtul Orange. Când au văzut despre ce e vorba și i-au explicat și ei, tânăra a rostit niște cuvinte care apoi au devenit pentru ei parodia unui lozinci a maleficului bună de atârnat de perete pentru a fi temută și disprețuită:

DACĂ ȘTIAM CĂ E INOFENSIVĂ,
AȘ FI UCIS-O CHIAR EU.

În ochii lor, asta însumase și încă o mai făcea tot ceea ce îi îndemna să nu aibă încredere în dușmanii lor conformiști, presupunând că aveau dușmani. Oricum, o persoană cu o educație atât de temeinică și cu atâtea avantaje financiare ca Thelma Konnfond le-a devenit dușman imediat ce a articulat asemenea vorbe. În ziua aceea, au fugit de ea, uluind-o; i-au părăsit apartamentul și s-au refugiat în propria lor locuință dezordonată. Oricât de mult s-ar fi gândit cum s-o seducă, prăpastia dintre lumea lor și a ei ieșise singură la iveală și nu mai dispăruse. *Inima ei,* medită Bob Arctor, *e o bucătărie goală: gresie, conducte de apă, un platou pentru scurgerea vaselor, cu suprafețele decolorate și bine frecate, și un pahar abandonat pe marginea chiuvetei, de care nu se sinchisește nimeni.*

La un moment dat, înainte să fi trecut în exclusivitate la munca de agent sub acoperire, luase depoziția unei familii de conformiști din clasele de sus, cărora li se furase mobila în timp ce lipseau de acasă. Evident, fusese vorba despre niște toxicomani – pe vremea aceea, oamenii din categoria socială a reclamanților încă mai locuiau în zone în care bandele rătăcitoare de tâlhari furau tot ce puteau, lăsând puține urme. Bande de profesioniști, cu santinele dotate cu walkie-talkie, care stăteau de pază la trei kilometri distanță, pândind întoarcerea proprietarilor. Își aminti ce spuneau bărbatul acela și soția lui:

— Oamenii care ar da o spargere în casa noastră ca să ia televizorul color sunt același soi de criminali ca cei care măcelăresc animalele sau distrug opere de artă de valoare inestimabilă.

— Nu e chiar așa, le explicase Bob Arctor, întrerupându-se din scrierea depozițiilor. Ce vă face să credeți una ca asta?

Toxicomanii, cel puțin din câte știa din propria experiență, vătămau foarte rar animalele. Îi văzuse hrănind animalele rănite sau purtându-le de grijă o lungă perioadă de timp, în situații în care conformiștii probabil că le-ar fi „adormit” – termenul le era specific și îl preferau, fiind totodată și o veche expresie folosită de mafie când era vorba despre crime. Odată, ajutase doi drogați făcuți pulbere în timpul chinuitoarei lor strădanii de a debloca o pisică înțepenită într-o fereastră spartă. Drogații, care abia dacă mai puteau vedea și înțelege câte ceva, munciseră cu dexteritate, răbdare și sângerând și ea, și ei deopotrivă aproape o oră încheiată, în tot timpul acela, animalul stătuse calm în mâinile lor unul fiind în casă, împreună cu Arctor, iar celălalt afară, unde se aflau fundul și coada pisicii. Până la urmă, pisica fusese eliberată fără să aibă nici o rană serioasă, iar ei o hrăniseră. Habar n-aveau a cui era; era evident că îi fusese foame, că simțise mirosul mâncării prin fereastra lor spartă și că, în final, nereușind să-i trezească, încercase să sară înăuntru. Nu o observaseră până nu miorlăise, iar apoi, pentru binele ei, își dăduseră o vreme uitării nălucirile și visele.

Cât despre „operele de artă de valoare inestimabilă”, nu era prea sigur, fiindcă nu înțelese cu exactitate ce anume însemna asta. În timpul războiului din Vietnam, patru sute cincizeci de lucrări neprețuite fuseseră distruse în totalitate la My Lai, din ordinul CIA lucrări de artă neprețuite, plus bovine, pui și alte animale nemenționate. De fiecare dată când se gândea la asta era destul de năuc și îi venea greu să reflecteze asupra picturilor din muzee.

— Credeți că, spuse cu voce tare, în timp ce conducea cu conștiinciozitate, atunci când murim și ne înfățișăm în fața lui Dumnezeu în ziua Judecății de Apoi, păcatele noastre vor fi înșiruite în ordine cronologică sau în ordinea gravității lor care ar putea fi crescătoare sau descrescătoare? Sau în ordine alfabetică? Pentru că nu vreau ca atunci când o să mor, la optzeci și șase de ani, vocea Domnului să tune către mine: „Deci tu ești băiețelul care, în 1962, a furat trei sticle de coca-cola din camionul firmei pe când acesta se afla era în parcarea magazinului 7-11 și care a trebuit să aducă o mulțime de argumente ca să se dezvinovățească.”

— Cred că acolo se folosesc referințele încrucișate, zise Luckman. Probabil că ți se înmânează, pur și simplu, o foaie scoasă

din computer, reprezentând totalizarea datelor dintr-o coloană lungă, care au fost deja însumate.

— Păcatul, chicoti Barris, e un mit iudeo-creștin demodat.

— Poate că au adunat toate păcatele tale într-un butoi mare de murături, spuse Arctor răsucindu-se ca să-l privească pe Barris antisemitul, într-un butoi cușer de murături, pe care-l ridică și-ți aruncă, pur și simplu, tot conținutul în față. Iar tu nu poți decât să stai acolo, șiroind de păcate. De propriile tale păcate, plus, poate, câteva de-ale altora, care au ajuns în butoi din greșeală.

— Ale altcuiva cu același nume, zise Luckman. Ale unui alt Robert Arctor. Cât de mulți de-alde Robert Arctor crezi că există, Barris? îi dădu un cot acestuia din urmă. Oare computerele de la Cal Tech ne pot spune asta? Oare n-ar putea să ni-i listeze, în același timp, și pe toți cei numiți Jim Barris?

Câți *de-alde Bob Arctor există?* cugetă, în sinea lui, Bob Arctor. Un gând bizar și difuz. *Sunt doi pe care-i știu,* își spuse. *Unul numit Fred, care o să-l supravegheze pe celălalt, pe nume Bob. Sunt una și aceeași persoană. Sau nu? Fred și Bob sunt, în realitate, unul și același? Cunoaște cineva răspunsul? Dacă da, eu ar trebui să fiu acela, pentru că sunt singura persoană din lume care știe că Fred e Bob Arctor. Dar,* se întrebă, cine *sunt eu?* Care *dintre ei doi?*

Când ajunseră la capătul drumului, parcară și se îndreptară cu băgare de seamă spre intrarea din față. Găsiră biletul lui Barris și ușa descuiată, dar, când o deschiseră cu prudență, totul părea să fie exact la fel ca atunci când plecaseră.

Suspiciunile lui Barris ieșiră imediat la iveală.

— Ah, murmură, pășind înăuntru.

Se grăbi să se întindă către raftul de sus al bibliotecii de lângă ușă și-și luă pistolul de calibrul 22, pe care-și încleștă mâna în timp ce ceilalți umblau de colo-colo. Animalele se apropiară de ei ca de obicei, cerând zgomotos de mâncare.

— Păi, Barris, spuse Luckman, pot să-mi dau seama că ai dreptate. Bineînțeles că aici a fost cineva, fiindcă, vezi tu – vezi și tu, Bob, nu-i așa? – ascunderea scrupuloasă a tuturor urmelor pe care le-ar fi lăsat altminteri stă mărturie pentru… Apoi, dezgustat, slobozi un vânt și o luă agale spre bucătărie, să caute în frigider o cutie cu bere. Barris, zise, ești terminat.

Foindu-se în toate părțile cu simțurile în alertă și cu arma în mână, Barris îl ignoră, străduindu-se să descopere dovezile încriminatoare. *Poate c-o va face,* se gândi Arctor, urmărindu-l cu privirea. *Poate că au lăsat ceva urme. E ciudat modul în care, din când în când, în treacăt, paranoia se poate intersecta cu realitatea,* medită. *În condiții foarte speciale, cum s-a întâmplat astăzi. Urmează ca Barris să tragă concluzia că i-am ademenit pe toți să plece de acasă ca să le permit unor intruși cu identitate secretă să-și ducă la bun sfârșit treaba pe care o aveau aici. Iar ceva mai târziu o să-și dea seama de ce și cine, și tot restul. De fapt, poate că deja a făcut-o. Ba chiar cu ceva timp în urmă suficient de mult ca să declanșeze sabotajele și acțiunile distructive asupra cefalocromoscopului, a mașinii și a Dumnezeu mai știe ce. Poate că, atunci când o să aprind lumina în garaj, casa o să ardă până-n temelii. Dar, ceea ce e cel mai important: echipa care trebuia să instaleze aparatura de supraveghere a fost aici și și-a terminat treaba?* Nu avea cum s-o știe înainte de a vorbi cu Hank, aflând astfel unde erau amplasate monitoarele, de unde puteau fi accesate rolele de înregistrare și orice alte informații suplimentare pe care șeful echipei de monitorizare, plus ceilalți experți implicați în operațiune, voiau să i le pună la dispoziție. În cadrul acțiunii concertate împotriva lui Bob Arctor, suspectul.

— Uitați-vă la asta! spuse Barris. Se ghemui asupra unei scrumiere pe măsuță. Veniți încoace! strigă cu voce tăioasă către amândoi și ei se supuseră.

Aplecându-se, Arctor simți căldura care radia din scrumieră.

— Un chiștoc de țigară încă fierbinte, spuse Luckman, minunându-se. Cu siguranță.

Iisuse, se gândi Arctor. *Chiar au dat-o-n bară. Unul dintre membrii echipei a fumat și, din reflex, a pus chiștocul aici. Așa că, probabil, abia au plecat.* Scrumiera era plină ochi, ca de obicei. Probabil că omul și-a închipuit că nimeni nu avea să observe mucul suplimentar și a crezut că acesta avea să se răcească în câteva secunde.

— Stați puțin, zise Luckman, examinând scrumiera. Dintre mucurile de țigară, pescui unul de marijuana. Asta-i fierbinte, marijuana asta. Au aprins-o cât au stat aici. Dar de ce au făcut-o? De ce naiba au făcut-o? Se încruntă și privi încordat în jur, furios și nedumerit. Fir-ar să fie, Bob... Barris a avut dreptate.

Aici a fost cineva! Chiștocul de marijuana e încă fierbinte și îi poți simți mirosul dacă îl iei în mână… îl ținu sub nasul lui Arctor. Da, în interior încă mai arde puțin. Probabil că-i o sămânță de cânepă. N-au tocat-o prea bine înainte de o rula.

— S-ar putea ca marijuana asta, spuse Barris la fel de îndârjit, să nu fi fost lăsată aici din întâmplare. Nu poate fi vorba despre o gafă.

— Ce mai e acum? făcu Arctor, întrebându-se ce fel de echipă de monitorizare a poliției putea avea un membru care să fumeze marijuana de față cu ceilalți, în timpul serviciului.

— Poate că au venit special ca să plaseze droguri în casă, zise Barris. Ne fac o înscenare, mai târziu dau o informație prin telefon… Poate mai sunt și alte droguri ascunse, de exemplu, în telefon și în orificiile din pereți. Trebuie să cotrobăim prin toată casa și să scăpăm de absolut toate înainte să sune la poliție. Probabil că nu avem la dispoziție decât câteva ore.

— Tu uită-te în dozele din pereți, spuse Luckman. Eu demontez telefonul…

— Stai, zise Barris, ridicând o mână. Dacă ne văd agitându-ne pe aici chiar înainte de razie…

— Ce razie? întrebă Arctor.

— Dacă alergăm pe aici ca nebunii ca să aruncăm drogurile în WC, spuse Barris, atunci nu putem pretinde chiar dacă ăsta e adevărul că nu știam de existența lor. De fapt, o să fim prinși cu ele în brațe. Poate că și asta face parte din plan.

— Ptiu, rahat, făcu Luckman, scârbit. Se aruncă pe canapea. Rahat, rahat, rahat. Nu e nimic de făcut. Probabil că drogurile sunt ascunse într-o mie de locuri și n-o să le putem găsi niciodată pe toate. Am pățit-o. Îl privi pe Arctor cu asprime, nedumerit și furios. *Am pățit-o!*

— Și cum rămâne cu instalația care leagă casetofonul tău de ușa din față? îl întrebă Arctor pe Barris.

Uitase de casetofon. Ceea ce i se întâmplase, evident, și lui Barris. Ca și lui Luckman.

— Da, în momentul de față ne-ar putea da informații extrem de utile, spuse Barris. Îngenunche lângă canapea, se întinse dedesubt și scoase afară un mic casetofon din plastic. Ăsta ar trebui să ne spună foarte multe, începu, apoi se pleoști. Ei, poate că, în ultimă instanță, nu s-ar fi dovedit chiar atât de importante. Îi scoase cablul de alimentare din spate și-l așeză

pe măsuță. Am aflat ceea ce era mai important: că au intrat aici în lipsa noastră. Asta era sarcina lui principală. Tăcere.

— Fac pariu că pot ghici ce s-a întâmplat, zise Arctor.

— Primul lucru pe care l-au făcut când au intrat a fost să-l închidă, spuse Barris. Eu l-am lăsat pe poziția *deschis,* dar, uitați-vă: acum, comutatorul e închis. Așa că, deși eu…

— N-a înregistrat? făcu Luckman, dezamăgit.

— S-au mișcat repede, zise Barris. Înainte ca prin dreptul capului de înregistrare să treacă mai mult de un centimetru de bandă. Ăsta, apropo, e un obiect deștept, un Sony. Are capete separate pentru redare, ștergere și înregistrare, și sistem Dolby de reducere a zgomotului de fond. L-am luat ieftin. Am făcut un troc. Și nu mi-a dat niciodată dureri de cap.

— Te-a uns întotdeauna pe suflet, spuse Arctor.

— Pe deplin, încuviință Barris, așezându-se pe un scaun, lăsându-se pe spate și scoțându-și ochelarii. Ținând cont de tactica lor evazivă, în clipa asta nu avem nici o altă scăpare. Știi, Bob, ai putea face ceva, deși ar fi nevoie de timp.

— Vând casa și ne mutăm, spuse Arctor.

Barris dădu din cap, încuviințând.

— Pe naiba, protestă Luckman. E căminul nostru.

— Oare cât valorează o asemenea casă, situată în zona asta? făcu Barris, cu mâinile la ceafă. La bursă? Mă întreb și care sunt ratele dobânzilor. Poate că ai putea obține un profit frumușel, Bob. Pe de altă parte, s-ar putea să pierzi dacă vinzi în pripă. Dar, Dumnezeule, Bob, te confrunți cu niște profesioniști.

— Cunoașteți vreun agent bun de vânzări? îi întrebă Luckman pe amândoi.

— Și ce motiv aș putea invoca pentru vânzare? spuse Arctor. Te întreabă întotdeauna.

— Da, nu-i putem spune agentului adevărul, fu de acord Luckman. Am putea pretinde… Cumpăni, iritat, în timp ce își bea berea. Nu mă pot gândi la nici un pretext. Barris, îți trece prin minte vreun motiv, un fleac la care am putea face apel?

— O să spunem cinstit, zise Arctor, că în toată casa au fost plasate droguri și, de vreme ce nu știm unde anume, ne-am hotărât să ne mutăm și să-l lăsăm pe noul proprietar să fie arestat în locul nostru.

— Nu, se împotrivi Barris. Nu cred că ne putem permite să dăm lucrurile pe față în felul ăsta. Bob, aș sugera să spui că ți-ai găsit o slujbă mai bună.

— Unde? întrebă Luckman.

— În Cleveland, răspunse Barris.

— Eu cred că ar trebui să le spunem adevărul, zise Arctor. La urma urmei, am putea da un anunț în *L.A. Times:* „Casă modernă, curte, trei dormitoare și două băi pentru acces rapid și comod la apa curentă, cu droguri ascunse în toate camerele și incluse în prețul de vânzare.”

— Dar s-ar putea să ne sune ca să întrebe ce fel de droguri sunt, spuse Luckman. Și nu știm ce să le spunem: ar putea fi orice.

— Nu știm nici *câte* sunt, murmură Barris. Amatorii s-ar putea interesa de cantitate.

— Adică, zise Luckman, ar putea fi treizeci de grame de țigări de marijuana sau câteva kilograme de heroină.

— Ceea ce propun eu, spuse Barris, ar fi să sunăm la secția de combatere a abuzului de narcotice din district, să-i informăm care e situația și să le cerem să vină să ne scape de droguri. Percheziționează casa, le găsesc și n-au decât să facă ce vor cu ele. Pentru că, să fim realiști, adevărul e că nu avem timp să vindem casa. M-am interesat odată care e procedura legală într-o astfel de situație dificilă, și cele mai multe tratate de drept sunt de acord…

— Ești nebun, făcu Luckman, holbându-se la el de parcă ar fi fost unul dintre păduchii de plante ai lui Jerry. Să telefonăm la *combaterea abuzurilor?* Polițaii o să ajungă aici în mai puțin timp decât…

— E cea mai bună soluție, continuă netulburat Barris, și putem trece cu toții testul cu detectorul de minciuni ca să dovedim că nu știam unde se află și nici măcar unde au fost puse. Sunt aici fără știința și fără permisiunea noastră. Dacă le spui asta, Bob, o să fii achitat. Făcu o pauză și, în cele din urmă admise: Asta atunci când faptele vor fi aduse la cunoștința unui tribunal.

— Pe de altă parte, zise Luckman, avem propriile noastre ascunzișuri. Și despre ele *știm* unde se află și așa mai departe. Asta înseamnă că trebuie să tragem apa după toate proviziile

noastre? Și dacă, să presupunem, uităm vreuna? Chiar și una singură? Hristoase, e cumplit!

— Nu există nici o scăpare, spuse Arctor. Se pare că ne-au făcut-o.

Dintr-un dormitor apăru Donna Hawthorne, îmbrăcată cu niște pantaloni nostimi, până deasupra genunchilor, cu părul ciufulit și cu fața umflată de somn.

— Am intrat, spuse ea, așa cum scria în bilet. M-am învârtit pe aici o vreme și pe urmă am adormit. În bilet nu scria când vă întoarceți. De ce zbierați? Dumnezeule, sunteți furioși. M-ați trezit.

— Ai fumat marijuana acum, de curând? o întrebă Arctor. Înainte de a adormi?

— Sigur, zise ea. Altfel nu pot să dorm.

— E țigara Donnei, spuse Luckman. Dă-i-o.

Dumnezeule, medită Bob Arctor. *M-am înșelat la fel de mult ca ei. Am fost induși în eroare în aceeași măsură.* Se scutură, se înfioră și închise ochii. *Știind ceea ce știu, am intrat totuși în lumea paranoică a drogaților, alături de ei, am văzut lucrurile așa cum le văd ei la fel de tulburi,* se gândi. *Din nou în întuneric; aceeași beznă care îi acoperă pe ei mă cuprinde și pe mine; bezna acestei jalnice lumi halucinante în care plutim.*

— Ne-ai scos pe toți la lumină, îi spuse Donnei.

— Cum adică? făcu ea, nedumerită și somnoroasă.

Nu e vorba despre ceea ce sunt eu, cugetă el, *nici despre ceea ce știu că trebuia să se petreacă astăzi aici, dar fata asta… Ea m-a ajutat să-mi adun mințile, ne-a adus pe toți la liman. O puicuță mărunțică, brunetă, îmbrăcată haios, despre care prezint rapoarte și căreia tânjesc și sper să i-o trag… O altă realitate absurdă, dar senzuală,* gândi, *cu fata asta sexy în rolul principal: un punct de vedere rațional care ne-a deconectat pe neașteptate. Altfel, unde ne-ar fi dus mintea în cele din urmă? Noi, toți trei, ne pierduserăm cu totul rațiunea.*

Dar nu pentru prima oară, medită. *Nici măcar pe ziua de astăzi.*

— N-ar trebui să vă lăsați casa descuiată în felul ăsta, zise Donna. Ați fi putut fi jefuiți și ar fi fost numai vina voastră. Chiar și marile companii de asigurări nu-ți plătesc nimic dacă lași ușa descuiată. De altfel, ăsta-i motivul pentru care am intrat când am văzut biletul: când nu încui, trebuie să fie cineva acasă.

— De cât timp ești aici? o întrebă Arctor.

Poate că zădărnicise punerea sub observație; sau poate că nu. Probabil că nu.

Donna se uită la ceasul electronic Timex, de douăzeci de dolari, pe care i-l dăruise el.

— De vreo treizeci și opt de minute. Ei! Ochii îi străluciră. Bob, am adus cu mine cartea despre lupi… Vrei să te uiți acum pe ea? E plină de o mulțime de chestii profunde, dacă știi să le descoperi.

— Viața, spuse Barris ca pentru sine, e profundă și atât. Nu e decât o singură excursie, plină de profunzime. Ne conduce în profunzimea mormântului. Pe toți și toate.

— Ați spus cumva că vreți să vindeți casa? întrebă Donna. Sau n-a fost decât… Adică, am visat? Nu-mi dau seama. Ceea ce am auzit părea halucinant și straniu.

— Visăm cu toții, spuse Arctor.

Dacă ultimul care află că e dependent de drog e chiar drogatul, atunci ultimul care își dă seama ce vorbește un om e chiar el însuși, medită el. Se întrebă în ce măsură voise într-adevăr să spună toate tâmpeniile pe care le auzise Donna. Se întrebă în ce măsură nebunia din ziua aceea nebunia lui fusese reală. Poate că doar fusese stârnită de situațiile demente în care se aflase. Pentru el, Donna fusese întotdeauna unul dintre punctele pe care se sprijinea realitatea. Ea pusese o întrebare firească, fundamentală. Își dorea să-i fi putut răspunde.

7

În ziua următoare, Fred își făcu apariția, în costumul său difuz, ca să se intereseze despre instalarea sistemului de monitorizare.

— Cele șase holoscanere care funcționează în imobil la ora actuală – avem senzația că, pe moment, șase sunt suficiente – transmit informațiile într-un apartament conspirativ, situat în josul străzii, în același cvartal cu locuința lui Arctor, îi explică Hank, întinzând pe masa metalică dintre ei planul casei aflate în vizorul lor.

Văzându-l, Fred se înfrigură, dar nu peste măsură. Ridică foaia se hârtie și studie amplasamentul diverselor scanere, din

diverse camere, pe ici, pe colo, astfel încât totul să se afle sub o supraveghere video și audio constantă.

— Deci o să citesc înregistrările în apartamentul ăla, spuse Fred.

— Îl folosim pentru redarea înregistrărilor din vreo opt sau, acum, chiar nouă case din zona respectivă. Așa că o să dai peste alți agenți sub acoperire care le urmăresc pe ale lor. Să porți întotdeauna costumul.

— O să fiu văzut intrând în apartament. E prea aproape.

— Cred că da, dar e vorba despre un complex imens, cu sute de unități și, din punct de vedere electronic, e singurul convenabil pe care l-am putut găsi. Trebuie folosit, cel puțin până când o să evacuăm, în mod legal, o altă unitate, de altundeva. Ne ocupăm de asta... Va fi cu două cvartale mai încolo, unde vei ieși mai puțin în evidență. Cred că peste o săptămână și ceva. Dacă holoscanarele pot emite cu o rezoluție acceptabilă de-a lungul microcablurilor de retransmisie, și de telefon, și telegraf, la fel ca cele mai vechi...

— O să pretind că am o relație cu o femeie din zonă, dacă Arctor, Luckman sau alt toxicoman o să mă vadă intrând.

În realitate, asta nu complica chiar atât de mult lucrurile. De fapt, avea să scurteze timpul necesar pentru deplasare pentru care nu era plătit – ceea ce reprezenta un factor important. Putea să ajungă fără grabă în apartamentul respectiv, să deruleze înregistrările scanate, să selecteze ceea ce era semnificativ pentru rapoartele sale și să elimine restul, pentru ca să revină apoi, foarte repede, în...

În propria mea casă, se gândi. *În casa lui Arctor. În casa din susul străzii sunt Bob Arctor, suspectul care se droghează la greu și care este supravegheat fără știrea sa, iar din două în două zile mă strecor în josul aceleași străzi, în apartamentul în care sunt Fred și urmăresc kilometri întregi de înregistrări ca să văd ce am făcut. Toată treaba asta e deprimantă,* cugetă. *Cu excepția protecției și a informațiilor personale prețioase pe care o să mi le ofere.*

Probabil că cel care mă hăituiește, indiferent cine o fi, o să fie surprins de holoscanere chiar din prima săptămână.

Înțelegând asta, simți că se relaxează.

— Excelent, îi spuse lui Hank.

— Așadar, vezi unde sunt plasate holo-urile. Dacă au nevoie de vreo reparație, probabil c-o poți face chiar tu, când ești în casa lui Arctor și nu e nimeni prin preajmă. De obicei, intri în casa lui, nu-i așa?

Rahat, gândi Fred. *Dacă o fac, o să apar în înregistrările holo, iar când o să i le predau lui Hank, o să fiu, evident, una dintre persoanele surprinse în ele, ceea ce strică totul.*

Până atunci nu-i dezvăluise niciodată lui Hank cum proceda ca să afle ceea ce știa despre suspecții avuți în urmărire: dispozitivul care furniza informațiile era el însuși, sub identitatea lui Fred. Iar acum: audio și holoscanere, care nu eliminau automat tot ceea ce l-ar fi putut identifica, cum se întâmpla cu rapoartele sale verbale. Acolo ar fi apărut Robert Arctor, reparând în grabă holo-urile când nu funcționau în mod corespunzător, cu chipul crescându-i ca o ciupercă și invadând ecranul. Dar, pe de altă parte, *el* ar fi fost primul care rederula înregistrările; le-ar fi putut prelucra. Numai că era nevoie de timp și de atenție.

Dar *cum* să le prelucreze? Eliminându-l cu desăvârșire pe Robert Arctor? El era suspectul. Însuși Arctor, când regla holo-urile.

— O să mă scot din înregistrări, spuse. Ca să nu mă poți vedea. Ca metodă standard de protecție.

— Bineînțeles. N-ai procedat la fel și până acum? Hank se întinse ca să-i arate două fotografii. Folosești un aparat de ștergere care elimină toate porțiunile în care apari tu, ca informator. Asta, firește, în ceea ce privește înregistrările holo; pentru cele audio, nu s-a stabilit nici o procedură. Totuși, asta n-o să-ți facă probleme. Nu punem la îndoială faptul că faci parte din cercul prietenilor lui Arctor, al celor care îi frecventează casa… Ești fie Jim Barris, fie Ernie Luckman, fie Charles Freck, fie Donna Hawthorne…

— Donna? râse el.

De fapt, costumul râse. În felul lui.

— Sau Bob Arctor, continuă Hank, studiindu-și lista de suspecți.

— Dau tot timpul rapoarte despre mine însumi, spuse Fred.

— Așa că va trebui să te incluzi, din când în când, în înregistrările holo pe care ni le predai, pentru că dacă te ștergi în mod sistematic o să putem deduce cine ești prin eliminare,

indiferent dacă vrem sau nu s-o facem. Așa că, de fapt, ceea ce trebuie să faci este să te excluzi în mod – cum să-i spun? – inventiv, artistic… La naiba, corect e: în mod *creativ*… Ca, de exemplu, în timpul scurtelor intervale în care ești singur în casă și faci cercetări, răscolind prin hârtii și prin sertare, sau când reglezi un scaner și ești înregistrat de un altul, pe…

— Ar trebui ca, o dată pe lună, să trimiteți pur și simplu pe cineva în uniformă, zise Fred. Și să-i cereți să spună: „Bună dimineața, am venit ca să mă ocup de repararea aparaturii de monitorizare instalate pe ascuns în locuința, telefonul și mașina dumneavoastră.” Poate că Arctor ar achita nota de plată.

— Probabil că Arctor s-ar feri de el și pe urmă s-ar face nevăzut.

— Asta dacă are prea multe de ascuns, spuse costumul difuz numit Fred. Asta nu s-a dovedit.

— S-ar putea ca Arctor să ascundă foarte multe. În ceea ce-l privește, am adunat și am analizat mai multe informații recente. Nu există nici un dubiu: e un impostor, o bancnotă falsă. E mincinos. Așa că ține-te de el până pică, până avem destule dovezi ca să-l arestăm și să-l punem sub acuzare.

— Vreți să plasez niște droguri?

— O să discutăm mai târziu despre asta.

— Credeți că are un rol important în, știți, Agenția S.D.?

— Ceea ce *credem* noi nu are nici o importanță pentru munca ta, spuse Hank. Noi evaluăm; *tu* raportezi, trăgând concluziile tale limitate. Nu-ți minimalizăm rolul, dar noi deținem informații chiar foarte multe care nu-ți sunt accesibile. Noi avem vederea de ansamblu. Tabloul computerizat.

— Arctor e ca și condamnat, spuse Fred. E amestecat în ceva. Iar eu am o bănuială în privința a ceea ce susțineți că este.

— O să se transforme foarte curând într-un caz, zise Hank. Și pe urmă o să-i putem închide dosarul, ceea ce o să ne mulțumească pe toți.

Fred memoră cu stoicism adresa și numărul apartamentului și își aminti brusc că văzuse intrând și ieșind din clădire un cuplu de toxicomani tineri care, de un timp, dispăruseră pe neașteptate. Fuseseră arestați, iar apartamentul le fusese rechiziționat din pricina asta. Lui îi plăceau. Fata avea părul lung, de culoarea inului, și nu purta sutien. Odată trecuse cu automobilul pe lângă ea când își căra alimentele cumpărate și

se oferise s-o ducă cu mașina. Stătuseră de vorbă. Era genul care alege tot ce e natural, megavitaminele, algele și lumina soarelui. Era drăguță și rezervată, dar îl refuzase. Acum înțelegea de ce. Evident că cei doi aveau marfă. Sau, mai probabil, erau traficanți. Pe de altă parte, dacă autorităților le trebuia apartamentul lor, puteau fi acuzați de deținere de droguri, ceea ce se putea aranja oricând.

La ce ar fi putut folosi autoritățile casa murdară dar spațioasă a lui Bob Arctor după ce l-ar fi, arestat? se întrebă. *Cel mai probabil, pentru a crea un centru mult mai extins de prelucrare a informațiilor obținute prin supraveghere.*

— O să-ți placă locuința lui Arctor, spuse cu voce tare. E neîngrijită și murdară, așa cum sunt de obicei casele toxicomanilor, dar e mare. Cu o curte frumoasă. Cu multă verdeață.

— Așa a raportat și echipa care a instalat aparatura. Oferă posibilități excelente.

— *Ce* au spus? Au raportat că există o mulțime de posibilități, nu-i așa? Vocea costumului difuz pârâia în mod exasperant, lipsită de intonație și de rezonanță, ceea ce o făcea să pară cu atât mai furioasă. Cum ar fi?

— Păi, o oportunitate evidentă: din camera de zi se vede perfect o intersecție, așa că vehiculele care trec pot fi înregistrate pe un grafic, iar numerele lor de înmatriculare… Hank studie mult prea numeroasele sale hârtii. Dar Burt nu-știu-cum, care a condus echipa, a sesizat că a fost lăsată să se deterioreze într-un asemenea hal, încât nu merită să fie preluată. Ca investiție.

— În ce fel? În ce manieră e deteriorată?

— Acoperișul.

— Acoperișul e perfect.

— Zugrăveala interioară și exterioară. Starea dușumelelor. Dulapurile din bucătărie…

— Prostii, spuse Fred; sau, cel puțin, costumul zumzăi. Poate că Arctor își ține vasele grămadă, ca și cum ar fi gunoi, și nu șterge praful, dar la urma urmei acolo locuiesc trei tipi și nici o femeie. Nevasta l-a părăsit; e de așteptat ca femeile să facă toate astea. Dacă Donna Hawthorne s-ar fi mutat în casa aia, așa cum voia el, așa cum a implorat-o el să facă, ea ar fi păstrat curățenia. Oricum, orice firmă profesionistă de curățenie o poate

aduce în cea mai bună formă într-o jumătate de zi. În ceea ce privește acoperișul, asta chiar mă scoate din sărite, fiindcă…

— Deci tu recomanzi să ne-o însușim după ce Arctor e arestat și-și pierde dreptul de proprietate?

Fred, costumul, se holbă la el.

— Ei? făcu Hank impasibil, cu pixul pregătit.

— N-am nici o părere. Procedați într-un fel sau altul. Se ridică de pe scaun, pregătindu-se să plece.

— Încă nu ne despărțim, spuse Hank, făcându-i semn din cap să se așeze la loc. Pescui una dintre hârtiile de pe biroul său. Am aici o instrucțiune…

— Tu ai întotdeauna instrucțiuni, zise Fred. Pentru toată lumea.

— Asta, specifică Hank, îmi cere să te trimit azi la Camera 203, înainte să pleci de aici.

— Dacă e vorba despre discursul antidrog pe care l-am ținut la Clubul Leilor, am fost deja mustrat.

— Nu, e altceva. Hank îi întinse hârtia, fluturând-o. E cu totul altceva. Eu am terminat cu tine, așa că de ce să nu te duci chiar acum într-acolo ca să scapi de grijă?

•

Se pomeni într-o încăpere în întregime albă, cu armături din oțel, cu scaune și birou din oțel fixate de dușumea cu șuruburi; o cameră ca de spital, curată, sterilă și rece, scăldată într-o lumină prea puternică. De fapt, în dreapta se afla un cântar pe care era marcat: A SE REGLA NUMAI DE SPECIALIȘTI. Doi ofițeri îl fixau cu privirea, amândoi purtând uniforma completă a Poliției Districtului Orange, dar cu trese de medici militari.

— Ești ofițerul Fred? îl întrebă unul din ei, cu o mustață ca un ghidon.

— Da, domnule, spuse Fred. Era speriat.

— Foarte bine, Fred, dă-mi voie să încep prin a afirma că, așa cum fără îndoială știi, toate rezumatele și rapoartele tale sunt înregistrate și apoi derulate din nou, ca să fie examinate, pentru cazul că s-ar fi omis ceva în timpul întâlnirilor inițiale. Bineînțeles că e o procedură standard și că nu ți se aplică numai ție, ci și tuturor ofițerilor care prezintă rapoarte verbale.

— Și, în plus, adăugă celălalt medic militar, se folosește de fiecare dată când iei legătura cu departamentul: atunci când

telefonezi sau când e vorba despre activități suplimentare, cum ar fi recentul discurs de la Clubul Pacifiștilor din Anaheim.

— Clubul Leilor, spuse Fred.

— Iei substanță M? zise cel din stânga.

— Întrebarea, preciză celălalt, e controversată: e o certitudine faptul că munca ta te obligă să o faci. Așa că nu răspunde. Nu e o chestie care să te incrimineze, e o simplă controversă. Îi arătă o masă pe care zăceau o serie de cuburi și de alte fleacuri de plastic viu colorate, plus câteva obiecte neobișnuite pe care ofițerul Fred nu reuși să le identifice. Du-te acolo și ia loc. O să-ți facem, rapid, câteva teste simple. N-o să-ți răpească mult timp și nu implică nici un disconfort fizic.

— În legătură cu discursul meu… spuse Fred.

— Acum, zise medicul din stânga, așezându-se și dând la iveală un pix și niște obiecte de diverse forme, este vorba despre rezultatele unui studiu departamental recent, care demonstrează că, în ultimele luni, mai mulți agenți sub acoperire din această zonă au fost internați în clinici neuro-afazice.

— Ești conștient de faptul că substanța M creează o dependență puternică? îl întrebă celălalt medic pe Fred.

— Desigur, răspunse Fred. Bineînțeles că sunt.

— Acum o să te supunem unor teste legate de asta, zise medicul de pe scaun. Vom începe cu ceea ce noi numim Fundalul sau…

— Credeți că sunt dependent? spuse Fred.

— Dacă ești sau nu dependent nu e o problemă prioritară, de vreme ce se așteaptă ca în următorii cinci ani Divizia de Armament Chimic să obțină un agent inhibitor. Testele nu se referă la faptul că substanța M dă dependență, ci la… Ei bine, lasă-mă să ți-l fac mai întâi pe cel numit Detaliu-Fundal, care îți determină capabilitatea de a deosebi, cu promptitudine, detaliile de fond. Vezi această reprezentare grafică? Așeză pe masă, în fața lui Fred, o carte de joc pe care era desenat ceva. Sub aparența unor linii fără sens, se ascunde un obiect familiar, pe care ar trebui să-l recunoaștem cu toții. Trebuie să-mi spui despre ce…

Articol. În iulie 1969, Joseph E. Bogen și-a publicat studiul revoluționar intitulat „Cealaltă față a creierului: inteligența

juxtapusă”. În această lucrare l-a citat pe un obscur doctor A.L. Wigan, care scria, în 1844:

> „Inteligența este, în mod esențial, compusă din două părți, la fel ca și organele prin intermediul cărora se manifestă. Ideea mi-a venit de la sine și am dezvoltat-o timp de mai bine de un sfert de secol, fără a reuși să descopăr o singură obiecție validă sau cel puțin plauzibilă. Cred că pot să dovedesc: 1) că fiecare emisferă cerebrală este, ca organ al gândirii, un întreg distinct și perfect. 2) că în fiecare emisferă se poate desfășura, simultan, câte un act de gândire sau câte un raționament independent și distinct.”
>
> În studiul său, Bogen a concluzionat: „Sunt convins [ca și Wigan], că fiecare dintre noi deține două minți într-o singură persoană. În cazul acesta, există o mulțime de amănunte care trebuie ordonate. Dar, în cele din urmă, ne confruntăm direct cu principala obiecție față de viziunea lui Wigan: cu sentimentul subiectiv al fiecăruia dintre noi că e unul singur. Această convingere a unicității este cel mai îndrăgit punct de vedere al occidentalului...”

— ...obiect e vorba și să mi-l arăți în întregime.

Se joacă cu mine, cugetă Fred.

— Ce înseamnă toate astea? spuse, uitându-se la ofițer, nu la desen. Fac pariu că are legătură cu discursul de la Clubul Leilor, adăugă.

Era convins.

— În cazul multora dintre consumatorii de substanță M, spuse medicul de pe scaun, are loc o scindare între emisfera dreaptă și cea stângă a creierului. E o pierdere a capacității de a privi un ansamblu în mod holistic, ceea ce reprezintă atât o deficiență a sistemului de percepție, cât și a celui cognitiv, cu toate că, *în aparență,* acesta din urmă continuă să funcționeze normal. Acum începe însă, treptat, să dea rateuri, deteriorându-se progresiv, pentru că tot ceea ce recepționează sistemul de percepție este contaminat, fiind scindat. Ai localizat obiectul bine-cunoscut din desenul cu linii? Poți să-l descoperi pentru mine?

— Nu vă referiți la depunerile de reziduuri de metale grele de la nivelul neuronilor receptori, nu-i așa? zise Fred. Sunt ireversibile…

— Nu, răspunse ofițerul care stătea în picioare. Nu e o deteriorare a creierului, ci o formă de toxicitate, toxicitatea cerebrală. Ceea ce ai în fața ochilor, acest test al fundalului, măsoară acuratețea sistemului tău de percepție când trebuie să acționeze ca un întreg unitar. Deslușești forma de aici? Ar trebui să-ți sară imediat în ochi.

— Văd o sticlă de coca-cola, spuse Fred.

— Răspunsul corect era o sticlă de apă minerală, spuse medicul de pe scaun, care trase desenul deoparte, înlocuindu-l cu un altul.

— Ați remarcat ceva, întrebă Fred, când ați examinat rezumatele mele și toate celelalte? Ceva stupid?

E vorba despre discurs, se gândi.

— Dar în cuvântarea pe care am ținut-o? întrebă. Acolo a fost remarcată disfuncția bilaterală? De aceea am fost adus aici pentru testele astea?

Auzise despre testele de constatare a scindării creierului, pe care Departamentul le făcea din când în când.

— Nu, e vorba doar de rutină, zise medicul de pe scaun. Ne dăm seama, domnule ofițer Fred, că agenții sub acoperire sunt nevoiți să se drogheze pentru a-și face datoria; cei care au trebuit să meargă în…

— Întotdeauna? întrebă Fred.

— Nu – în multe cazuri. Repet, această contaminare a modului de percepție, care în timp se poate corecta singură, deoarece…

— Beznă, spuse Fred. Totul e în întuneric.

— Vorbești vreodată încrucișat? îl întrebă pe neașteptate unul dintre medici.

— Cum? întrebă el, derutat.

— Între emisfere. Dacă este afectată cea din stânga, unde sunt localizate de obicei deprinderile lingvistice, atunci se întâmplă uneori ca cea din dreapta să completeze lipsurile, folosindu-și cele mai perfecționate aptitudini.

— Nu știu, zise el. Nu sunt conștient de așa ceva.

— Ca niște gânduri care nu-ți aparțin. Ca și cum în mintea ta ar fi o altă persoană. Care gândește altfel decât ai face-o tu însuți. Chiar folosind cuvinte din limbi străine, pe care nu le știi.

Pe care uneori le înveți, în decursul vieții, grație percepției periferice.

— Nimic de genul ăsta. Aș fi observat.

— Probabil că da. De la oamenii cu emisfera stângă afectată care au raportat așa ceva am aflat că este, evident, o experiență cutremurătoare.

— Păi, cred că mi-aș fi dat seama.

— Până de curând, credeam că emisfera dreaptă nu deține nici o aptitudine lingvistică, dar asta a fost înainte ca atât de multe persoane care și-au distrus-o pe cea stângă din cauza drogurilor să-i fi dat celei din dreapta șansa să intervină. Să umple golul.

— O să-mi țin, cu siguranță, ochii deschiși în privința asta, spuse Fred.

Deslușí inflexiunile de-a dreptul mecanice ale propriei voci, care aducea cu cea a unui elev sârguincios, care se supune oricărui ordin stupid impus de cei ce reprezintă autoritatea. Al celor mai înalți decât el, aflați pe o poziție care le permite să-și impună forța și voința, indiferent dacă sunt sau nu rezonabili.

E suficient să fii de acord, gândi. *Și să faci ce ți se spune.*

— Ce vezi în al doilea desen?

— O oaie, zise Fred.

— Arată-mi-o. Medicul de pe scaun se apleacă asupra mesei și roti desenul. Reducerea capacității de a deosebi detaliile de fundal îți face o mulțime de necazuri: În loc să nu recunoști nici o formă, percepi unele incorecte.

Ca rahatul de câine, cugetă Fred. *Ar fi fost considerat, fără îndoială, tot o formă eronată. După orice standard.* Se simțea…

> Faptele demonstrează că emisfera mută, mai puțin importantă, este cea specializată în percepția holistică, având, în primul rând, rolul de a sintetiza informațiile primite. În schimb, emisfera principală, vorbitoare, pare să opereze într-o manieră logică și analitică – asemănătoare unui computer – iar rezultatele cercetărilor sugerează că o cauză prezumtivă a specializării cerebrale a omului este incompatibilitatea funcțională dintre abilitățile lingvistice, pe de-o parte, și cele de percepție sintetică, pe de alta.

…bolnav și deprimat, aproape în aceeași măsură ca în timpul discursului său de la Clubul Leilor.

— Nu e o oaie, nu-i așa? întrebă. Măcar am fost pe-aproape?

— Ăsta nu-i testul Rorschach, zise medicul de pe scaun, unde o formă neclară poate fi interpretată de subiecți diferiți în mai multe moduri. Ca atare, aici a fost conturat un anumit obiect și numai unul. În cazul de față, e un câine.

— Un ce? întrebă Fred.

— Un câine.

— După ce vă dați seama că e un câine? El nu-l vedea. Arătați-mi. Medicul…

> Concluzia poate fi dovedită, în mod experimental, prin divizarea creierului unui animal, cele două emisfere ale acestuia putând fi deprinse să perceapă, să analizeze și să acționeze în mod independent. În cazul creierului omenesc, unde gândirea articulată este, de obicei, specialitatea uneia dintre emisfere, cealaltă se deprinde cu un mod diferit de a raționa, care ar putea fi numit *juxtapus.* Regulile sau metodele prin intermediul cărora „această” emisferă (cea care vorbește, citește și scrie) elaborează gândirea articulată au fost analizate, vreme de mai mulți ani, sub aspectul sintaxei, semanticii, logicii matematice etc. Regulile după care dezvoltă cealaltă emisferă gândirea juxtapusă vor trebui studiate încă mulți ani de acum înainte.

… întoarse cartea de joc, pe spatele căreia fusese trasat numai conturul exterior al unui CÂINE, iar Fred îl recunoscu acum drept forma trasată printre liniile de pe cealaltă parte. De fapt, era un anumit tip de câine: un ogar, cu pântecul supt.

— Ce semnificație are faptul, se interesă el, că eu am văzut o oaie?

— Probabil că nu e altceva decât un blocaj psihologic, zise celălalt medic, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Numai după ce rulăm întregul set de cărți și când vom avea rezultatele celorlalte teste…

— Comparativ cu testul Rorschach, acesta este superior, îl întrerupse medicul de pe scaun, dând la iveală următorul desen, pentru că nu lasă loc de interpretări. Răspunsurile greșite pot fi

oricât de multe, *dar corect este unul singur.* Obiectul corespunzător a fost desenat și certificat, în cazul fiecărei cărți, de către Departamentul de Grafică Psihiatrică al Statelor Unite; acesta este cel corect, pentru că a fost transmis de la Washington. Îl identifici sau nu-l identifici și, dacă greșești tot setul, atunci avem de-a face cu o deteriorare a facultăților de percepție și te trimitem la dezintoxicare pentru o vreme, până când rezultatul testului devine corespunzător.

— Într-o clinică federală? întrebă Fred.

— Da. Acum, ce vezi în desenul ăsta, printre liniile albe și negre?

Cetatea Morții, își spuse Fred, în timp ce studia desenul. Asta e ceea ce văd: moartea sub toate formele nu doar sub una singură, corectă și pretutindeni. Ca spionul plătit, înalt de nici un metru, din căruciorul cu rotile.

— Spuneți-mi doar atât, întrebă, discursul de la Clubul Leilor a fost cel care v-a atras atenția?

Cei doi medici militari schimbară o privire.

— Nu, spuse în cele din urmă cel care stătea în picioare. E vorba despre un schimb de vorbe care a avut loc – în realitate – spontan; de fapt, despre o discuție fără noimă dintre tine și Hank. Acum vreo două săptămâni… îți dai seama, există un decalaj tehnologic în procesarea tuturor acestor mizerii, a acestui flux de informații neprelucrate. Încă nu s-a ajuns la cuvântarea ta. Ba chiar mai are de așteptat încă vreo două zile.

— Care discuție fără sens?

— Despre o bicicletă furată, zise celălalt medic. O așa-numită bicicletă cu șapte viteze. Ai încercat să deduci unde dispăruseră cele trei pinioane lipsă, n-a fost așa? Cei doi medici militari se uitară din nou unul la altul. Ai avut senzația că rămăseseră pe podeaua garajului din care fusese furată?

— Pe naiba, protestă Fred. Charles Freck a fost de vină, nu eu; el ne-a antrenat pe toți într-o discuție zgomotoasă despre asta. Mie mi s-a părut doar că era amuzant.

BARRIS *(foarte mulțumit, stând în mijlocul camerei de zi, alături de o bicicletă mare, nouă și strălucitoare):* Uitați-vă ce am căpătat pentru douăzeci de dolari.

FRECK: Ce-i asta?

BARRIS: O bicicletă, o bicicletă de curse, cu zece viteze, aproape nou-nouță. Am văzut-o în curtea vecinului, am întrebat ce-i cu ea și am aflat că aveau patru, așa că le-am oferit douăzeci de dolari bani gheață, iar ei mi-au vândut-o. Oameni de culoare. Au și săltat-o peste gard ca să mi-o dea.

LUCKMAN: Nu știam că poți lua o bicicletă cu zece viteze, aproape nouă, cu douăzeci de dolari. E uimitor ce poți obține în schimbul banilor ăstora.

DONNA: Seamănă cu cea care i-a fost furată acum vreo lună unei fete care locuiește vizavi de mine. Probabil că negrii ăia au furat-o.

ARCTOR: Sigur că da, dacă aveau patru. Și fiindcă au vândut-o atât de ieftin.

DONNA: Ar trebui să i-o înapoiezi fetei de vizavi de mine, e bicicleta ei. Oricum, ar trebui s-o lași s-o vadă, ca să-și dea seama dacă e a ei.

BARRIS: E o bicicletă bărbătească. Așa că nu poate fi a ei.

FRECK: De ce spuneai că are zece viteze, când eu văd că nu sunt decât șapte?

BARRIS *(uimit):* Cum?

FRECK *(apropiindu-se de bicicletă și arătând cu degetul):* Uite, cinci pinioane aici și două dincolo, la celălalt capăt al lanțului. Cinci plus două…

Când rădăcina nervului optic al unei pisici sau al unei maimuțe este secționată simetric în plan vertical, imaginile percepute de ochiul drept ajung numai în emisfera dreaptă și, în mod similar, cele furnizate de ochiul stâng sunt preluate doar de emisfera stângă. Dacă un animal care a suferit această operație este învățat să aleagă unul din două simboluri cu ajutorul unui singur ochi, testele ulterioare demonstrează că poate face alegerea corectă și atunci când îl folosește pe celălalt. Dar, dacă comisurile, și mai ales corpul calos, au fost secționate înainte de antrenamente, acestea trebuie reluate pentru ochiul acoperit la început și pentru emisfera care îi corespunde. Aceasta datorită faptului că cele învățate nu se transmit de la o emisferă la alta după secționarea comisurilor. Acesta este experimentul esențial

de scindare a creierului efectuat de Myers și de Sperry (Myers, 1953; Sperry, 1961; Myers, 1965; Sperry, 1967).

… fac șapte. Așa că e o bicicletă cu numai șapte viteze.

LUCKMAN: Da, dar o bicicletă de curse cu șapte viteze face douăzeci de dolari. Chiar și așa, tot e o achiziție rentabilă.

BARRIS *(nervos):* Negrii ăia mi-au spus că are zece viteze. Ăsta-i jaf.

(Se strâng cu toții ca să examineze bicicleta. Numără pinioanele iarăși și iarăși.)

FRECK: Acum am numărat opt. Șase în față, două în spate. Asta face opt.

ARCTOR *(aducând argumente logice):* Dar ar trebui să fie zece. Nu există biciclete cu șapte sau cu opt viteze. Cel puțin eu n-am mai auzit. Ce credeți că s-a întâmplat cu cele care lipsesc?

BARRIS: Probabil că negrii ăia au umblat la ea, au demontat-o fără să aibă scule corespunzătoare și cunoștințe tehnice, iar când au reasamblat-o au lăsat pinioane pe jos, prin garajul lor. Probabil că sunt încă acolo.

LUCKMAN: Atunci ar trebui să mergem înapoi și să întrebăm de ele.

BARRIS *(chibzuind, furios):* Dar în asta constă hoția: probabil c-o să încerce să mi le vândă, nu să mi le dea pur și simplu, așa cum s-ar fi cuvenit. Mă întreb ce altceva au mai stricat. *(Inspectează bicicleta în amănunțime.)*

LUCKMAN: Dacă mergem acolo cu toții, trebuie să ni le dea; poți să mizezi pe asta, omule. O să mergem cu toții, da? *(Se uită în jur, așteptând aprobarea celorlalți.)*

DONNA: Ești sigur că nu sunt decât șapte pinioane?

FRECK: Opt.

DONNA: Șapte, opt. Oricum, vreau să spun că, înainte de a merge acolo, trebuie să întrebați pe cineva. Adică, mie nu mi se pare că i-ar fi făcut ceva bicicletei, cum ar fi s-o demonteze. Înainte să vă duceți acolo și să-i împroșcați cu noroi, lămuriți-vă. Puteți să vă interesați?

ARCTOR: Are dreptate.

LUCKMAN: Pe cine ar trebui să întrebăm? Cum ne dăm seama dacă se pricepe sau nu la biciclete de curse?

FRECK: Să întrebăm prima persoană pe care-o vedem. Ducem bicicleta afară, lângă ușă, și când apare vreun tip, îl întrebăm. În felul ăsta, o să aflăm un punct de vedere descurajant.

(Scot împreună bicicleta în fața casei și văd imediat un negru tânăr care își parchează mașina. Arată către cele șapte opt pinioane cu un aer întrebător și vor să afle câte sunt, deși pot vedea și ei cu excepția lui Charles Freck că nu sunt decât șapte: cinci la un capăt al lanțului și două la celălalt. Cinci plus două fac șapte. Se pot convinge cu ochii lor. Ce se întâmplă?)

TÂNĂRUL NEGRU *(calm):* Ceea ce trebuie să faceți e să înmulțiți numărul pinioanelor din față cu al celor din spate. Nu trebuie să adunați, ci să înmulțiți, pentru că, vedeți, lanțul sare de pe un pinion pe altul și, în funcție de rapoartele lor de transmisie, obțineți cinci *(arată către cele cinci pinioane)* viteze pentru una dintre cele două foi din față *(le arată pe acestea)* ceea ce înseamnă unu înmulțit cu cinci, adică cinci iar apoi, când faceți schimbarea cu pârghia asta de pe ghidon *(le demonstrează),* lanțul sare pe cea de-a doua foaie din față și interacționează din nou cu cele cinci pinioane din spate, ceea ce înseamnă încă cinci viteze. Adunate, înseamnă cinci plus cinci, adică zece. Înțelegeți cum funcționează? Știți, rapoartele de transmisie se obțin, întotdeauna, prin…

(Îi mulțumesc și, fără nici o vorbă, duc bicicleta înapoi, în casă. Tânărul negru, pe care nu-l mai văzuseră niciodată până atunci, care nu are mai mult de șaptesprezece ani și care conduce o mașină veche, incredibil de uzată, o încuie și pleacă să-și vadă de ale lui, iar ei închid ușa din față și rămân locului, în picioare.)

LUCKMAN: A făcut cineva rost de vreun drog? „Unde există droguri, există speranță.” *(Nimeni…*

Toate dovezile demonstrează că separarea emisferelor duce la apariția a două sfere independente de conștiință într-un singur craniu și, după cum s-ar spune, într-un singur trup. Această concluzie îi tulbură pe cei care văd conștiința ca pe o caracteristică indivizibilă a organismului uman. Alții, care insistă asupra faptului că abilitățile emisferei drepte revelate până acum sunt de fapt niște automatisme, o consideră prematură. Fără îndoială, în cazurile prezentate

există diferențe între emisfere, dar este posibil ca acestea să reprezinte o caracteristică a subiecților care au făcut obiectul studiului nostru. Dacă scindarea creierului se produce la o persoană foarte tânără, este întru totul posibil ca, drept urmare, ambele emisfere să-și dezvolte în mod distinct și independent funcții mentale de calitate superioară, la nivelul atins doar de emisfera stângă a oamenilor normali.

…nu râde.)

— Știm că ești unul dintre oamenii din grupul acela, spuse medicul de pe scaun. Nu are importanță care dintre ei. Uitându-se la bicicletă, nici unul dintre voi nu a fost capabil să înțeleagă operația matematică simplă care trebuia efectuată pentru a determina numărul de rapoarte de transmisie din acel sistem simplu. Fred desluși în vocea ofițerului o anumită compasiune, un anumit grad de bunăvoință. O asemenea operațiune este inclusă în testele de aptitudini din primele clase de liceu. Erați matoli cu toții?

— Nu, spuse Fred.

— Copiilor li se dau astfel de teste de aptitudini, zise celălalt medic.

— Atunci, Fred, care a fost problema?

— Am uitat, răspunse el. Și tăcu. Apoi adăugă: Mi se pare mai degrabă o eroare de natură cognitivă decât una care ține de percepție. Într-un asemenea caz, nu intervine gândirea abstractă? Nu…

— Se poate crea impresia asta, spuse medicul de pe scaun. Dar testele demonstrează că eșecul sistemului cognitiv se datorează faptului că nu primește informații exacte. Cu alte cuvinte, datele primite sunt atât de denaturate, încât atunci când trebuie să faci un raționament pe baza lor, greșești din cauză că nu…

Medicul începu să gesticuleze, încercând să găsească cuvintele potrivite.

— Dar o bicicletă cu zece viteze *are* șapte pinioane, spuse Fred. Ceea ce am văzut noi era corect. Două în față, cinci în spate.

— Dar nici unul dintre voi nu a înțeles cum interacționează: cele cinci din spate cu *fiecare* dintre cele două din față, așa cum v-a explicat negrul. Era un om cu studii superioare?

— Probabil că nu, zise Fred.

— Ceea ce a văzut negrul, spuse medicul aflat în picioare, diferă de ceea ce ați văzut voi toți. El a văzut două conexiuni diferite între pinioane, a perceput două legături simultane între pinioanele din față, care angrenează, pe rând, și câte unul dintre cele din spate… Ceea ce ați văzut voi a fost *o singură* conexiune cu toate cele din spate.

— Dar atunci ar fi fost numai șase viteze, zise Fred. Două pinioane în față, însă o singură conexiune.

— E o percepție eronată. Nimeni nu l-a învățat așa ceva pe băiatul negru; dacă l-a învățat cineva ceva, a fost să descopere în mod cognitiv care era rostul celor două conexiuni. Vouă, tuturor, v-a scăpat cu totul una din ele. Deși ați văzut două pinioane în față, nu ați făcut altceva decât să le *percepeți* ca pe o similitudine.

— O să mă descurc mai bine data viitoare, spuse Fred.

— Când anume? Când o să cumperi o bicicletă furată, cu zece viteze? Sau când o să interpretezi ceea ce percepi de obicei?

Fred păstră tăcerea.

— Să continuăm testul, spuse medicul de pe scaun. Ce vezi aici, Fred?

— Rahat artificial de câine, din plastic, răspunse el. Ca alea care se vând în Los Angeles. Acum pot să plec?

Discursul de la Clubul Leilor era prezent din nou, pretutindeni.

Totuși, cei doi medici râseră.

— Știi, Fred, dacă îți poți păstra simțul umorului de care dai dovadă acum, poate c-o să reușești s-o faci.

— *S-o fac?* îl îngână Fred. Ce să fac? Să fac parte dintr-o echipă? Să-i fac felul unei gagici? Să fac o treabă bună? Să fac o improvizație? Să fac o plată? Să fac ca lucrurile să aibă sens? Să fac bani? Să-mi fac timp? Definiți-vă termenii. Cuvântul latin pentru „a face” e *facere,* ceea ce îmi aduce aminte de *fuckere,* care e termenul latin pentru „a face sex”, iar în ultima vreme eu n-am…

Creierul animalelor evoluate, inclusiv al omului, este un organ alcătuit din două părți, acestea fiind emisfera

dreaptă și cea stângă, interconectate printr-un fascicul de fibre nervoase, numite corpul calos. Cu cincisprezece ani în urmă, Ronald E. Myers și R.W. Sperry, care lucrau pe atunci la Universitatea din Chicago, au făcut o descoperire uluitoare: când această legătură dintre cele două jumătăți ale creierului mare este tăiată, fiecare emisferă funcționează independent, ca și cum ar fi un creier complet.

… mai făcut nici un rahat în privința asta, fie el de plastic sau de alt soi, nici un fel de rahat. Dacă amândoi sunteți psihanaliști și ați ascultat rapoartele interminabile pe care i le dau lui Hank, atunci spuneți-mi: cum dracu' trebuie să procedez cu Donna? Cum să mă apropii de ea? Adică, cum ar trebui să o fac? În cazul unei puștoaice care e atât de dulce, de specială, de încăpățânată?

— Fiecare fată e diferită, zise medicul de pe scaun.

— Vreau să știu cum să mă apropii de ea în mod corect, preciză Fred. Nu să o îndop cu secobarbital și cu alcool și să i-o trag când zace pe podeaua camerei de zi.

— Cumpără-i flori, spuse medicul de pe scaun.

— Poftim? făcu Fred și ochii mascați de costum i se dilatară.

— În perioada asta a anului, poți să iei flori mărunte, de primăvară. De la pepiniera Penney din rețeaua K Mart, să zicem. Sau o azalee.

— Flori, murmură Fred. Adică flori artificiale sau naturale? Probabil că naturale.

— Cele artificiale nu-s bune de nimic, zise medicul de pe scaun. Arată ca și cum… ei bine, par falsificate. Trucate, într-un anumit fel.

— Acum pot să plec? întrebă Fred.

După un schimb de priviri, cei doi încuviințară înclinându-și capetele.

— O să te testăm altă dată, Fred, spuse cel din picioare. Nu e o urgență. Hank o să-ți comunice data unei întâlniri ulterioare.

Dintr-un motiv de neînțeles, Fred simți nevoia să le strângă mâinile înainte de a pleca, dar nu o făcu. Ieși, pur și simplu, fără să spună nimic, puțin cam demoralizat și cam nedumerit, probabil din cauza modului în care se pomenise, pe neașteptate, într-o situație ieșită din comun. *Mi-au analizat și reanalizat*

rapoartele, cugetă, *încercând să descopere indicii care să sugereze că psihicul meu a clacat, și au găsit câteva. Oricum, se pare că sunt suficient de multe ca să fie nevoie de testele astea.*

Flori de primăvară, se gândi când ajunse în fața liftului. *Mărunte. Cresc, probabil, aproape de pământ și o mulțime de oameni le calcă în picioare. Sunt flori sălbatice? Sau sunt produse în ferme uriașe, crescând în ghivece special amenajate, fiind îngrijite și apoi vândute? Mă întreb cum o fi la țară. Câmpul și tot restul, și mirosurile stranii. Oare,* se întrebă, *cum poți s-o afli? Unde trebuie să te duci, cum ajungi și cum faci ca să rămâi acolo? Ce fel de excursie e asta și de ce fel de bilet ai nevoie? Și de unde îl cumperi?*

Oricum, se gândi, *mi-aș dori să iau pe cineva cu mine când o să merg acolo, poate pe Donna. Dar cum poți să-i ceri asta, cum poți să i-o ceri unei fete dacă nici măcar nu știi cum să te lipești de ea? Când ți-ai făcut atâtea planuri în legătură cu ea și nu ți-a reușit nimic – nici măcar primul pas. Ar trebui să ne grăbim,* medită, *fiindcă altminteri florile de primăvară despre care mi-au pomenit se vor usca.*

8

Îndreptându-se către locuința lui Bob Arctor, unde puteai găsi, de obicei, un grup de toxicomani care își petreceau timpul în starea de euforie provocată de droguri, Charles Freck punea la cale o farsă destinată lui Barris. Voia să i-o plătească pentru tâmpeniile pe care i le spusese despre splină, la restaurantul Fiddler's Three, în ziua aceea. În timp ce evita cu măiestrie capcanele întinse de radarele plasate pretutindeni de poliție (cel mai adesea, camionetele cu radar folosite pentru monitorizarea șoferilor erau mascate sub forma unor vechi VW-uri aparținând unor ferme, vopsite într-un cafeniu mat și conduse de indivizi bărboși; încetinea de câte ori vedea una dintre ele), fantezia ce i se derula în gând era avanpremiera farsei pe care urma să o pună în scenă:

FRECK *(cu nepăsare):* Azi am cumpărat metedrină, o plantă întreagă.

BARRIS *(cu o expresie plină de dezgust):* Metedrina e o pilulă de benzedrină, un drog stimulativ; e metamfetamină preparată

pentru consumul ilegal, în stare solidă; e amfetamină și se obține în laborator, pe cale sintetică. Așa că nu e de natură organică, ca marijuana. Marijuana e plantă, metedrina nu.

FRECK *(dezvăluindu-i poanta):* Vreau să spun că am moștenit patruzeci de mii de la un unchi și am cumpărat o uzină[5] ascunsă în garajul unui tip, unde se face metedrină. Adică are o fabrică unde prepară metamfetamină. N-am spus plantă, am spus.....

Nu putea găsi cel mai potrivit mod de exprimare în timp ce conducea, pentru că o parte a minții sale era concentrată asupra vehiculelor din jur și a luminilor de semnalizare. Știa însă că, odată ajuns acasă la Bob, avea să i-o servească lui Barris la modul superlativ. Iar dacă acolo s-ar fi aflat mai multe persoane, Barris s-ar fi repezit să muște momeala și ar fi fost făcut zob în văzul tuturor, ca o creatură evident josnică ce era. În felul ăsta i-ar fi plătit-o cu vârf și îndesat, pentru că Barris, mai mult decât oricine altcineva, nu suporta să fie luat în râs.

Când își parcă automobilul, îl văzu pe Barris afară, lucrând la mașina lui Bob Arctor. Capota era ridicată, iar Barris și Arctor stăteau unul lângă celălalt, în apropierea unui morman de scule.

— Salut, fraților, spuse Freck, trântind portiera și apropiindu-se de ei fără grabă și cu nepăsare. Barris, zise imediat, cu voce calmă, punându-și mâna pe umărul acestuia ca să-i atragă atenția.

— Ai răbdare, mormăi Barris.

Era îmbrăcat cu hainele lui de lucru; materialul deja murdar era pătat de vaselină și de alte chestii asemănătoare.

— Azi am cumpărat metedrină, o plantă întreagă, spuse Freck.

— Cât de mare? întrebă Barris, încruntându-se iritat.

— Cum adică?

— Cât de mare e?

— Păi, făcu Freck, întrebându-se cum să continue.

— Cât ai dat pe ea? se interesă Arctor, plin și el de vaselină, fiindcă repararară mașina.

Freck văzu că demontaseră carburatorul, filtrul de aer, furtunurile și toate celelalte.

— Vreo zece dolari, spuse.

— Jim îți putea face rost de una mai ieftină, zise Arctor, reluându-și munca. Nu-i așa, Jim?

---

[5] Joc de cuvinte în lb. engleză: plant înseamnă atât plantă, cât și uzină (n. tr.).

— Se dau, practic, de pomană, făcu Barris.

— Ce dracu', e un garaj întreg! protestă Freck. O fabrică! Scoate un milion de tablete pe zi... Cu o mașină care face pilulele și cu tot tacâmul. *Tot tacâmul!*

— Și costă numai zece dolari? spuse Barris, rânjind cu gura până la urechi.

— Unde se află? întrebă Arctor.

— Nu-i prin preajmă, spuse Freck, stânjenit. Ei, fir-ar să fie, băieți.

— Știi, Freck, dacă înghiți sau îți injectezi prea multă metamfetamină, începi să vorbești ca rățoiul Donald, zise Barris, făcând o pauză – când muncea, făcea foarte multe, indiferent dacă i se adresa cineva sau nu.

— Și? întrebă Freck.

— Și pe urmă nu te mai înțelege nimeni, spuse Barris.

— Ce ziceai, Barris? făcu Arctor. N-am reușit să te înțeleg.

Cu voioșie pe chip, Barris începu să imite vocea rățoiului Donald. Freck și Arctor zâmbiră încântați. El continuă și, în cele din urmă, arătă spre carburator.

— Ce are carburatorul? întrebă Arctor, de data asta fără să mai zâmbească.

Barris i se adresă cu vocea lui normală, dar păstrându-și zâmbetul larg:

— Tija clapetei de accelerație e curbată. Carburatorul ar trebui refăcut în întregime. Altfel, clapeta o să se închidă în timp ce mergi pe autostradă și să o constați că motorul se îneacă și moare, iar tâmpiții din spatele tău o să te tamponeze. În plus, dacă se prelinge multă benzină pe pereții cilindrilor, o să-ți spele uleiul, așa că cilindrii tăi o să fie zgâriați și stricați definitiv. Și vei fi nevoit să-i duci la rectificat.

— De ce s-a curbat axul clapetei? se interesă Arctor.

Barris ridică din umeri și continuă să demonteze carburatorul, fără să răspundă. Lăsă asta la latitudinea lui Arctor și a lui Charles Freck, care nu știau nimic despre motoare, mai ales când era vorba despre asemenea reparații complexe.

Purtând o cămașă spilcuită, niște blugi Levi după ultima modă și ochelari de soare, cărând după el o carte, Luckman ieși din casă spunând:

— Am telefonat și acum caută un carburator recondiționat pe care să ți-l trimită pentru mașina asta. O să sune peste câtva timp, așa că am lăsat ușa din față deschisă.

— Ai putea să pui unul cu patru corpuri în locul ăstuia cu două, dacă tot umbli la el, zise Barris. Dar o să ai nevoie de un alt tip de galerii de evacuare. Am putea găsi una la mâna a doua, la un preț nu prea mare.

— Ar avea ralantiul prea ridicat? întrebă Luckman. Ca la un Rochester cu patru corpuri asta vrei să spui? Și n-ar mai schimba vitezele ca lumea. N-ar intra în viteza superioară.

— Jiglerele de ralanti ar putea fi înlocuite cu unele mai mici, ripostă Barris, ceea ce ar restabili echilibrul. Și un turometru ar putea supraveghea motorul, așa că nu s-ar supratura. Turometrul l-ar avertiza că nu poate schimba viteza. De obicei, simpla ridicare a piciorului de pe pedala de accelerație duce la intrarea în viteza următoare, dacă asta nu se întâmplă datorită conexiunii automate la sistemul de transmisie. Și știu și de unde putem face rost de un turometru. De fapt, chiar am unul.

— Da, zise Luckman, păi, dacă pe autostradă, în caz de urgență, ar intra într-o viteză inferioară ca să demareze rapid, turația s-ar mări într-o asemenea măsură încât i-ar sări cât colo garnitura de chiulasă sau chiar mai rău, mult mai rău: i-ar sări în aer motorul.

— Ar vedea acul turometrului deviind brusc și ar încetini imediat, făcu Barris, răbdător.

— În timpul unei depășiri? spuse Luckman. Când a ajuns la jumătatea unui trailer al dracului de lung? Rahat, ar trebui să-și mențină viteza, indiferent dacă turația e sau nu ridicată; ar trebui mai degrabă să arunce motorul în aer decât să încetinească, fiindcă altfel n-ar mai ieși niciodată din depășire.

— Inerția, zise Barris. Fiind într-o mașină atât de grea, inerția ar trebui să-l ducă oricum mai departe.

— Și dacă urcă o pantă? obiectă Luckman. Inerția nu te duce prea mult în susul dealului când ești într-o depășire.

Barris i se adresă lui Arctor.

— Mașina ast... Se aplecă să vadă marcă era. Asta... Buzele i se mișcară. Olds.

— Are în jur de patru sute cincizeci de kilograme, spuse Arctor.

Charles Freck îl văzu făcându-i cu ochiul lui Luckman.

— Atunci ai dreptate, încuviință Barris. Fiind atât ușoară, n-are cine știe ce inerție. Sau are? Căută pe bâjbâite un pix și ceva pe care să scrie. Patru sute cincizeci de kilograme care se deplasează cu o sută treizeci de kilometri pe oră dezvoltă o forță de…

— Are patru sute cincizeci de kilograme, interveni Arctor, cu pasageri în ea, cu rezervorul plin și cu o cutie mare de cărămizi în portbagaj.

— Câți pasageri? se interesă Luckman, cu detașare.

— Doisprezece.

— Adică șase în spate, spuse Luckman, și șase în…

— Nu, zise Arctor, sunt unsprezece în spate și șoferul, singur, în față. Pentru că, înțelegeți, în felul ăsta greutatea repartizată pe roțile din spate e mai mare și crește forța de tracțiune. Așa că spatele nu derapează.

Barris își ridică imediat privirea.

— Spatele mașinii ăsteia derapează?

— Numai dacă nu pui unsprezece oameni în spate, spuse Arctor.

— Atunci ar fi mai bine să pui în portbagaj niște saci cu nisip, zise Barris. Trei saci de câte nouăzeci de kilograme. Pasagerii ar putea fi repartizați mult mai uniform și ar sta mai confortabil.

— Ce-ar fi dacă ar pune în portbagaj o ladă cu două sute șaptezeci de kilograme de aur? îl întrebă Luckman. În locul celor trei saci de câte nouăzeci…

— N-ai vrea să nu mă mai bați la cap? spuse Barris. Încerc să calculez inerția acestei mașini când se deplasează cu o sută treizeci de kilometri pe oră.

— Nu prinde o sută treizeci, preciză Arctor. Un cilindru nu funcționează. Voiam să-ți spun. I-a sărit un tachet azi-noapte, când mă întorceam de la magazinul 7-11.

— Atunci de ce-i scoatem carburatorul? întrebă Barris. Pentru asta, ar trebui să dăm jos tot motorul. De fapt, chiar mai mult decât atât. La urma urmei, s-ar putea să ai blocul motor fisurat. Păi, din cauza asta n-o să pornească.

— Mașina ta nu pornește? îl întrebă Charles Freck pe Bob Arctor.

— Nu pornește, spuse Luckman, pentru că i-am dat jos carburatorul.

— De ce trebuia să-l demontăm? făcu Barris, nedumerit. Am uitat.

— Ca să-i schimbăm arcurile și toate celelalte componente nesemnificative, zise Arctor. Ca să nu se mai strice iarăși și să fie cât pe ce să ne ucidă. Mecanicul de la stația de benzină Union ne-a sfătuit s-o facem.

— Dacă voi, nemernicilor, n-ați trăncăni atâta, ca o grămadă de drogați năuci, spuse Barris, supărat de-a binelea, mi-aș putea termina calculele și v-aș putea informa cum poate fi condusă mașina asta, ținând cont de greutatea ei, dacă ar avea un carburator Rochester cu patru corpuri – modificat, bineînțeles, prin înlocuirea jiglerelor de ralanti cu unele mai mici. Așa că, GURA!

Luckman deschise cartea pe care o adusese cu el. Apoi respiră mult mai adânc decât de obicei. Pieptul lui lat se bombă și bicepșii îi ieșiră în relief.

— Barris, o să-ți citesc ceva. Începu să o facă, surprinzător de fluent: „El, căruia i-a fost dat să-l vadă pe Hristos, *mai real* decât oricare alta dintre realitățile...”

— Ce? zise Barris.

Luckman continuă să citească.

— „...decât oricare alta dintre realitățile lumii, pe Hristos, pretutindeni prezent și pretutindeni devenind tot mai puternic, pe Hristos drept convingere finală și drept Principiu plasmatic al Universului...”

— Ce e asta? întrebă Arctor.

— Chardin. Teilhard de Chardin[6].

— Iisuse, Luckman! spuse Arctor.

— „...el sălășluiește cu adevărat în zona în care diversitatea nu poate aduce suferința și care, cu toate acestea, este cel mai activ atelier al desăvârșirii universale.”

Luckman închise cartea.

Având o presimțire urâtă, Charles Freck se așeză între el și Barris.

— Potoliți-vă, băieți.

— Nu sta în drum, Freck, zise Luckman, ducându-și încet brațul drept în spate și pregătindu-se să descrie un arc amplu, ca să-i dea un pumn nimicitor lui Barris. Haide, Barris, am de

[6] Iezuit francez (1881-1955) paleontolog, biolog și filozof vizionar, care a încercat să coreleze dogmele creștine cu teoriile științifice ale evoluției (n. tr.).

gând să te las lat până mâine, când o să discutăm despre lucruri net superioare acestora.

Behăind rugător și înnebunit de spaimă, Barris lăsă să-i scape pixul și foaia de hârtie și alergă cu mișcări dezordonate către casă, strigând peste umăr:

— Aud că sună telefonul, în legătură cu carburatorul recondiționat.

Ceilalți îl urmăriră cum se îndepărtează.

— N-am făcut altceva decât o glumă, zise Luckman, frecându-și buza de jos.

— Dacă-și aduce pistolul cu amortizor? spuse Freck, cuprins de o teamă care depășise deja orice măsură.

Se îndreptă, tiptil, către propria mașină, ca să se adăpostească repede în spatele ei în caz că Barris reapărea și începea să tragă.

— Haide, îi spuse Arctor lui Luckman.

Se cufundară împreună în lucrul la mașină, în timp ce Freck zăbovea înspăimântat lângă automobilul său, întrebându-se de ce se hotărâse să treacă pe acolo în ziua aceea. Era o zi în care acolo nu puteai savura plăcerea unui drog, așa cum se întâmpla de obicei. Simțise de la bun început vibrațiile nefaste care se ascundeau în spatele glumei lui Luckman. *Ce mama naibii nu e în ordine?* se întrebă, urcându-se posomorât în mașină și pregătindu-se s-o pornească.

Oare, își spuse, *lucrurile încep să devină și aici sumbre și stânjenitoare, așa cum s-a întâmplat cu Jerry, în ultimele săptămâni petrecute acasă la el? De obicei, aici atmosfera e relaxantă,* gândi. Toată lumea se dezmeticea și se droga din nou, bucurându-se cu toții de LSD și de rock, mai ales de cel cântat de Stones. Îmbrăcată cu haina și în cizmele ei de piele, Donna umplea capsule, iar Luckman rula țigări de marijuana. Povestea despre seminarul pe care plănuia să-l țină la UCLA despre fumatul și rularea țigărilor cu droguri sau despre ziua în care avea să facă o țigară perfectă de marijuana, care urma să fie conservată în heliu într-o vitrină din Sala Constituției, alături de alte obiecte la fel de importante – o parte a istoriei Americii, ce mai! *Dacă privesc în urmă,* cugetă, *era mai bine chiar și atunci când eu și Jim Barris stăteam, deunăzi, la Fiddler... Jerry a dat tonul,* se gândi. Aici o să se întâmple exact același lucru care, dincolo, a dus la internarea lui Jerry. Cum se poate ca

zilele și întâmplările, și clipele atât de frumoase să-și piardă așa de iute farmecul? Și încă fără nici un motiv – fără nici un motiv serios. Schimbarea se petrece, pur și simplu. Fără să fi fost provocată.

— Plec, le spuse lui Luckman și lui Arctor, care îl priveau ambalând motorul.

— Nu, omule; ei, rămâi, spuse Luckman cu un zâmbet cald. Avem nevoie de tine. Ești un frate.

— Nu, plec imediat.

Barris își făcu apariția, ieșind din casă cu prudență. Aducea cu el un ciocan.

— Cineva a greșit numărul, strigă și începu să se apropie cu multă grijă, oprindu-se din când în când și privind încordat în jur, ca un crab într-un cinematograf *drive-in.*

— La ce-ți trebuie ciocanul? întrebă Luckman.

— Ca să repare motorul, zise Arctor.

— M-am gândit că trebuie să-l aduc cu mine, le explică Barris, revenind cu băgare de seamă lângă Olds, de când am fost înăuntru și am dat cu ochii de el.

— Cei mai periculoși oameni, spuse Arctor, sunt cei cărora le e frică și de umbra lor.

Fu ultimul lucru pe care îl auzi Freck în timp ce demara. Chibzui la ceea ce voise Arctor să dea de înțeles și se întrebă dacă se referise la el, la Charles Freck. Îi era rușine. *Dar, ce naiba,* medită, *la ce să rămâi prin preajmă când ai parte de o experiență atât de neplăcută? Unde e, aici, lașitatea?* Își reaminti sieși că nu lua niciodată parte la scenele neplăcute; era deviza lui în viață. Așa că plecă fără să se uite înapoi. *Lasă-i să se omoare unul pe altul,* gândi. *Cine are nevoie de ei?* Dar îl durea, îl durea cu adevărat că îi părăsise, că asistase la acea schimbare sumbră și iarăși se întrebă de ce, care era semnificația. Mai târziu îi trecu prin minte că, poate, lucrurile aveau să evolueze din nou în sens invers, îmbunătățindu-se, iar asta îl îmbărbătă. De fapt, îl făcu să-și deruleze în minte o scurtă fantezie în timp ce conducea, evitând mașinile invizibile ale poliției:

STĂTEAU CU TOȚII ACOLO, CA MAI ÎNAINTE.

Chiar și cei care acum erau morți sau cu mintea distrusă de droguri, ca Jerry Fabin. Stăteau cu toții pe ici, pe colo, într-un soi de strălucire albă și clară. Nu era lumina zilei, ci ceva mai mult decât atât, un fel de mare ce se întindea, deopotrivă, sub ei și deasupra lor.

Donna și încă două fete arătau foarte sexi – purtau pantaloni scurți și strâmți, bluze care nu le acopereau umerii și spatele sau bluze cu bretele, dar nu și sutiene. Putea auzi muzică, dar nu-și dădea seama ce melodie era, și de pe ce disc. *Poate e Hendrix!* se gândi. *Da, una dintre melodiile vechi ale lui Hendrix. Sau nu…* Se transformase, pe neașteptate, într-una de-a lui J.J. Cântau cu toții: și Jim Croce, și J.J., și, mai ales, Hendrix. „Până o să mă sting”, susura vocea lui, „lăsați-mă să trăiesc după bunul meu plac”, dar plăsmuirea se spulberă imediat, fiindcă Freck uitase, deopotrivă, și că Hendrix era mort, și cum anume muriseră – el și Joplin, ca să nu mai vorbim de Croce. Hendrix și J.J. – de prea multă heroină – așa muriseră doi oameni inteligenți și frumoși, două ființe umane imorale. Își aduse aminte că auzise cum managerul lui Janis ajunsese să-i dea numai câte două sute de dolari din când în când; nu putea căpăta restul, tot ceea ce câștiga, din cauza dependenței de heroină. Apoi îi răsună în minte melodia ei, *All Is Loneliness,* și începu să plângă. Și astfel conduse până acasă.

•

Stând alături de prietenii săi în camera de zi și încercând să hotărască dacă avea nevoie de un carburator nou, de unul recondiționat sau de unul modificat și de o galerie de evacuare, Robert Arctor simțea supravegherea minuțioasă, tăcută și permanentă a holoscanerelor, prezența lor electronică. Și asta îl făcea să se simtă bine.

— Pari relaxat, spuse Luckman. Eu n-aș fi, dacă ar trebui să scot din buzunar o sută de dolari.

— M-am hotărât să bat străzile până dau peste un Olds ca al meu, îi explică Arctor, și pe urmă să-i iau carburatorul fără să plătesc ceva. Așa cum fac toate cunoștințele noastre.

— Mai ales Donna, zise Barris, aprobându-l. Aș vrea să nu fi trecut pe aici deunăzi, când am fost noi plecați. Donna fură tot ce poate căra și, dacă nu poate, își sună amicii din banda ei de hoți și ăia apar și cară în locul ei.

— Să vă spun ce poveste am auzit despre ea, zise Luckman. Să vedeți: odată, Donna a băgat douăzeci și cinci de cenți într-un automat din ăla pentru timbre, care le desprinde de pe o rolă, iar mașinăria era dereglată și scotea întruna timbre, unul după altul. În cele din urmă, Donna a umplut o sacoșă întreagă, dar automatul *încă* mai continua să le dea afară. În orice caz, a făcut cam optsprezece mii de timbre de cincisprezece cenți emise de Statele Unite – ea și prietenii ei hoțomani le-au numărat. Ei, era nemaipomenit, cu excepția faptului că Donna nu știa ce ar fi putut să facă cu atât de multe timbre. N-a scris nici o scrisoare în toată viața ei, cu excepția celei adresate avocatului ei, ca să obțină despăgubiri de la un tip care a tras-o în piept la o tranzacție cu droguri.

— *Ce* zici că face Donna? se miră Arctor. Are un avocat pe care îl folosește când nu-și primește banii de pe urma tranzacțiilor ilegale? Cum reușește una ca asta?

— Probabil că spune pur și simplu că tipul îi datorează lovele.

— Imaginați-vă că primiți de la un avocat o scrisoare de om supărat – gen scoate-banii-sau-hai-la-tribunal – pentru că ai cumpărat droguri, zise Arctor, minunându-se de Donna, lucru care i se întâmpla adesea.

— Oricum, continuă Luckman, ea avea o sacoșă plină cu cel puțin optsprezece mii de timbre de câte cincisprezece cenți, emise de Statele Unite, și ce naiba era să facă cu ele? Nu se pot vinde înapoi, la oficiile poștale. De fapt, când tipii de la poștă ar fi venit să aprovizioneze automatul, și-ar fi dat seama că se dereglase, și oricine ar fi apărut la un ghișeu cu toate timbrele alea de cincisprezece cenți – mai ales cu o rolă întreagă – rahat, ar fi fost înhățat imediat. De fapt, abia ar fi așteptat-o pe Donna, corect? Așa că ea s-a gândit bine la toate astea – bineînțeles, după ce și-a pus rola de timbre în MG și a demarat – și pe urmă i-a sunat pe mai mulți dintre drogații hoțomani cu care lucrează. Ăia au adus un fel de pickhammer – cu sistem de răcire și amortizare cu apă, un pickhammer special – cu care, Hristoase, au furat automatul de timbre cu totul; au săpat și l-au scos din postamentul de beton în miez de noapte și l-au dus la ea acasă cu un Ford Ranchero. Și ăla tot furat, probabil. Pentru timbre.

— Vrei să spui că a vândut timbrele? făcu Arctor, uluit. De la un automat? Unul câte unul?

— Au remontat – cel puțin așa am auzit – automatul, amplasându-l într-o intersecție aglomerată prin care trecea o grămadă de lume, dar unde nu putea fi observat din nici una dintre furgonetele poștei, și l-au repus în funcțiune.

— Ar fi fost mai înțelept din partea lor să fure doar caseta cu monede, spuse Barris.

— Așa că, zise Luckman, după aia au vândut timbre vreme de câteva săptămâni, până când s-a golit automatul, așa cum era normal să se întâmple în final. Și ce naiba a mai urmat? Îmi pot imagina creierul Donnei chibzuind în toate săptămânile alea, creierul ei de țărănoi hapsân – familia ei se trage dintr-un neam de țărani dintr-o țară europeană. Oricum, la data când s-au terminat timbrele, Donna s-a hotărât să transforme automatul de timbre într-unul de băuturi răcoritoare, care provin tot de la Poștă – sunt într-adevăr precauți. În felul ăsta, poți să faci speculă la nesfârșit.

— E adevărat? spuse Barris.

— Ce să fie adevărat? întrebă Luckman.

— Fata asta, zise Barris, nu e zdravănă. Ar trebui ridicată cu forța și dusă la închisoare. Vă dați seama că toate impozitele au crescut din cauză că ea a furat timbrele?

Părea să se fi supărat din nou.

— Scrie o scrisoare guvernului și povestește-i tot, spuse Luckman, cu chipul cuprins de o aversiune rece față de Barris. Cere-i Donnei un timbru ca s-o pui la poștă. O să-ți vândă unul.

— La preț întreg, făcu Barris, la fel de furios.

Pe benzile scumpe ale holo-urilor, se gândi Arctor, o *să fie kilometri peste kilometri cu așa ceva. Nu kilometri peste kilometri de bandă goală, ci kilometri peste kilometri de bandă care trebuia ștearsă.*

După părerea lui, nu ceea ce se petrecea în timp ce Robert Arctor stătea în fața unui holoscaner avea cea mai mare importanță, ci – cel puțin pentru el... *Pentru cine?... Pentru Fred...* – ceea ce se întâmpla când Bob Arctor se afla în altă parte sau când dormea, iar în raza scanerelor se aflau alte persoane. *Așa că ar trebui să plec,* se gândi, *după cum am plănuit, să-i părăsesc pe băieții ăștia și să trimit aici alți oameni pe care îi cunosc. Ar trebui ca, de acum înainte, să-mi transform casa într-una extrem de accesibilă oricui.*

Și atunci, în minte îi încolți un gând înspăimântător, de-a dreptul hidos. *Să presupunem că, derulând benzile, o văd pe Donna când se află aici – deschizând o fereastră cu o lingură sau cu lama unui cuțit – strecurându-se înăuntru și distrugându-mi lucrurile sau furându-mi-le.* O altă *Donna: așa cum e ea în realitate sau, oricum, așa cum e când n-o pot eu vedea. Problema filozofică numită „când în pădure cade un copac”. Cum e Donna atunci când n-o vede nimeni?*

Oare, se întrebă, *fata delicată, drăgălașă, subtilă și amabilă – foarte amabilă – se transformă brusc într-o necunoscută? O să am un șoc când o să văd o schimbare? A Donnei sau a lui Luckman, a cuiva la care țin. Cum ar fi pisica sau câinele, atunci când nu ești acasă… Pisica ia o față de pernă și începe să îndese în ea lucrurile tale de valoare: ceasul electronic și radioul de pe noptieră, aparatul de ras și tot ce mai poate vârî înăuntru înainte de întoarcerea ta. Când ești plecat, e o cu totul altă pisică, care fură și amanetează totul sau îți aprinde țigările de marijuana, sau umblă pe tavan, sau dă telefoane interurbane… Dumnezeu știe. Un coșmar, o altă lume ciudată de dincolo de oglindă, un oraș al groazei în care totul se petrece altminteri și în care se strecoară creaturi de nerecunoscut. Donna mergând în patru labe, mâncând din străchinile animalelor… Orice fel de delir psihedelic, dement, dezgustător și de neînțeles.*

La naiba, se gândi. *Dacă așa stau lucrurile, poate că Bob Arctor se trezește în miez de noapte din somnul său adânc și săvârșește astfel de fapte. Face sex cu peretele. Sau apar monștri misterioși, pe care nu i-a mai văzut niciodată până atunci – o hoardă întreagă, având capete neobișnuite, care se rotesc de jur împrejur, ca ale bufnițelor. Iar audioscanerele vor înregistra cele mai idioate conspirații posibile puse la cale de el și de creaturi, cum ar fi să arunce în aer toaleta bărbaților dintr-o benzinărie, îndesând în WC-uri explozibili din plastic, cu Dumnezeu știe ce scop imaginat de o minte dementă. Poate că în fiecare noapte se petrec astfel de chestii, în timp ce el își imaginează că doarme… Și ziua, când e plecat.*

E posibil, presupuse el, *ca Bob Arctor să afle mai multe informații despre el însuși decât e pregătit să o facă, mai multe decât își dorește despre Donna, cu minuscula ei vestă de piele, despre Luckman, cu hainele lui fanteziste, și chiar despre Barris… Poate că, atunci când nu e nimeni în preajmă, Jim Barris*

se duce pur și simplu să tragă un pui de somn. Și doarme până apare cineva.

Dar se îndoia de asta. Era mult mai probabil ca Barris să scoată un emițător ascuns în haosul din camera lui care, ca toate celelalte din casă, era acum pentru prima oară supravegheată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și să transmită un semnal cifrat către cealaltă șleahtă de nemernici cu care conspira de obicei. *Către o altă ramificație,* reflectă el, *a autorității.*

Pe de altă parte, Hank și ceilalți tipi de la centru n-ar fi fost prea încântați dacă acum, după ce aparatura de supraveghere fusese instalată cu minuțiozitate și cu multă cheltuială, Bob Arctor și-ar fi părăsit casa și n-ar mai fi fost văzut niciodată – dacă n-ar fi apărut în nici o înregistrare. De aceea, nu se putea retrage ca să-și ducă la îndeplinire propriile planuri de monitorizare, făcută pe cheltuiala lor. La urma urmei, ei plăteau.

În filmul pe care îl înregistrau, el ar fi trebuit să fie întotdeauna vedeta, actorul din rolul principal. *Actor, Arctor,* se gândi. Bob Actorul, cel hăituit; este El Primo, în postura sa de vânat.

Se spune că atunci când îți auzi pentru întâia oară vocea înregistrată nu ți-o recunoști. Și când te vezi într-o înregistrare video – sau, ca acum, într-una holografică, tridimensională – nu-ți recunoști nici imaginea vizuală. Te credeai un bărbat înalt, gras și brunet și, în loc de asta, ești o femeie mărunțică și subțire, fără nici un fir de păr în cap… *Așa să fie? Sunt sigur că o să-l recunosc pe Bob Arctor,* cugetă, *dacă nu după altceva, măcar după hainele pe care le poartă sau prin eliminare. Dacă nu e nici Barris, nici Luckman, dar locuiește aici, atunci trebuie să fie Bob Arctor. Numai dacă nu cumva e unul dintre câini sau una dintre pisici. O să mă străduiesc să-mi mențin deprinderea profesională de a urmări ceva care merge în două picioare.*

— Barris, spuse, o să ies ca să văd dacă pot face rost de ceva fenobarbital.

Apoi se prefăcu că-și aduce aminte că nu avea mașină; pe chip i se așternu expresia potrivită.

— Luckman, zise, Falconul tău merge?

— Nu, răspunse acesta, cu un aer meditativ, după ce reflectă o vreme. Nu cred.

— Pot împrumuta mașina ta, Jim? îl întrebă Arctor pe Barris.

— Mă întreb… dacă poți s-o conduci, făcu celălalt.

Asta se invoca întotdeauna, în apărare, ori de câte ori cineva încerca să împrumute mașina lui Barris. Îi făcuse niște modificări neprecizate, asupra cărora păstra secretul, în ceea ce privea:

(a) suspensia

(b) motorul

(c) transmisia

(d) partea din spate

(e) trenul de rulare

(f) instalația electrică

(g) partea din față și direcția

(h) ca și ceasul, bricheta, scrumiera, torpedoul. Mai ales torpedoul. Barris îl ținea întotdeauna încuiat. Modificase și aparatul de radio, într-un mod inventiv (fără să fi explicat vreodată cum și de ce). Dacă prindeai un post anume, nu auzeai altceva decât câte un țiuit pe minut. Indiferent pe ce buton ai fi apăsat, dădeai peste o aceeași stație radio care emitea pălăvrăgeli lipsite de sens și care nu transmitea niciodată muzică rock. Uneori, când îl însoțeau pe Barris la cumpărături, iar el parca și cobora din mașină, lăsându-i singuri, lăsa aparatul deschis foarte tare, într-o manieră aparte și neapărat pe acel post anume. Dacă îl schimbau în lipsa lui, devenea incoerent și, pe drumul de întoarcere, refuza să le vorbească, așa cum refuza întotdeauna să le dea vreo explicație.

Arctor încă nu pricepuse ce se întâmpla. Probabil că, pe frecvența aia, aparatul emitea către:

(a) autorități

(b) o organizație politică particulară paramilitară

(c) mafie

(d) extratereștri cu o inteligență net superioară.

— Prin asta înțeleg că, spuse Barris, dacă o să ruleze…

— Ptiu, las-o dracului! îl întrerupse Luckman, cu brutalitate. E un motor obișnuit, cu șase cilindri, nenorocitule. Când ne oprim în centrul Los Angelesului, o conduce jocheul din parcare. Așa că, Bob de ce n-ar putea? Găozarule.

Acum, și la aparatul de radio din mașina lui Bob Arctor fuseseră făcute câteva șmecherii, câteva modificări ascunse. Dar el nu vorbea despre asta. De fapt, Fred le făcuse. Sau, în orice caz, le făcuse cineva. Era vorba despre câteva dintre

lucrurile de care Barris pretindea că erau în stare asistenții săi electronici.

De exemplu, fiecare dintre vehiculele oamenilor legii emite într-un spectru anume de frecvențe, care interferează cu radiourile din mașinile obișnuite, făcându-le să pară o defecțiune la amortizorul de zgomot. Ca și cum acea mașină a poliției ar da rateuri la pornire. În calitate de apărător al ordinii, lui Bob Arctor i se repartizase un dispozitiv minuscul care, odată montat în aparatul de radio din automobilul său, îi comunica o grămadă de lucruri, în timp ce zgomotele respective nu le spuneau absolut nimic altor oameni – celor mai mulți dintre oamenii obișnuiți. Nici măcar nu-și dădeau seama că zgomotul de fond era purtătorul unor informații. În primul rând, unele infrasunete îi spuneau lui Bob Arctor cât de aproape se află mașina poliței și, apoi, cărui departament îi aparținea: dacă era din oraș sau din district, de la circulație sau a poliției federale și așa mai departe. Și el recepționa, din minut în minut, țiuituri care aveau rol de cronometru în cazul unui vehicul parcat; cei din interior puteau ști câte minute așteptaseră fără să facă nici un gest care să atragă atenția. Asta le era de folos, de exemplu, când aveau consemn să descindă într-o casă după exact trei minute. Acel *țiu-țiu-țiu* le spunea, cu precizie, când se încheiau cele trei minute.

Știa și despre stația de frecvență AM care transmitea numai melodii de top, întrerupte de pălăvrăgeala cumplită a DJ-ului, care, într-un anumit sens, nu era întotdeauna pălăvrăgeală. Dacă prindeai postul ăla iar sunetul lui gălăgios îți umplea mașina, oricine ar fi ascultat, din întâmplare, nu auzea decât muzică pop obișnuită și plictisitoarea trăncăneală standard a DJ-ului. Așa că nici măcar nu mai zăbovea prin preajmă, nici nu tresărea atunci când, în exact același stil flecar în care ar fi spus „Acum avem o dedicație pentru Phil și Jane, o nouă melodie a lui Cat Stevens intitulată...”, așa-numitul DJ anunța, pe neașteptate, ceva de genul „Mașina albastră va intra în acțiune la un kilometru și jumătate nord de Bastanchury, iar celelalte unități vor...” și așa mai departe. Nu i se întâmplase niciodată – cu toate că lua în mașină o grămadă de tipi și de puicuțe – să realizeze cineva ceva. Îi lua cu el chiar și atunci când era obligat să asculte postul cu instrucțiuni al poliției sau dacă, de exemplu, era în plină desfășurare o arestare importantă sau altă acțiune

de amploare în care ar fi putut fi implicat. Și chiar dacă se sesizau, probabil credeau că sunt amețiți și paranoici și nu dădeau nici o importanță.

Știa, totodată, și despre numeroasele mașini de poliție nesemnalizate, cum erau vechile Chevroleturi săltate de spate, cu claxoane zgomotoase (ilegale) și marcaje de mașini de curse, conduse în mod dezordonat și cu mare viteză de tipi cu aspect exaltat de hippioți. Din sunetele emise de aparatul său, asemănător cu stațiile acordate pe toate frecvențele care furnizează informații speciale, afla despre apropierea mașinilor înainte ca vreuna să-l claxoneze sau să treacă pe lângă el. Știa să le ignore.

De asemenea, când apăsa pe butonul care ar fi trebuit să comute de pe AM pe FM, intra pe o frecvență specială, unde un post mormăia o melodie nedefinită, gen Muzak. De fapt însă, microemițătorul din interiorul radioului filtra și decodifica sunetele emise în mașina sa, așa că tot ce spuneau cei din interior era înregistrat și difuzat autorităților. Melodia cântată pe postul acela neobișnuit, indiferent cât de tare ar fi dat radioul, nu era auzită de supraveghetori și nu îi deranja cu nimic: filtrul o elimina.

Între tot ce *pretindea* Jim Barris că deține și ceea ce el, Bob Arctor – în calitate de om al legii aflat sub acoperire – avea într-adevăr în aparatul său de radio, exista o asemănare de netăgăduit. Dincolo de asta însă, celelalte modificări – ale suspensiei, motorului, transmisiei și așa mai departe erau absolut inexistente. N-ar fi fost de nici un folos și ar fi sărit în ochi. Și, în al doilea rând, alte milioane de automobiliști trăsniți puteau să facă modificări la fel de grosolane la mașinile lor. Așa că, de fapt, făcuse pur și simplu rost de niște planetare mult mai puternice și se mulțumise cu atât. „Un vehicul căruia i s-a mărit puterea reușește să-l depășească și să-l lase în urmă pe oricare altul”, obișnuia să spună Barris, dar se înșela în privința asta; un Ferrari are suspensii, posibilități de control și manevrabilitate care nu pot fi egalate de nici o modificare „specială și secretă”, așa că la naiba cu ele. Iar polițaii nu pot conduce mașini sport, nici măcar pe cele ieftine. Ca să nu mai vorbim de automobile Ferrari. În ultimă instanță, îndemânarea șoferului e cea care are rolul cel mai important.

Totuși, Arctor mai avea ceva din dotarea mașinilor oamenilor legii. Anvelope foarte neobișnuite. Conțineau ceva mai mult decât niște inserții de oțel, ca cele introduse de Michelin cu ani în urmă în cauciucurile de tip X. Ale lui erau în întregime metalice și se uzau repede, dar erau avantajoase din punct de vedere al vitezei și al demarajului. Dezavantajul lor era prețul ridicat, dar el le căpăta gratis, de la service-ul de care aparținea – care nu era un automat cu sucuri Dr. Pepper, ca cel de unde își lua banii. Procedeul funcționa de minune, dar nu i se repartiza nimic decât atunci când era neapărat necesar. Cauciucurile le monta el însuși, când nu-l vedea nimeni. Așa cum făcuse și modificările radioului.

Singura sa temere legată de acesta din urmă era ca nu cumva să fie remarcat de vreun individ care-și bagă nasul peste tot, asemenea lui Barris, dar care să fi fost un simplu hoț. Odată furat, înlocuirea ar fi fost costisitoare, din cauza componentelor suplimentare; ar fi trebuit să anunțe urgent cele întâmplate.

Bineînțeles că avea și o armă ascunsă în mașină. Barris n-ar fi fost în stare să-i schițeze ascunzătoarea – locul în care se afla de fapt – în nici una dintre toate fanteziile sale provocate de droguri și nici în delirurile șocante stârnite de LSD. El ar fi recomandat o ascunzătoare exotică, cum ar fi carcasa axului volanului. Sau rezervorul de benzină, unde să fie atârnat de o sârmă, ca în cazul transportului de cocaină din filmul clasic *Easy Rider* – o ascunzătoare despre care, dacă tot veni vorba, trebuie spus că era cea mai nepotrivită în cazul unei motociclete. Toți ofițerii de poliție care văzuseră filmul au descoperit imediat ceea ce niște psihiatri inteligenți descifraseră cu minuțiozitate: cei doi motocicliști din film voiau să fie prinși și, dacă era posibil, uciși. În mașina lui, arma era ascunsă în torpedou.

Dotările așa-zis ingenioase la care Barris făcea permanent aluzie când era vorba despre propriul automobil aveau, probabil, o vagă asemănare cu cele reale, cu cele din mașina modificată a lui Arctor. Multe dintre dispozitivele minuscule din aparatul său de radio erau standardizate și fuseseră prezentate la televiziune în talk-showuri nocturne de către experți în electronică. Unii dintre aceștia contribuiseră la proiectarea lor, alții citiseră despre ele în revistele de specialitate sau le văzuseră, sau fuseseră concediați din poliție și acum îi purtau sâmbetele. Iar cetățeanul obișnuit (sau, cum spunea mereu Barris, în elevatul

său stil semidoct, „cetățeanul obișnuit *tipic*”) știa de acum că nici un negru-cu-alb nu își asumă riscul să tragă pe dreapta un Chevy fabricat în cinzeci și șapte, cu decalcuri, care se deplasează cu viteza maximă, având la volan ceea ce pare a fi un adolescent care s-a îmbătat cu bere Coors. Asta pentru că ar putea afla apoi că, de fapt, a oprit mașina unui agent sub acoperire aflat în toiul urmăririi fierbinți a prăzii sale. Așa că cetățeanul obișnuit tipic din zilele acelea știa cum și de ce toate acele vehicule sub acoperire care treceau vâjâind și băgau în sperieți cucoanele bătrâne și conformiștii – stârnindu-le indignarea și dorința de a și-o exprima prin scrisori – își semnalau, permanent și pretutindeni, identitatea unul către altul, iar partenerii lor... Dar ce importanță avea asta? Dar *ar fi avut* importanță – ar fi fost cumplit – dacă lepădăturile, adolescenții amatori de mașini rapide, găștile de motocicliști și, mai ales, traficanții, contrabandiștii și vânzătorii ambulanți de droguri ar fi reușit să construiască și să monteze astfel de dispozitive sofisticate în mașinile lor.

Pentru că ar fi putut încheia afaceri oriunde. Simțindu-se în siguranță.

— Atunci, o să merg pe jos, spuse Arctor. Avea de gând oricum să facă asta; jucase teatru, atât pentru Barris când și pentru Luckman. *Trebuia* să meargă pe jos.

— Unde te duci? îl întrebă cel de-al doilea.

— La Donna.

Era aproape imposibil să ajungă la ea mergând pe jos; spusese asta ca să fie sigur că nici unul dintre ceilalți nu avea să-l însoțească. Își puse haina și se îndreptă spre ușa din față.

— Pe mai târziu, băieți.

— Mașina mea... continuă Barris să se eschiveze.

— Dacă aș încerca s-o conduc, spuse Arctor, și aș greși butonul pe care trebuie să apăs, m-aș trezi plutind peste centrul Los Angelesului ca zepelinul publicitar Goodyear și m-ar pune să arunc borax peste sondele de petrol în flăcări.

— Mă bucur că-mi poți înțelege atitudinea, murmură Barris în timp ce Arctor închidea ușa.

Îmbrăcat în costumul său difuz, Fred stătea în fața cubului holografic corespunzător monitorului 2, urmărind impasibil perindarea continuă a hologramelor din fața ochilor săi. În apartament mai erau și alți supraveghetori care priveau alte

holograme, provenite din alte surse, majoritatea fiind înregistrări. Însă Fred privea ceea ce se petrecea în direct în casă – chipurile în stare proastă a lui Bob Actor; faptele erau înregistrate, dar el șuntase banda pe care erau stocate pentru a urmări imaginile exact în clipa când ele erau emise.

În interiorul cubului, Barris și Luckman se aflau pe o bandă transparentă, de înaltă rezoluție. Barris stătea pe cel mai bun scaun din sufragerie, aplecat asupra pipei făcute zob pe care o refăcea de zile întregi. Fața i se transformase într-o mască plină de concentrare în timp ce înfășură, iarăși și iarăși, un șnur alb în jurul căușului pipei. Luckman era așezat în fața măsuței, cu spatele curbat deasupra puiului de la Swanson care reprezenta cina luată în fața televizorului. Își umplea cu grosolănie gura cu bucăți mari, în timp ce urmărea un western. Pe masă zăceau patru cutii de bere – goale – strivite de pumnul lui puternic. Se întinse după o a cincea, pe jumătate plină, o răsturnă, vărsând-o, apoi o prinse și înjură. La auzul sudalmei, Barris își ridică ochii, îl privi ca Mime din *Siegfried,* apoi își reluă lucrul.

Fred continuă să-i urmărească.

— Lua-le-ar dracu’ de emisiuni nocturne, bolborosi Luckman, cu gura plină, apoi scăpă brusc lingura din mână.

Sări în picioare clătinându-se, fu gata să se prăbușească și se răsuci către Barris cu ambele brațe ridicate. Gesticula fără să spună nimic, cu mâncarea pe jumătate mestecată revărsându-i-se din gura deschisă și căzându-i pe haine și pe podea. Pisicile alergară spre el, cu lăcomie.

Barris își încetă lucrul la luleaua zdrobită și se uită lung la nenorocitul de Luckman. Într-un acces de nebunie, acum scoțând sunete dezgustătoare, Luckman mătură cu o mână măsuța, golind-o de cutiile de bere și de mâncare. Totul căzu, zăngănind. Pisicile se îndepărtară în goană, înspăimântate. Barris stătea nemișcat, continuând să-l fixeze cu privirea. Clătinându-se, Luckman făcu câțiva pași către bucătărie. Scanerul de acolo, al cărui monitor se afla în fața ochilor îngroziți ai lui Fred, îi prelua imaginea în timp ce bâjbâia orbește, căutând un pahar în semiîntunericul din încăpere și încercând apoi să deschidă robinetul ca să-l umple cu apă. În fața ecranului, Fred sări în sus. Paralizat de groază, văzu în monitorul 2 cum Barris, încă așezat, se întoarce la înfășurarea migăloasă, repetată, a șnurului în jurul căușului pipei sfărâmate.

Nu-și mai ridică privirea; monitorul 2 îl arăta lucrând din nou, concentrat.

Banda audio zăngăni, redând zgomotul de vase sparte și sunetele agoniei: respirația gâtuită a lui Luckman și larma plină de furie a obiectelor izbite de dușumea. Omul azvârlea oale, cratițe, tacâmuri și farfurii în toate părțile, încercând să-i atragă atenția lui Barris. În mijlocul vacarmului, acesta își continua munca metodică de restaurare a pipei, fără să-și mai ridice ochii.

În bucătăria înfățișată pe monitorul 1, Luckman se prăbuși pe podea – nu treptat, căzând în genunchi, ci dintr-o dată, cât era de lung, cu o bufnitură surdă, grea, întinzându-se cu brațele larg deschise. Barris continuă să răsucească șnurul în jurul lulelei și acum pe față îi apăru, în colțurile buzelor, un mic zâmbet prefăcut.

Rămas în picioare, Fred privea fix, în stare de șoc, excitat și paralizat în același timp. Se întinse spre telefonul de lângă monitor, care era cuplat la sediul poliției. Apoi se opri și continuă să privească.

Preț de câteva minute, Luckman zăcu pe podeaua bucătăriei fără să facă nici o mișcare, în timp ce Barris înfășură și tot înfășură șnurul, aplecat asupra lui ca o bătrână doamnă care tricotează, concentrată. Zâmbea pentru el însuși, zâmbea întruna și răsucea un obiect lipsit de importanță. Deodată, azvârli brusc pipa zdrobită, se ridică în picioare, se uită lung la silueta lui Luckman lungită pe podeaua bucătăriei, la paharul spart de lângă el, la toate cioburile, tigăile și farfuriile sparte. Pe chip i se așternu, dintr-o dată, o spaimă ridicolă, își smulse ochelarii, ochii i se măriră în mod grotesc, își fâlfâi mâinile neajutorat și îngrozit, alergă puțin încoace și încolo, apoi se repezi brusc spre Luckman, se opri la câțiva pași de el și fugi înapoi, acum gâfâind.

Pune lucrurile cap la cap, realiză Fred. *Își suprapune panica și revelația. De parcă tocmai ar fi intrat în scenă.* În cubul monitorului 2, Barris, pus în încurcătură, se răsuci, icni, chipul îi deveni stacojiu, apoi se apropie de telefon poticnindu-se, ridică receptorul dintr-o smucitură, îl scăpă, îl ridică cu degete tremurătoare... *Tocmai a realizat că Luckman, fiind singur în bucătărie, s-a înecat cu o îmbucătură și e gata să moară,* își dădu seama Fred. *Dincolo, în bucătărie, nu era nimeni care să-l*

audă și să-l ajute. Iar acum încearcă cu disperare să cheme ajutoare. Prea târziu.

— Centrala, chemați o echipă cu un inhalator sau una de resuscitare? spunea Barris la telefon, cu o voce stranie, șoptită și în același timp pătrunzătoare.

— Domnule, cârâi către Fred difuzorul sistemului de ascultare, aveți pe cineva care nu poate să respire? Vreți…

— Cred că este vorba despre un stop cardiac, spunea acum Barris în receptor, pe un ton imperios, profesional, cu vocea lui joasă, calmă, o voce sumbră, conștientă de pericol, de gravitatea situației și de criza de timp. Sau de aspirarea involuntară a unui bol alimentar în…

— La ce adresă, domnule? îl întrerupse operatoarea.

— Adresa, spuse Barris, să vedem, adresa este…

— Iisuse, făcu Fred, cu voce tare, continuând să privească în picioare scena.

Luckman, care era întins pe podea, se ridică brusc, cu un spasm. Se cutremură, apoi vomă ceea ce îi astupase gâtlejul, se zvârcoli și deschise ochii, care i se bulbucară în timp ce privea în jur, nedumerit.

— Uf, pare să-și fi revenit, zise Barris, ușurat, în receptor. Mulțumesc. Până la urmă, nu mai e nevoie de nici un fel de ajutor.

Se grăbi să închidă telefonul.

— Iisuse, mormăi Luckman cu voce răgușită, ridicându-se în capul oaselor. Fi-ar al naibii.

Gâfâi zgomotos, tușind și chinuindu-se să respire.

— Ți-e bine? îl întrebă Barris cu îngrijorare în glas.

— Probabil că m-am înecat. Am leșinat?

— Nu tocmai. Totuși, ai intrat într-o stare de alterare a percepției. Pentru câteva secunde. Probabil într-o stare alfa.

— Doamne! Am borât!

Slăbit și șovăind, reuși să se ridice și să stea în picioare, clătinându-se amețit în toate părțile și ținându-se cu mâinile de pereți.

— Chiar am intrat în declin, murmură dezgustat. Ca un moșneag alcoolic.

Pășind nesigur, se îndreptă spre chiuvetă, să se spele.

Urmărind în continuare ecranul, Fred simți că spaima i se risipește. Tipul scăpase. Dar Barris! Ce fel de om era? Luckman

își revenise, în ciuda purtării lui. *Ce monstru,* gândi. *Ce monstru pervers. Unde-i era capul, cum a putut să stea așa, fără să miște un deget?*

— În felul ăsta, poți să dai colțul, spuse Luckman, împroșcându-se cu apă deasupra chiuvetei.

Barris zâmbi.

— Am o constituție cu adevărat robustă, spuse Luckman, sorbind cu lăcomie dintr-o ceașcă cu apă. Ce-ai păzit cât am zăcut acolo? Te-ai masturbat?

— Ai văzut că eram la telefon, spuse Barris. Chemam paramedicii. Am intrat în acțiune…

— Prostii, făcu Luckman pe un ton acru, continuând să bea hulpav apa proaspătă. Știu ce-ai face dacă aș pica mort: mi-ai jefui ascunzătoarea. M-ai căuta chiar și prin buzunare.

— E uimitor faptul, spuse Barris, că anatomia umană impune atât de multe restricții, hrana și aerul fiind nevoite să împartă aceeași cale de acces. Așa că riscul…

Fără o vorbă, Luckman îi făcu un semn obscen cu degetul mijlociu.

•

Scrâșnet de frâne. Claxon. Bob Arctor își ridică iute privirea, urmărind traficul nocturn. Lângă bordură, o mașină sport cu motorul pornit. În ea, o fată făcându-i cu mâna.

Donna.

— Iisuse, făcu el din nou. Se apropie cu pași mari de marginea trotuarului.

— Te-am speriat? spuse fata, deschizând portiera MG-ului ei. Treceam pe aici, în drum spre casa ta, când am observat brusc că ai ieșit la plimbare, așa că am întors mașina și am venit înapoi. Urcă.

El se supuse în tăcere și închise portiera.

— De ce te învârți pe aici? întrebă ea. Din cauza mașinii? Încă n-a fost reparată?

— Tocmai am asistat la un spectacol bizar, spuse Bob Arctor. Nu ca o halucinație. Doar…

Se înfioră.

— Ți-am adus marfa, zise Donna.

— Ce? făcu el.

— O mie de tablete de moarte.

— *Moarte?* repetă el.

— Da, moarte de cea mai bună calitate. Mai bine aș lua-o din loc.

Cuplă viteza întâi, demară și intră în trafic. Aproape imediat, acceleră peste măsură. Conducea întotdeauna prea repede și se menținea prea aproape de vehiculul din fața ei, dar o făcea cu pricepere.

— Barris ăsta, lua-l-ar naiba! spuse el. Știi cum procedează? Nu-i ucide pe cei cărora le vrea moartea; taie frunză la câini prin preajma lor până când li se întâmplă să ajungă în pragul morții. Și el stă pur și simplu acolo, în timp ce ăia își dau duhul. De fapt, trage sforile astfel încât să dea ortul popii în timp ce el se ține deoparte. Dar nu știu sigur cum o face. Oricum, pune lucrurile la cale ca să le dea ocazia să crape dracului odată. Se cufundă în tăcere, meditând în sinea lui. E ca și cum ar pune explozibili de plastic în sistemul de aprindere al mașinii tale. Ceea ce ar avea de făcut…

— Ai banii? întrebă Donna. Pentru marfă? E într-adevăr a-ntâia și am nevoie de bani chiar acum. Îmi trebuie în seara asta, fiindcă am ocazia să cumpăr alte chestii.

— Bineînțeles.

Îi avea în portofel.

— Nu-mi place Barris, spuse Donna, continuând să conducă, și n-am încredere în el. Știi, e smintit. Și când ești cu el te smintești și tu. Iar pe urmă, când nu mai ești în apropierea lui, ești în toate mințile. În momentul ăsta, de exemplu, ești nebun.

— Da? făcu el surprins.

— Da, răspunse ea calmă.

— Ei, zise el. Iisuse.

Nu știa ce replică să dea. Mai ales fiindcă Donna nu se înșela niciodată.

— Hei, spuse fata cu entuziasm, ai putea să mă duci la un concert rock? Pe Stadionul Anaheim, săptămâna viitoare? Poți?

— Chiar așa, răspunse el mecanic.

Apoi înțelese ce spusese Donna: îi ceruse s-o scoată în oraș.

— Peerfect! zise încântat și se simți revenind la viață. Fetișcana cu păr întunecat, care îi era atât de dragă, îl readusese încă o dată pe linia de plutire. Când?

— E duminică după-amiază. Am de gând să aduc niște hașiș din ăla negru, uleios, și-o să ne amețim de-a binelea. N-o să se prindă nimeni; acolo o să fie mii de drogați. Îl privi cu un ochi

critic. Numai că trebuie să te îmbraci cu ceva elegant, nu cu hainele alea ciudate pe care le porți uneori. Adică… Vocea i se înmuie. Vreau să arăți sexi, fiindcă ești sexi.

— OK, spuse el încântat.

— Mergem la mine acasă, spuse Donna, în timp ce micul ei automobil străbătea vijelios bezna nopții. Tu ai banii și o să mi-i dai, pe urmă o să luăm câteva tablete, o să ne relaxăm și o să ne amețim de-a binelea, și poate că ți-ar plăcea să cumperi o sticlă de trei sferturi de lichior Southern Comfort, ca să ne și îmbătăm.

— Oh, uau, exclamă el cu sinceritate.

— Ceea ce aș vrea într-adevăr să fac în seara asta, zise ea, încetinind și virând ca să intre pe strada ei și apoi pe aleea din fața casei, e să merg la un cinematograf drive-in. Am cumpărat un ziar și m-am uitat ce rulează, dar n-am găsit nici un film bun; cu excepția celui de la Torrance *Drive-in,* numai că ăla a început deja. La cinci și jumătate. Asta e.

El se uită la ceas.

— Atunci am pierdut…

— Nu, încă mai putem vedea cea mai mare parte din el. Îi aruncă un zâmbet cald, în timp ce oprea mașina și motorul. Sunt toate filmele din ciclul *Planeta Maimuțelor,* toate cele unsprezece; rulează de la șapte și jumătate seara la opt dimineața. O să plec la lucru direct de la cinematograf, așa că trebuie să mă schimb de pe acum. O să ne uităm la filme amețiți și o să bem Southern Comfort toată noaptea. Uau, îți dai seama? Îl privi plină de speranță.

— Perfect, îi cântă el în strună.

— Da, da, da. Donna sări din mașină și o ocoli ca să-l ajute să deschidă portiera de dimensiuni reduse. Când ai văzut ultima dată toate filmele din *Planeta Maimuțelor?* Eu le-am văzut pe cele mai multe pe la începutul anului, dar la ultimele mi s-a făcut rău și a trebuit să plec. Din cauza sandvișului cu șuncă pe care mi l-au vândut acolo, la *drive-in.* Asta chiar m-a înfuriat; am pierdut ultimul film, în care se dezvăluie că toți oamenii celebri din istorie, ca Lincoln și ca Nero, au fost, în secret, maimuțe și au dirijat toată istoria omenirii de la bun început. De asta vreau atât de mult să le văd din nou. Își coborî vocea în timp de mergeau spre ușa din față a casei. M-au înșelat când mi-au vândut sandvișul ăla, așa că uite ce am făcut – să nu mă dai de

gol!: următoarea dată când ne-am dus la *drive-in,* la cel din La Habra, am pus o monedă strâmbă în automatul ăla și în încă vreo două, ca să le-o plătesc cu vârf și îndesat. Eu și Larry Talling – îl ții minte pe Larry? Ieșeam cu el… – am strâmbat un pumn de monede de douăzeci și cinci și de cincizeci de cenți cu menghina lui și cu o cheie mare. Bineînțeles că m-am asigurat că toate automatele erau de la aceeași firmă și pe urmă am dereglat o grămadă – practic, pe toate, dacă e s-o spun pe-aia dreaptă.

În lumina estompată, ea descuie ușa încet, cu un aer solemn.

— Nu e corect să te înșele, Donna, spuse el când intrară în mica ei locuință dichisită.

— Nu călca pe covorul persan, zise ea.

— Atunci, pe ce să calc?

— Nu te mișca sau mergi pe ziare.

— Donna…

— Să nu-mi reproșezi o grămadă de rahaturi fiindcă te pun să umbli pe ziare. Știi cât m-a costat spălatul covorului?

Ea rămase în picioare, descheindu-și vesta.

— Zgârcenie, zise el, scoțându-și haina. Zgârcenia țăranului francez. Arunci vreodată ceva? Păstrezi bucățile de sfoară prea scurte pentru orice…

— Într-o bună zi, spuse Donna, scuturându-și părul lung și negru în vreme ce se strecura afară din vesta de piele, o să mă mărit și o să am nevoie de toate lucrurile pe care le-am pus deoparte. Când te măriți îți trebuie toate chestiile de genul ăsta. Cum ar fi oglinda asta mare… Am văzut-o în curtea de alături și a fost nevoie de trei oameni și de mai bine de o oră ca s-o trecem peste gard. Într-o bună zi…

— Câte dintre lucrurile pe care le-ai pus deoparte sunt cumpărate, o întrebă el, și câte sunt furate?

— *Cumpărate?* Îl privi drept în ochi, nedumerită. Cum adică, *cumpărate?*

— Ca atunci când cumperi droguri, spuse el. O vânzare de droguri. Ca acum. Își scoase portofelul. Îți dau bani, corect?

Donna aprobă înclinând capul, privindu-l supusă (de fapt, dând mai degrabă dovadă de politețe), dar cu demnitate. Cu o anumită reținere.

— Iar tu îmi dai, pe urmă, o grămadă de droguri, zise el, întinzându-i bancnotele. Ceea ce înțeleg prin a cumpăra este o

extensie, în lumea mai largă a tranzacțiilor încheiate între oameni, a ceea ce facem acum între noi, ca vânzare de droguri.

— Cred că înțeleg, spuse ea, urmărindu-l placidă, dar atentă, cu ochii ei mari și negri. Era dornică să învețe.

— Câte sticle de cola ai furat?... Ca în ziua aceea când le-ai luat din camionul firmei, în urma căruia mergeam. Câte navete?

— Atâtea câte ne trebuie într-o lună, spuse Donna. Mie și prietenilor mei.

El îi aruncă o privire mustrătoare.

— E vorba despre un troc, zise ea.

— Și ce... El începu să râdă. Ce le dai în schimb?

— Pe mine însămi.

De data asta, el râse și mai tare.

— Cui? Șoferului camionului, care, probabil, trebuie să facă...

— Compania Coca-Cola e un monopol capitalist. În afară de ei, nimeni nu poate fabrica cola, așa cum trebuie să apelezi numai la compania de telefoane când vrei să suni pe cineva. Toate sunt monopoluri capitaliste. Știi că – ochii ei negri fulgerară – formula pentru coca-cola e secretă, păstrată cu mare grijă și transmisă de la o generație la alta, fiind cunoscută doar de câteva persoane, toate din aceeași familie? Și că, atunci când o să moară ultimul dintre cei care au memorat-o, n-o să mai existe cola? Așa că trebuie să aibă undeva, la loc sigur, o formulă scrisă, de rezervă, adăugă ea gânditoare. Mă întreb unde, reflectă pentru ea însăși, cu ochii scânteind.

— Tu și prietenii tăi hoțomani n-o să dați peste formula pentru coca-cola niciodată. Nici într-un milion de ani.

— ORICUM, CINE NAIBA VREA SĂ FABRICE COLA, CÂND O POATE FURA DIN CAMIOANELE LOR? Au o mulțime de camioane. Le vezi trecând întruna, cu viteză într-adevăr redusă. Stau în urma lor de fiecare dată când am ocazia. Asta îi scoate din sărite.

Îi adresă un zâmbet tainic, viclean, de drăcușor simpatic, parcă încercând să-l atragă într-o altă realitate stranie – realitatea ei, în care ea stătuse în urma unui camion mergând încet, stătuse acolo întruna, se înfuriase din ce în ce mai mult, devenise tot mai nerăbdătoare și, când șoferul trăsese pe dreapta, în loc să-l depășească ca o săgeată, așa cum ar fi făcut alții, oprise și ea, apucându-se să fure tot ce era în camion. Nu atât fiindcă era o hoață și nici măcar din răzbunare, ci pentru că,

până în momentul în care camionul s-a oprit, ea se uitase la navetele cu cola atât de multă vreme, încât își imaginase deja ce putea face cu fiecare dintre ele. *Nerăbdarea i se transformase în ingeniozitate,* își încărcase mașina – nu MG-ul, ci un Camaro, care era mai mare și pe care îl conducea atunci – cu o grămadă de navete de cola. Pe urmă, vreme de o lună, ea și prietenii ei tembeli au băut gratis câtă cola le-a poftit inima și, după aceea…

Înapoiase sticlele goale, ducându-le în diverse magazine, ca să primească garanția.

— Ce-ai făcut cu capacele sticlelor? o întrebase odată. Le-ai înfășurat în tifon și le-ai pus la păstrare în cufărul tău din lemn de cedru?

— Le-am aruncat, spusese ea posomorâtă. N-ai ce să faci cu capacele sticlelor de cola. Nimeni nu mai are nevoie de ele.

Acum dispăru în cealaltă cameră și se întoarse imediat cu mai multe pungi de plastic.

— Vrei să le numeri? se interesă. Sunt o mie, cu siguranță. Le-am cântărit cu balanța mea analitică înainte de a le plăti.

— E în ordine, îi răspunse.

Luă pungile și ea își primi banii, iar el se gândi: *Donna, încă o dată aș fi putut să te trimit la răcoare, dar asta n-o să se întâmple, probabil, niciodată, indiferent ce-ai face tu și chiar indiferent ce mi-ai face mie, pentru că ai în tine e ceva atât de minunat, de plin de viață și de dulce pe care nu l-aș putea distruge niciodată. Nu înțeleg asta, dar e chiar așa.*

— Aș putea lua zece? întrebă ea.

— Zece? Vrei zece tablete înapoi? Sigur că da.

Deschise una dintre pungi – era greu de desfăcut, dar dobândise îndemânarea necesară – și numără exact zece pentru ea. Și zece pentru el. Apoi închise punga la loc și le duse pe toate în haina lui din dulap.

— Știi ce fac acum în magazinele cu casete? i se adresă Donna, energică, când reveni. Vreau să spun, cu casetele?

Cele zece tablete nu se mai vedeau; le ascunsese deja.

— Te arestează dacă le furi, spuse el.

— Întotdeauna au făcut asta. Ceea ce fac acum… Știi, atunci când duci un disc sau o casetă la casă și vânzătorul dezlipește eticheta pe care e scris prețul? Ei bine, ghicește ce. Ghicește ce am descoperit eu, aproape pe propria piele.

Se aruncă pe un scaun, zâmbind în așteptarea răspunsului său, și scoase la iveală un cubuleț minuscul învelit în staniol, pe care el îl recunoscu înainte ca ea să-l despacheteze: era o bucată de hașiș. Neprimind nici un răspuns, continuă:

— Nu e o simplă etichetă cu prețul. Are în ea o bucățică infimă dintr-un fel de aliaj și, dacă eticheta nu e scoasă de vânzătorul de la casă, începe să sune alarma când încerci să ieși cu ea pe ușă.

— Cum ai descoperit asta „aproape pe propria piele"?

— O puștoaică leșinată după muzică a încercat să iasă cu una sub haină, chiar înaintea mea; a sunat alarma, au înhățat-o și a venit poliția.

— *Tu* câte aveai sub haină?

— Trei.

— Aveai și droguri în mașină? întrebă el. Fiindcă, odată ce au pus mâna pe tine pentru furtul unei casete, îți sechestrează mașina; dacă ești în centru, ți-o remorchează, așa cum se obișnuiește, iar dacă găsesc droguri, te arestează și pentru asta. Și fac pariu că nu erai pe aproape, că ai fost acolo unde...

Începuse să zică: acolo unde nu cunoști nici un om al legii care să fi putut interveni. Dar nu putea spune asta, fiindcă s-ar fi referit la el însuși. Dacă Donna ar fi fost arestată, măcar să se fi întâmplat acolo unde el avea o oarecare influență, pentru că s-ar fi străduit din răsputeri s-o ajute. Dar nu putea face nimic, să zicem, tocmai în districtul L.A. Era sigur că, dacă ea ar fi pățit-o vreodată – ceea ce, în cele din urmă, tot avea să se întâmple – acolo s-ar petrece lucrurile: prea departe pentru ca el să afle sau ca să-i poată fi de vreun ajutor. În momentul acela, în mintea lui începu să se deruleze un scenariu, o închipuire cumplită: Donna, asemenea lui Luckman, murind fără să o audă cineva, fără să se sinchisească și fără să intervină nimeni; s-ar fi putut să o audă careva, dar ar fi stat cu toții nepăsători și fără să miște un deget până când, pentru ea, s-ar fi terminat totul. Ea nu ar fi murit cu adevărat, așa cum se întâmplase cu Luckman... Se întâmplase? Voise să spună: *s-ar fi putut întâmpla.* Dar ea, fiind dependentă de substanța M, nu ar fi ajuns doar la închisoare, ci și la dezintoxicare. Fiind traficantă – nu doar toxicomană – și fiind, pe de altă parte, acuzată de furt, ar fi petrecut mult timp după gratii, unde i s-ar fi putut întâmpla o mulțime de alte lucruri; lucruri îngrozitoare, așa că, atunci

când ar fi ieșit, ar fi fost o cu totul altă Donna. Aerul ei blând și grijuliu pe care el îl îndrăgea atât de mult, entuziasmul ei – s-ar fi transformat în Dumnezeu știe ce, dar, oricum, în ceva pustiit și din cale afară de uzat. Donna preschimbată în obiect; asta urma să li se întâmple într-o bună zi tuturor, dar el spera că pentru Donna ziua aceea era departe și că avea să sosească la mult timp după moartea lui. Și, oricum, nu acolo unde nu o putea ajuta.

— Curajosul, nu Arțăgosul, îi spuse, acum nefericit.

— Ce-i asta? După o clipă, își dădu seama. A, terapia aia antidrog. Dar, când iau hașiș...

Scosese mica ei pipă rotunjită din ceramică, ca un arici de mare, pe care o făcuse ea însăși și pe care nu o împrumuta nimănui. Tocmai și-o aprindea.

— Sunt piticul Somnorilă.

Fericită, își ridică spre el ochii strălucitori, râse și îi întinse prețioasa pipă pentru hașiș.

— O să ți-l suflu chiar eu, îl anunță cu un aer solemn. Stai jos.

În timp ce el se așeza, ea se ridică în picioare, pufăi, trăgând din pipă cu vioiciune, apoi se apropie clătinându-se, se aplecă și, când el își deschise gura – *Ca un pui de pasăre,* se gândi, așa cum se gândea de fiecare dată când ea făcea asta – îi suflă înăuntru jeturi puternice, cenușii, de fum de hașiș, cotropindu-l cu propria ei căldură, cu îndrăzneala și incorigibila ei energie. Era calmantul care îi relaxa și îi amețea pe amândoi deopotrivă: pe ea, care dăruia, și pe Bob Arctor, care accepta.

— Te iubesc, Donna, spuse el.

Acea insuflare era înlocuitorul ce i se oferea în schimbul relației lor sexuale și poate că era de preferat, însemna atât de mult, era atât de intim și, privit astfel, era foarte straniu, pentru că mai întâi punea ea ceva în interiorul lui și apoi, dacă ea o voia, punea el ceva în interiorul ei. Un schimb corect, alternativ, care se termina odată cu hașișul.

— Da, pot să înțeleg asta, faptul că mă iubești, zise ea, chicotind, și se așeză surâzătoare lângă el. Trase din nou din pipă, de data asta pentru ea însăși.

9

— Ei, Donna, spuse el. Îți plac pisicile?

Ea clipi, cu ochii înroșiți.

— Niște creaturi micuțe, care se preling. Mișcându-se la vreo treizeci de centimetri deasupra pământului.

— Nu deasupra. *Pe* pământ.

— Se preling. În spatele mobilelor.

— Ca florile mărunte de primăvară, atunci, spuse el.

— Da, zise ea. Pot să înțeleg asta… Flori mărunte de primăvară, cu galben în ele. Care apar primele.

— Înainte, spuse el. Înaintea tuturor.

— Da, încuviință ea dând din cap, cu ochii închiși, pierdută în reverie. Înainte să le strivească cineva în picioare, iar ele… dispar.

— Mă cunoști, spuse el. Mă poți descifra.

Ea se întinse pe spate, punând jos pipa de hașiș. Se terminase.

— Nu mai e, zise și zâmbetul i se stinse treptat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Nimic.

Ea clătină din cap; atât și nimic mai mult.

— Pot să te cuprind cu brațul? zise el. Vreau să te îmbrățișez. OK? Adică, să te strâng la piept. OK?

Ochii ei întunecați, dilatați, obosiți și cu privirea difuză se deschiseră.

— Nu, spuse. Ești prea urât.

— Poftim? făcu el.

— Nu! zise ea cu voce acum tăioasă. Am prizat o grămadă de cocaină. Trebuie să fiu foarte prudentă, fiindcă am prizat o grămadă de cocaină.

— *Urât!* repetă el furios. *Fuck you,* Donna.

— Nu trebuie decât să-mi lași trupul în pace, spuse ea, privindu-l fix.

— Sigur, zise el. Sigur. Se ridică în picioare și se îndepărtă. Ai face bine să crezi c-o s-o fac.

Simțea că ar fi vrut să iasă afară, să se ducă la mașina lui, să-și ia pistolul din torpedou și s-o împuște în față, spulberându-i țeasta și ochii în mici fărâme.

Apoi, ura și furia stârnite de hașiș se risipiră.

— Fir-ar să fie, spuse mohorât.

— Nu-mi place când mă pipăie cineva, zise Donna. Trebuie să mă feresc de asta, fiindcă am luat atât de multă cocaină. Am plănuit ca, într-o bună zi, să trec granița în Canada cu două kilograme de cocaină înăuntru, în vagin. O să spun că sunt catolică și virgină. Unde te duci?

Se alarmase; se ridică pe jumătate.

— Plec, spuse el.

— Mașina ta e la tine acasă. Te duc eu. Fata se strădui să se ridice și, ciufulită, năucă și pe jumătate adormită, se îndreptă pe două cărări spre dulap, ca să-și ia vesta de piele. Te duc înapoi. Dar acum înțelegi de ce trebuie să-mi protejez vaginul? Două kilograme de cocaină valorează...

— Nici să nu te gândești, spuse el. Ești prea drogată și ca să conduci treizeci de metri, iar pe alții nu-i lași niciodată să-ți conducă patina aia cu rotile.

— Asta pentru că nimeni altcineva nu-i în stare s-o facă! îi strigă ea în față, ca ieșită din minți. Nimeni n-o manevrează cum trebuie și, mai ales, nici un bărbat. N-aveți decât să conduceți orice altceva! V-ați pus mâinile pe...

Pe urmă, el era undeva, afară, hoinărind prin întuneric, fără haină, printr-o zonă ciudată a orașului. Fără nimeni alături. *Sunt al naibii de singur,* se gândi, apoi o auzi pe Donna grăbindu-se pe urmele lui, străduindu-se să-l ajungă și chinuindu-se să tragă aer în piept. Zilele acelea trăsese atât de multă marijuana și atât de mult hașiș, încât plămânii ei erau pe jumătate înfundați cu gudron. El se opri și rămase locului fără să se întoarcă, așteptând-o. Se simțea cu adevărat la pământ.

În timp ce se apropia, Donna își răr pașii, gâfâind.

— Îmi pare îngrozitor de rău că ți-am rănit sentimentele. Prin ceea ce ți-am spus. Nu știam ce vorbesc.

— Da, zise el. *Prea urât!*

— Uneori, când lucrez toată ziua și sunt foarte, foarte obosită, prima doză pe care o iau mă dă pur și simplu peste cap. Vrei să te întorci? Sau ce altceva? Vrei să mergem la *drive-in?* Și cum rămâne cu Southern Comfort? Eu nu pot cumpăra, n-o să vrea să-mi vândă, spuse, apoi făcu o pauză. Sunt minoră, este?

— OK, zise el.

Se întoarseră înapoi, împreună.

— Hașișul ăsta sigur e bun, nu-i așa? întrebă Donna.

— E hașiș negru, cleios, ceea ce înseamnă că e saturat cu alcaloizi de opiu, zise Bob Arctor. Ceea ce fumezi tu e opiu, nu hașiș… Știi asta? De aia te costă atât de mult… Știi asta?

Își dădu seama că ridicase vocea; rămase pe loc.

— Tu nu iei hașiș, iubito. Tu iei opiu, ceea ce înseamnă dependență pe viață, la un preț de… Cu cât se vinde kilogramul de „hașiș”? O să tot fumezi, o să tot fii cuprinsă de euforie și n-o să mai fii în stare să-ți bagi mașina în viteză ca să mergi în spatele camioanelor, și o să ai nevoie de el în fiecare zi, înainte de a merge la lucru…

— Am nevoie și acum, spuse Donna. Iau o doză înainte de a pleca la lucru. Și la prânz, imediat ce ajung acasă. De asta vând droguri, ca să-mi pot cumpăra hașișul. Hașișul e relaxant. E excelent.

— Opiul, repetă el. La ce preț se vinde *hașișul* acum?

— În jur de douăzeci de mii de dolari kilogramul, răspunse Donna. Cel de bună calitate.

— Hristoase! La fel de mult ca heroina.

— N-o să folosesc niciodată acul. N-am făcut-o până acum și n-o s-o fac niciodată. Tu o faci de vreo șase luni, de când ai început să-ți injectezi droguri așa, la grămadă. Ești în stare să-ți bagi în venă până și apă de la robinet. Ești dependent…

— *Tu* ești dependentă.

— Toți suntem, spuse Donna. Tu iei substanță M. Și ce dacă? Care e diferența? Eu sunt fericită. Tu nu ești? Trebuie să vin acasă și să fumez hașiș de calitate superioară în fiecare noapte… E plăcerea mea. Nu încerca să mă schimbi. Nici măcar nu încerca. Pe mine sau principiile mele. Sunt ceea ce sunt. Și hașișul mă aduce în extaz. E viața mea.

— Ai văzut vreodată filme despre vreun bătrân fumător de opiu? Ca cei din China, din trecut? Sau despre vreun fumător de hașiș din India zilelor noastre? Ai văzut cum arată când îmbătrânesc?

— Nu mă aștept să trăiesc mult, zise Donna. Și ce dacă? Nu vreau să fiu prea mult pe aici. Tu vrei? De ce? Ce-i lumea asta? Și ai văzut vreodată?… Rahat, uită-te la Jerry Fabin; uită-te la cineva care-a făcut abuz de substanță M. Bob, ce e, de fapt, lumea asta? E o haltă pe drumul către următoarea, în care suntem pedepsiți fiindcă ne-am născut răi…

— *Ești* catolică.

— Suntem pedepsiți aici, așa că dacă drogurile ne ajută să evadăm din când în când, atunci, fir-ar să fie, hai s-o *facem.* Alaltăieri era cât pe ce să fiu strivită în timp mă întorceam de la lucru cu MG-ul. Aveam casetofonul stereo pornit și îmi fumam pipa cu hașiș, așa că nu l-am văzut pe tipul în vârstă, într-un Ford Imperator din optzeșpatru.....

— Ești o proastă, spuse el. Ești mai mult decât proastă.

— Așa că, știi, eu o să mor tânără. Oricum. Indiferent ce-aș face. Probabil pe autostradă. Calc rar frâna MG-ului, înțelegi? Anul ăsta am luat deja patru amenzi pentru depășirea vitezei. Acum trebuie să fac din nou cursurile de conducere. E o pierdere de vreme. Pentru șase luni încheiate.

— Așa că, pe neașteptate, începând dintr-o bună zi, zise el, n-o să te mai pot vedea niciodată. Este? Niciodată de atunci înainte.

— Din cauza cursurile de conducere? Nu, după șase luni…

— Din cauza cimitirului, îi explică el. O să fii ștearsă de pe fața pământului înainte ca legile statului California, nenorocitele astea de legi, să-ți permită să cumperi singură o cutie de bere sau o sticlă de alcool.

— Chiar așa! exclamă Donna, intrând în alertă. Sticla de Southern Comfort! Luăm trei sferturi de Southern Comfort și mergem la filmele cu maimuțe? Mergem? Au mai rămas încă opt, inclusiv cel în care…

— Ascultă aici, zise Bob Arctor, înconjurându-i umerii cu brațul.

Ea se retrase, instinctiv.

— Nu, spuse.

— Știi ce-ar trebui să te lase să faci măcar o singură dată? zise el. Poate doar o singură dată? Să te lase să cumperi în mod legal, măcar o singură dată, o cutie de bere.

— De ce? întrebă ea surprinsă.

— Ca un cadou, pentru că ești de treabă, spuse el.

— M-au servit o dată! exclamă Donna cu încântare. La un bar! Eram împreună cu alți oameni, îmbrăcată la țol festiv și tot restul, iar chelnerița m-a întrebat ce vreau și eu am spus: „O să iau o vodcă cu gin”, iar ea m-a servit. Asta se întâmpla în La Paz, care, de altfel, e un local de bun gust. Uau, îți vine să crezi? Mi-am amintit de asta, de vodca cu gin, dintr-o reclamă. Așa că,

dacă eram întrebată într-un bar ca ăla, ar fi sunat ca lumea. Este?

Pe neașteptate, își trecu brațul pe sub al lui și se lipi de el în timp ce mergeau, ceea ce nu mai făcuse aproape niciodată.

— A fost cea mai grozavă chestie care mi s-a întâmplat în toată viața.

— Atunci, spuse el, presupun că ți-ai primit cadoul. Cel care se dă o singură dată.

— Pot să înțeleg asta, zise Donna. Pot s-o-nțeleg! Bineînțeles că, mai târziu, mi-au spus – tipii cu care eram – că aș fi putut să comand o băutură mexicană, cum ar fi tequila, fiindcă, vezi tu, e un bar cu specific mexican acolo, la restaurantul La Paz. Data viitoare o s-o știu; mi-am băgat-o în memorie, pentru cazul că mai ajung în locul ăla. Bob, știi ce-o să fac într-o bună zi? O să mă mut în nord, în Oregon, și-o să trăiesc în zăpadă. O să curăț zăpada de pe aleea din fața intrării în fiecare dimineață. Și o să am o căsuță și o grădină cu legume.

— Trebuie să faci economii pentru asta, spuse el. Să-ți pui deoparte toți banii. Astea costă.

Donna îi aruncă o privire și răspunse căpătând pe neașteptate un aer timid:

— O să mi le cumpere el. Cum-l-o-fi-chemând.

— Cine?

— Știi tu.

Vorbea cu voce scăzută, împărtășindu-i secretul ei. Îl dezvăluia fiindcă el, Bob Arctor, îi era prieten și îi inspira încredere.

— Domnul Perfect. Știu cum o să fie el: o să conducă un Aston-Martin cu care-o să mă ducă în nord. Și acolo o să fie căsuța de modă veche, în zăpadă, la nord de aici. Se spune că zăpada e frumoasă, nu-i așa? adăugă, după o pauză.

— Tu nu știi? o întrebă el.

— N-am fost niciodată în zăpadă. O singură dată am fost la San Berdoo, sus, în munți, dar acolo era jumătate zloată și noroi, și am căzut de m-a luat naiba. Nu vorbesc despre o zăpadă ca aia; mă refer la zăpada *adevărată.*

— Ești sigură în privința asta? spuse Bob Arctor cu inima oarecum grea. O să se întâmple cu adevărat?

— O să se-ntâmple. Ea dădu din cap, încuviințând. Așa mi-e scris.

Apoi își continuară drumul în tăcere. Înapoi, către casa ei, ca să ia MG-ul. Donna, pierdută în visele și în planurile ei; iar el – el își aduse aminte de Barris și de Luckman, și de Hank, și de apartamentul conspirativ, apoi își aduse aminte de Fred.

— Ei, zise, pot să vin cu tine în Oregon? Atunci când, în cele din urmă, o să pleci?

Ea îi zâmbi, dulce și plină de tandrețe, rostind un „Nu” drept răspuns.

Din câte o cunoștea, el înțelese că era sinceră și că asta nu se putea schimba. Se înfioră.

— Ți-e frig? întrebă ea.

— Da, spuse el. Foarte frig.

— Mașina mea are un radiator bun, zise ea, pentru timpul petrecut la *drive-in*... O să te încălzești acolo.

Îi luă mâna, i-o strânse, i-o reținu câtva timp, apoi, dintr-o dată, îi dădu drumul.

Dar atingerea mâinii ei dăinui în sufletul lui. Rămase acolo. În toții anii pe care îi mai avea de trăit, în lungii ani petrecuți fără ea, fără să o mai vadă, fără să mai audă despre – ea și fără să mai știe nimic despre ea dacă era vie sau fericită, sau moartă, sau altcumva – atingerea aceea rămase închisă înăuntrul său, zăvorâtă în el, fără să-l părăsească vreodată. Acea unică atingere a mâinii ei.

•

În noaptea aceea, aduse acasă o fetișcană drăguță, dependentă de drogurile injectabile, pe nume Connie, cu care să facă sex în schimbul unei pungi cu zece doze de *mex.*

Subțirică, cu părul moale și lins, fata stătea pe marginea patului, pieptănându-și pletele neobișnuite. Erau pentru prima dată împreună – o cunoscuse la o petrecere cu droguri – și nu știa mare lucru despre ea, deși îi avea numărul de telefon de mai multe săptămâni. Pentru că folosea droguri injectabile, fata era, evident, frigidă, dar ăsta nu era un impediment; era indiferentă față de sex în privința propriei plăceri, dar, pe de altă parte, pentru ea nu avea importanță despre ce soi de sex era vorba.

Asta îți sărea în ochi imediat ce o priveai. Connie era pe jumătate dezbrăcată, fără pantofi, cu o agrafă în gură, privind nepăsătoare în gol, cu gândurile evident călătorind departe. Chipul ei prelung și osos degaja forță. *Probabil,* decise el, *fiindcă*

oasele, mai ales conturile maxilarelor, îi sunt accentuate. Pe obrazul drept avea un coș. Fără îndoială că, fie nu se sinchisea de asta, fie nu băgase de seamă. Ca și sexul, coșurile nu aveau prea mare importanță pentru ea.

Poate că nici nu putea spune care era diferența. Poate că pentru ea, care își injecta droguri de atâta vreme, sexul și coșurile aveau proprietăți similare, dacă nu cumva identice. *Ce idee,* gândi el, *să arunci o privire de o clipă în mintea unui toxicoman.*

— Ai o periuță de dinți pe care-aș putea s-o folosesc? întrebă Connie. Începuse să ațipească sub efectul drogului și să îndruge vrute și nevrute, așa cum au toxicomanii tendința s-o facă la orele târzii din noapte. Ptiu, dă-o naibii – dinții sunt dinți. O să-i curăț…

Vocea îi era înfundată și atât de joasă încât el nu o putea auzi, dar îi putea citi vorbele pe buze.

— Știi unde e baia? o întrebă.

— Care baie?

— Cea din casa asta.

Dezmeticindu-se, ea reîncepu, din reflex, să se pieptene.

— Cine sunt tipii de alături care au rămas aici atât de târziu, rulând țigări de marijuana și ținând-o tot într-o petrecere? Presupun că locuiesc împreună cu tine. Sigur că da. Bărbaților așa le place.

— Doi dintre ei stau aici, zise Arctor.

Ochii ei de pește mort se pironiră asupra lui.

— Ești homosexual? îl întrebă.

— Mă străduiesc să nu fiu. De-aia ești acum aici.

— Te lupți din greu cu treaba asta?

— Ai face bine s-o crezi.

Connie dădu din cap, încuviințând.

— Da, cred că sunt pe punctul s-o aflu. Dacă ești un homosexual în stare latentă, probabil vrei să iau eu inițiativa. Lungește-te și las’ pe mine. Vrei să te dezbrac? OK, tu stai culcat și eu am grijă de toate.

Se întinse după fermoarul lui.

•

Mai târziu, în semiîntuneric, se trezi pe jumătate, revenindu-și – ca să spunem așa – din propria lui fixație. Connie sforăia alături de el, întinsă pe spate, cu brațele și șoldurile descoperite.

Nu o deslușea cu claritate. *Doarme de parcă ar fi contele Dracula,* se gândi. *Așa fac toți heroinomanii. Privind fix înainte, până când se saltă brusc în capul oaselor, ca un mecanism comutat din poziția B. „Trebuie-să-fie-dimineață”, spune heroinomanul sau, poate, banda magnetică din capul lui. Îi dictează instrucțiunile, fiindcă mintea unui dependent de heroină e ca muzica unui ceas cu radio... Uneori sună bine, dar e acolo numai ca să te determine să faci ceva anume. Muzica ceasului te trezește; a heroinomanului e menită să te transforme într-o sursă din care să-și obțină drogul, indiferent cum s-ar întâmpla asta. El, o mașină, te va transforma într-o mașină pusă* în slujba lui.

Fiecare heroinoman e un aparat de înregistrare.

Ațipi din nou, în timp ce medita la astfel de lucruri neplăcute. *În cele din urmă, dacă e vorba despre o puicuță, o heroinomană, ea n-are nimic de vânzare, cu excepția trupului ei. Ca în cazul lui Connie; Connie, cea de aici.*

Deschise ochii, se întoarse spre fata de lângă el și o văzu pe Donna Hawthorne.

Se săltă brusc în capul oaselor. *Donna!* se gândi. Îi vedea foarte bine chipul. Fără nici o îndoială. *Hristoase!* cugetă, întinzându-se către veioză. O atinse cu degetele, iar lampa se răsturnă și căzu. Totuși, fata nu se trezi. Continuă să se holbeze la ea și apoi, treptat, o văzu din nou pe Connie – fața ei ascuțită, palidă, suptă, fața scofâlcită a unei heroinomane străine. Connie, nu Donna; o fată, nu cealaltă.

Nefericit, se întinse la loc și reuși cumva să adoarmă din nou, tot întrebându-se, pe întuneric, ce însemnau toate astea și așa mai departe.

— Nu-mi pasă că pute, murmură, ceva mai târziu, prin vis, fata de lângă el. Îl iubeam și așa.

Se întrebă pe cine avea în minte. Un prieten? Pe tatăl ei? Un motan? O păpușă de cârpă pe care o îndrăgise în copilărie? *Sau poate pe toți deopotrivă,* cugetă. Dar cuvintele fuseseră „îl iubeam”, nu „încă îl mai iubesc”. Era limpede că el, oricine sau orice ar fi fost, plecase. *Poate că ei (indiferent cine erau), au îndemnat-o să se descotorosească de el,* reflectă Arctor, *pentru că puțea atât de urât.*

Probabil că așa era. Se întrebă câți ani o fi avut heroinomana sleită care stătea lângă el, pe jumătate adormită, aducându-și aminte.

10

În costumul său difuz, Fred stătea în fața unei set de holoplayere care își derulau benzile, urmărindu-l pe Jim Barris în timp ce citea o carte despre ciuperci în sufrageria lui Bob Arctor. *De ce tocmai ciuperci?* se întrebă Fred, derulând rapid banda înainte, până când dădu de înregistrările făcute cu o oră mai târziu. Barris încă mai stătea acolo, citind extrem de atent și luând notițe.

Imediat după aceea, lăsă cartea jos și părăsi casa, ieșind din raza scanerelor. Când se întoarse, ducea cu sine o mică pungă de hârtie maro, pe care o puse pe măsuță și o deschise. Scoase din ea ciuperci uscate, pe care începu să le compare, pe rând, cu fotografiile colorate din carte. O studia pe fiecare cu o prudență excesivă care nu-i stătea în fire. În cele din urmă, dădu deoparte o ciupercă cu aspect mizerabil și le puse pe celelalte înapoi, în pungă. Scoase din buzunar o mână de capsule goale și, cu o precizie la fel de ieșită din comun, începu să le umple cu firimituri din acea ciupercă anume, închizându-le, pe rând, pe fiecare.

După aceea, Barris începu să dea telefoane. Sistemul de interceptare înregistra automat numerele formate.

— Alo, aici Jim.

— Și?

— Ascultă, am dat lovitura.

— Nu mai spune.

— *Psilocybe mexicana.*

— Ce-i aia?

— O ciupercă rară cu proprietăți halucinogene, folosită de cultele misterelor din America de Sud acum câteva mii de ani. Zbori, devii invizibil, înțelegi graiul animalelor…

— Nu, mulțumesc. Zdrang.

Alt număr.

— Alo, sunt Jim.

— Jim? Care Jim?

— Cu barbă… Ochelari verzi, pantaloni de piele. Ne-am cunoscut la o petrecere, la Wanda…

— O, da. Jim. Da.

— Te interesează niște psihedelice organice?

— Păi, știu eu… încurcat: Sigur ești Jim? Nu-ți recunosc vocea.

— Am făcut rost de ceva incredibil, o ciupercă rară din America de Sud, folosită în cultele misterelor indiene de acum mii de ani. Zbori, devii invizibil, mașina ta dispare, poți pricepe graiul animalelor…

— Mașina mea dispare tot timpul. Când o parchez în locuri interzise. Ha, ha!

— Ți-aș putea da, poate, șase capsule din acest *Psilocybe.*

— Cât costă?

— Cinci dolari bucata.

— Extraordinar! Pe bune? Ei, să ne-ntâlnim undeva. Apoi, bănuitor: Știi, cred că-mi aduc aminte de tine: mi-ai tras o dată o țeapă. De unde ai dozele astea de ciuperci? De unde știu că nu-s LSD de proastă calitate?

— Au fost aduse în Statele Unite în interiorul unui idol de lut, spuse Barris. Marcat și inclus într-un transport bine păzit de obiecte de artă destinate unui muzeu. Sticleții de la vamă n-au avut absolut nici o bănuială, adăugă. Dacă nu te aduc în extaz îți dau banii înapoi.

— Păi, asta nu mai are nici o importanță dacă-mi prăjesc creierii și ajung o legumă.

— Am luat eu însumi una, acum două zile, zise Barris. Ca s-o testez. Cele mai grozave halucinații pe care le-am avut vreodată – o grămadă de culori. E mai bun decât mescalina, cu siguranță. Nu vreau să-mi prăjesc clienții, testez personal marfa, întotdeauna. E garantată.

Din spatele lui Fred, încă un costum difuz privea holomonitorul.

— Ce vinde? Mescalină, așa a spus?

— Are capsule cu ciuperci, zise Fred, culese de el sau de altcineva, din împrejurimi.

— Unele ciuperci sunt extrem de toxice, spuse costumul difuz din spatele lui Fred.

Un al treilea costum difuz își părăsise, pentru moment, propria urmărire holografică și stătea acum alături de ei.

— Anumite ciuperci *Amanita* conțin patru toxine care provoacă scindarea globulelor roșii. Mori în două săptămâni și nu există nici un antidot. E cumplit de dureros. Numai un expert poate spune cu certitudine ce adună când e vorba despre ciuperci sălbatice.

— Știu, spuse Fred, și marcă indexul acelei porțiuni de bandă ca s-o pună la dispoziția departamentului.

Barris formă un alt număr.

— Care e numele contravenției în cazul ăsta? spuse Fred.

— Denaturarea activității promoționale, spuse unul dintre costumele difuze și amândoi râseră și se întoarseră la propriile lor monitoare.

Fred continuă să privească.

Pe holomonitorul 3, ușa casei se deschise și intră Bob Actor, părând deprimat.

— Salut.

— ’Neața, spuse Barris, adunându-și capsulele și îndesându-și-le adânc în buzunar. Cum i-ai tras-o Donnei? Chicoti. Poate că în mai multe feluri, ei?

— OK, cară-te, spuse Arctor, dispărând de pe holomonitorul 4, pentru a fi preluat, un moment mai târziu, de scanerul 5, aflat în dormitor. Acolo, după ce închise ușa cu o lovitură de picior, scoase la iveală mai multe pungi de plastic pline cu tablete albe. Nehotărât, rămase o clipă locului, apoi le înghesui sub așternutul patului, ascunzându-le vederii, după care își scoase haina. Părea epuizat și nefericit; era tras la față.

Pentru o clipă, se așeză pe marginea patului său nefăcut, în singurătate. În cele din urmă, clătină din cap, se ridică, ezită... Apoi își netezi părul și ieși din încăpere, fiind preluat de scanerul din centrul sufrageriei pe când se apropia de Barris. Între timp, scanerul 2 fusese martor când acesta din urmă ascunsese punga maro sub pernele canapelei și pusese cartea despre ciuperci înapoi, pe raft, unde nu atrăgea atenția.

— Ce-ai mai făcut? îl întrebă Arctor.

— Cercetări, declară Barris.

— Despre ce?

— Despre proprietățile anumitor entități de natură micologică. Barris chicoti. Nu ți-a mers prea bine cu micuța domnișoară țâțe-mari, nu-i așa?

Arctor îi azvârli o privire, apoi se duse în bucătărie și puse în priză filtrul de cafea.

— Bob, zise Barris, urmându-l tacticos, îmi pare rău dacă am spus ceva care te-a supărat.

Se învârti de colo-colo, în timp ce Arctor aștepta să se încălzească cafeaua, bătând și tot bătând darabana, aiurea.

— Unde-i Luckman?

— Cred că pe undeva, prin oraș, încercând să fure banii dintr-un telefon public. A luat cricul tău cu el. De obicei, asta înseamnă că a plecat să jefuiască un telefon public, nu-i așa?

— Cricul meu, repetă Arctor.

— Știi, spuse Barris, ți-aș putea oferi un ajutor profesionist în încercările tale de le da ghes micilor domnișoare…

Fred derulă rapid banda. În cele din urmă, contorul îi arătă că sărise peste un interval de două ore.

— … plătește dracului restanța aia la chirie sau treci naibii la treabă și repară cefalocromoscopul, îi spunea Arctor lui Barris, cu aprindere.

— Am comandat deja rezistențele, care…

Arctor derulă din nou banda înainte. Sări peste încă două ore.

Acum, holomonitorul 5 îl arăta pe Arctor în dormitorul său, în pat, în timp ce un ceas cu radio FM, pus pe KNX, cânta folk-rock în surdină. Monitorul 2 din sufragerie îl arăta pe Barris, singur, citind din nou despre ciuperci. Pentru destul de multă vreme, nici unul dintre cei doi nu făcu mai nimic. O singură dată, Arctor se întinse ca să dea mai tare aparatul: evident, era difuzată o melodie care îi plăcea. Barris citea întruna, fără să facă aproape nici o mișcare. În cele din urmă, Arctor se lungi din nou pe spate, rămânând nemișcat.

Sună telefonul. Barris se întinse și-și ridică receptorul la ureche.

— Alo?

De pe banda pe care se înregistrase convorbirea se auzi vocea unui bărbat:

— Domnul Arctor?

— Da, eu sunt, spuse Barris.

O să plătesc oalele sparte, își spuse Fred. Dădu mai tare sonorul.

— Domnule Arctor, spuse interlocutorul neidentificat cu voce joasă, slabă, îmi cer scuze că vă deranjez la o oră atât de târzie, dar cecul acela al dumneavoastră care n-a fost validat…

— A, da, spuse Barris, aveam de gând să vă sun în legătură cu asta. Uitați care e situația. Am avut o criză gravă de gripă intestinală, cu scăderea temperaturii corpului, spasme pilorice, crampe… în momentul de față, pur și simplu nu reușesc să pun lucrurile cap la cap ca să validez acel mic cec de douăzeci de dolari și, ca să fiu sincer, nici n-am de gând s-o fac.

— Poftim? spuse celălalt fără să pară surprins, dar cu voce răgușită. Amenințătoare.

— Da, domnule, zise Barris, dând din cap. Ați auzit bine.

— Domnule Arctor, spuse interlocutorul, cecul ăla a fost returnat de bancă pentru a doua oară, iar aceste simptome ale gripei pe care le descrieți…

— Cred că cineva mi-a strecurat ceva de proastă calitate, zise Barris cu un zâmbet bine conturat pe chip.

— Eu cred, spuse omul, că sunteți unul dintre acei…

Ezită, căutând cuvântul potrivit.

— Credeți ce vreți, făcu Barris, continuând să zâmbească.

— Domnule Arctor, spuse celălalt, a cărui respirație se putea auzi prin telefon, o să mă duc cu cecul ăla la biroul procurorului districtual și, de vreme ce tot am dat telefon, trebuie să vă spun vreo două și despre ceea ce simt eu…

— Dă-i drumul, de-aia nu mai pot![7] La revedere, zise Barris, apoi închise.

Dispozitivul de urmărire a telefonului înregistrase automat numărul celui care sunase, preluând cifrele în format electronic din semnalul inaudibil generat imediat după cuplarea circuitului. Fred îl citi pe contorul din fața sa. Opri derularea benzilor de pe toate scanerele, ridică receptorul telefonului racordat la poliție și solicită toate informațiile legate de numărul respectiv.

— Lăcătușeria Englesohn, din Harbor 1343, Anaheim, îl informă operatoarea de la biroul de informații al poliției. Patronul e un fustangiu.

— Lăcătușerie, spuse Fred. OK.

---

[7] În limba engleză: *Turn on, tune out,* o parafrazare a sloganului: *Turn on, tune in, drop out,* „Inițiază-te, află totul despre droguri, uită de școală”, care promova consumul de droguri în rândul tinerilor (n. tr.).

Notă cele aflate și închise. Un lăcătuș; douăzeci de dolari, o sumă rotundă: asta sugera prestarea unui serviciu în afara atelierului – probabil o deplasare cu mașina și confecționarea duplicatului unei chei. Pentru că cea a „proprietarului” se pierduse.

Teorie. Barris se dăduse drept Arctor, telefonase la lăcătușeria Englesohn ca să obțină un „duplicat” clandestin al cheii, fie pentru casă, fie pentru mașină, dacă nu pentru amândouă. Spunându-i lui Englesohn că-și pierduse inelul cu chei... Numai că, pentru o verificare de rutină, lăcătușul îi ceruse lui Barris un cec ca mijloc de identificare. Acesta se dusese înapoi în casă, furase un carnet necompletat de-al lui Arctor și scrisese un cec pentru lăcătuș. Cecul nu fusese validat. Dar de ce? Arctor își menținea balanța contului în echilibru; un cec de o valoare atât de mică ar fi fost validat. Însă, în acest caz, Arctor ar fi dat peste operațiunea de cont și s-ar fi sesizat că nu era a lui, ci al lui Jim Barris. Așa că Barris îi cotrobăise prin dulap și descoperise – probabil ceva mai înainte, cu o altă ocazie – un carnet vechi de cecuri, pentru un cont acum abandonat, și îl folosise. Cum contul era închis, cecul nu fusese validat. Iar Barris intrase în bucluc.

Dar de ce nu se ducea Barris la fața locului, să achite cu bani gheață? Creditorul era deja furios și dădea telefoane, iar dacă în cele din urmă s-ar fi dus cu cecul la procurorul districtual, Arctor ar fi aflat. Și o grămadă de rahat ar fi aterizat în capul lui Barris. Dar felul în care acesta îi vorbise la telefon creditorului deja ultragiat... îl stârnise, prostește, înfuriindu-l și mai mult, motiv pentru care lăcătușul ar fi putut face orice. Și, chiar mai rău decât atât: descrierea „gripei” lui Barris era descrierea simptomelor pe care le dă heroina și toți cei care știau câte ceva despre droguri le puteau recunoaște. Iar Barris închisese telefonul insinuând cu tărie că era un toxicoman înrăit și că puțin îi păsa de asta. Și pusese totul pe seama lui Bob Arctor.

Din punctul său de vedere, lăcătușul avea de-a face cu un debitor heroinoman, care îi dăduse un cec cu trimitere la un cont închis, dar care nici nu se sinchisea și nu avea câtuși de puțin intenția de a-l valida. Și avea o astfel de atitudine fiindcă era atât de intoxicat de droguri, de dezorientat și delira într-un asemenea hal, încât pentru el nimic nu mai avea importanță. Ceea ce era o insultă la adresa Americii. Deliberată și murdară.

De fapt, Barris închisese telefonul citând, în mod direct, ultimatumul neconvențional pe care Tim Leary[8] li-l adresase conformiștilor și societății. Care reprezentau districtul Orange. Un district plin de bircheri[9] și de oameni care nu stau prea mult pe gânduri înainte de a trece la acțiune.

Barris îi făcuse o înscenare lui Bob Arctor, îi făcuse rost de o bombă incendiară: o bătaie pentru cecul fals în cel mai bun caz sau, în cel mai rău, represalii masive, pe care el nici măcar nu și le putea imagina.

De ce? se întrebă Fred. Își notă în agendă indexurile porțiunilor de bandă holografică și telefonică. Pentru ce se răzbuna Barris pe Arctor cu vârf și îndesat? Ce naiba pusese Arctor la cale? *Trebuie să i-o fi copt lui Barris urât de tot,* cugetă Fred, *pentru ca el să-i facă una ca asta.* Era răutate în stare pură. Era vulgar, mârșav și diabolic.

Barris ăsta, se gândi, *e un nemernic. Are de gând să provoace moartea cuiva.*

Un alt costum difuz din apartamentul conspirativ îi întrerupse meditația.

— Chiar îi cunoști pe tipii ăștia? îl întrebă arătând către monitoarele acum goale din fața lui Fred. Când ești sub acoperire, ajungi acolo, printre ei?

— Îhî, făcu Fred.

— N-ar fi o idee tocmai rea să-i avertizezi cumva de riscul consumului de ciupercile otrăvitoare, fiindcă sunt expuși și ei din cauza clovnului cu ochelari verzi care face comerț ambulant. Poți să treci pe acolo fără să-ți fie afectată acoperirea?

Un alt costum difuz i se adresă din scaunul său rotativ:

— De fiecare dată când unul dintre ei are grețuri violente… Uneori ăsta e un simptom al otrăvirii cu ciuperci.

— Ca în cazul stricninei? spuse Fred.

Apoi în minte i se înfipse gheara rece a unei revelații: își aminti de rahatul de câine din ziua când o vizitase pe Kimberly Hawkins și de greața care îl cuprinsese în mașina lui, după aceea…

Pe el îl cuprinsese.

---

[8] Timothy Leary, unul dintre primii susținători ai experimentelor cu LSD. În 1960, când folosirea acestei substanțe era legală, preda psihologia la Harvard și făcea experiențe cu halucinogene (n. tr.).

[9] Membru sau avocat al organizației John Birch (n. tr.).

— O să vorbesc cu Arctor, zise. Lui pot să-i spun. Fără să-i atrag atenția asupra mea. E docil.

— Și urât, pe deasupra, remarcă unul dintre costumele difuze. E tipul care a intrat pe ușă, gârbovit și mahmur?

— O, da, răspunse Fred, întorcându-se la holomonitoarele lui.

O, fir-ar să fie, în ziua aia Barris ne-a dat tablete pe șosea. Mintea îi intră în vrie, căzând pradă unui delir dedublat, apoi se despică în două, exact prin mijloc. Când își recapătă cunoștința, era în baia apartamentului conspirativ, ducându-și el însuși la gură o cană Dixie plină cu apă. Era în stare să raționeze. *Când te concentrezi în privința asta, se pare că sunt Arctor,* se gândi. *Sunt omul din înregistrările scanerelor, suspectul pe care îl înfunda Barris prin convorbirea aia ciudată cu lăcătușul, și tocmai mă întrebam: „Ce i-a copt oare Arctor, de-i face Barris una ca asta?” Sunt năuc; creierul meu e varză. Toate astea nu sunt adevărate. Nu cred una ca asta, uitați-vă cine sunt eu: sunt Fred. Fred a fost acolo fără costumul lui difuz; așa arată Fred fără costum!*

Și, realiză el, *tot Fred era să o pățească mai deunăzi, cu firimiturile de ciuperci otrăvitoare.* Fusese cât pe ce să nu fie în stare să ajungă în apartamentul ăsta conspirativ, ca să pună în funcțiune holomonitoarele. Dar acum a făcut-o.

Acum, Fred are o șansă. Dar o șansă firavă.

Fir-ar să fie, ce sarcină nebunească mi-au dat, se gândi. *Dar, dacă n-aș fi avut-o eu, ar fi avut-o alții, care ar fi putut greși.* I-ar fi făcut lui o înscenare – lui Arctor. L-ar fi arestat de dragul recompensei; i-ar fi strecurat niște droguri și ar fi luat banii. *Dacă cineva trebuie, să supravegheze casa aia,* își spuse, *atunci e mult mai bine s-o fac eu, în ciuda dezavantajelor. Faptul că trebuie să-mi asigur protecția împotriva perversului de Barris justifică totul.*

Apoi, dacă oricare alt polițist care l-ar urmări pe Barris ar vedea ceea ce, probabil, o să văd eu, ar trage concluzia că Arctor e cel mai mare traficant de droguri din vestul Statelor Unite și ar recomanda – Hristoase! – o anihilare mascată. Dusă la bun sfârșit de forțele noastre secrete. De oamenii în negru pe care îi împrumutăm din Est și care merg în vârful degetelor cu o câte o pușcă cu lunetă Winchester 803. Noua pușcă cu lunetă cu vizare în infraroșu sincronizată cu gloanțele trofice cu senzori de intensitate luminoasă. Tipii ăștia nu primesc nici un fel de plată,

nici măcar de la un automat cu sucuri Dr. Pepper; trag pur și simplu la sorți, ca să afle care dintre ei o să fie următorul președinte al Statelor Unite. Dumnezeule, gândi, *nemernicii ăștia pot să doboare dintr-un foc un avion în zbor. Și să lase impresia că într-un motor a intrat un stol de păsări. Gloanțele astea trofice... Să fiu al naibii, omule,* își zise. *Lasă urme de pene în resturile motoarelor; sunt amorsate în mod special.*

E îngrozitor, cugetă, trecând totul în revistă. *Nu Actor ca suspect, ci Arctor ca... Orice-o fi. Țintă. Eu o să continui să-l supraveghez; Fred o să continue să se ocupe de treburile lui. O să fie mult mai bine: pot să șterg, să interpretez, să spun de nenumărate ori: „Să așteptăm până când o va face într-adevăr" și așa mai departe...* Și, realizând asta, aruncă ceașca Dixie cât colo și ieși din baia apartamentului conspirativ.

— Pari mort de oboseală, i se adresă unul dintre costumele difuze.

— Păi, spuse Fred, mi s-au întâmplat lucruri ciudate pe drumul către mormânt.

Văzu în minte imaginea unui generator supersonic cu fascicul concentrat care îi provocase un stop cardiac fatal unui procuror districtual de patruzeci și nouă de ani, exact când era pe punctul de a redeschide cazul unui celebru și înspăimântător asasinat politic petrecut la ei, în California.

— Aproape că am ajuns acolo, spuse, cu voce tare.

— Aproape înseamnă aproape, zise costumul difuz. Nu e exact acolo.

— O, făcu Fred. Da. Sigur.

— Stai jos, spuse un costum difuz, și treci înapoi la treabă, sau o să ajungi la mila publică.

— Vă puteți imagina că treaba asta ar putea să apară, ca o calificare dobândită la locul de muncă, pe lista... începu Fred, dar celorlalți doi nu li se părea amuzant și, de fapt, nici nu-l mai ascultau.

Așa că se reașeză și își aprinse o țigară. Și deschise din nou setul său de monitoare.

Ceea ce trebuie să fac, se hotărî, *e să ies în strada și s-o iau spre casă – chiar acum, când mă gândesc la asta, înainte de a-mi distrage ceva atenția – să intru pe neașteptate, luându-l pe Barris prin surprindere, și să-l împușc.*

Respectându-mi îndatoririle de serviciu.

O să spun: „Ei, omule, nu mai pot… N-ai putea să-mi faci rost de o țigară de marijuana? Îți dau un dolar. Și el o să mi-o aducă, iar eu o să-l arestez, o să-l târăsc până la mașina mea, o să-i fac vânt înăuntru, o să ies pe autostradă și pe urmă o să-l împușc și o să-l arunc în fața unui camion. Și pot să spun că s-a luptat cu mine ca să evadeze și că a încercat să sară. Se întâmplă mai tot timpul.

Fiindcă, dacă n-o fac, nici eu, nici Luckman, nici Donna și nici Freck n-o să mai putem niciodată să mâncăm sau să bem în casa aia – nici o mâncare și nici o băutură neîncapsulată. Sau o să crăpăm cu toții din cauza firimiturilor de ciuperci otrăvitoare, după care Barris o să explice cum ne-am dus împreună în pădure, am cules ciuperci la întâmplare și le-am mâncat, și cum a încercat el să ne oprească, dar nu l-am ascultat, fiindcă nici unul dintre noi n-a făcut vreo facultate.

Chiar dacă psihanaliștii o să constate că drogurile l-au făcut s-o ia razna sau că e smintit de-a binelea și o să-l trimită la balamuc pentru tot restul vieții, cineva tot o să moară. Poate, de exemplu, Donna, se gândi. *Poate că o să intre în treacăt, amețită de hașiș, căutându-mă pe mine și florile de primăvară pe care i le-am promis, iar Barris o să-i ofere o cupă de compot asortat de fructe, pregătit special de el însuși și, după zece zile, ea o să se zvârcolească în agonie într-un salon de terapie intensivă, iar pedepsirea lui n-o s-o ajute cu nimic.*

Dacă o să se întâmple una ca asta, se gândi, *o să-l fierb în Drano, în cada din baie – în Drano fierbinte, până n-o să mai rămână din el decât oasele. Pe urmă, pe alea o să i le trimit prin poștă maică-sii sau copiilor lui, dacă o fi având așa ceva, iar dacă nu are, atunci o să azvârl ciolanele lui câinilor vagabonzi. Dar, oricum, răul îndreptat asupra fetei va fi fost deja săvârșit.*

Scuzați-mă, spuse, în imaginația sa, întorcându-și capul către celelalte două costume difuze. *Unde aș putea găsi o cutie de Drano de cincizeci de kilograme la ora asta târzie?*

Am încurcat-o, se gândi și deschise holo-urile, ca să nu le dea celorlalte costume difuze din încăpere ocazia să mai facă alte comentarii.

Pe monitorul 2, Barris i se adresa lui Luckman care, după toate aparențele, se rostogolise prin ușa de la intrare beat mort – fără îndoială că turnase în el prea mult Ripple.

— În Statele Unite sunt mai mulți alcoolici decât toți dependenții de droguri la un loc, îi spunea Barris lui Luckman, care încerca să descopere ușa dormitorului său, se străduia să nu leșine și părea să se simtă cumplit. Iar creierul și ficatul au de suferit de pe urma alcoolului și a impurităților…

Luckman dispăru fără să fi remarcat prezența lui Barris. *Îi urez noroc,* se gândi Fred. *Totuși, tactica asta nu e indicată nu pentru mult timp. Fiindcă nemernicul e acolo.*

Însă acum e aici și Fred. Numai că nu poate vedea altceva decât interpretarea ulterioară a faptelor. *Doar dacă,* se gândi, *doar dacă aș rula holobenzile înapoi. Atunci eu aș fi acolo înaintea lui Barris. Faptele mele le-ar preceda pe ale lui. Dacă, odată ce eu ajung acolo primul, el mai poate face ceva…*

Și atunci cealaltă parte a creierului său se deschise și îi vorbi cu mai mult calm, de parcă un *alter ego* i-ar fi transmis, într-o străfulgerare, o soluție mai simplă, spunându-i cum să-și rezolve problemele.

Ca să domolești scandalul cu lăcătușul, îi spuse, trebuie ca mâine dimineață, devreme, să te duci acolo, să răscumperi cecul și să-l iei înapoi. Fă-o înainte de orice altceva. Fă-o imediat. Spulberă confuzia începând de acolo. Apoi, odată ce ai terminat, fă celelalte lucruri, cele mai periculoase. Corect?

Corect, se gândi el. *Asta o să mă scoată de pe lista evazioniștilor. De acolo trebuie să încep.*

Derulă rapid banda înainte, fără oprire, până când, urmărind indicațiile contoarelor, își dădu seama că ajunsese la o scenă nocturnă, în care toată lumea dormea. Acesta era pretextul de care avea nevoie pentru a-și încheia activitatea, din acea zi și din acel loc.

Pe monitoare apăreau luminile stinse, pentru că scanerele lucrau în infraroșu. Luckman era în patul din camera sa; Barris în al lui, iar Arctor era cu o puicuță, dormind amândoi.

Să vedem, se gândi Fred. *Să găsim ceva. O avem în evidențele computerizate ca fiind dependentă de droguri puternice și, totodată, escroacă și traficantă. O ratată în toată puterea cuvântului.*

— Cel puțin nu ești nevoit să-ți privești subiectul în timp ce face sex, spuse unul dintre celelalte costume difuze, uitându-se în treacăt peste umărul lui.

— E o ușurare, spuse Fred, privind cu stoicism cele două persoane adormite; gândul îi era la lăcătuș și la ceea ce avea de făcut. Am detestat întotdeauna…

— E plăcut să o faci, dar nu e prea plăcut să-i privești pe alții, fu de acord costumul difuz.

Arctor adormit, se gândi Fred. *Cu puștoaica lui. Ei, pot să opresc benzile; probabil c-o să facă sex când se vor trezi, dar în ceea ce-i privește, asta-i tot.*

Totuși, continuă să se uite. Să-l vadă pe Bob Arctor dormind… Neîntrerupt, oră după oră. Apoi remarcă ceea ce nu observase până atunci. *Fata asta nu seamănă cu nimeni altcineva, decât cu Donna Hawtbome!* se gândi. *E acolo, în pat, e în pat cu Arctor.*

Ceva nu se potrivește, se gândi, și se întinse să oprească scanerele. Rulă banda înapoi și, pe urmă, din nou înainte. Bob Arctor cu o puicuță, dar nu cu Donna! Era Connie, heroinomana! Avusese dreptate. Cei doi erau întinși unul lângă altul, dormind amândoi.

Și apoi, sub ochii lui Fred, trăsăturile aspre ale lui Connie deveniră fluide, estompându-se, cizelându-se și căpătând înfățișarea Donnei Hawthorne.

Opri din nou banda. Era derutat. *Nu înțeleg,* se gândi. *Este… Cum se numește asta? Ca o nenorocită de lichefiere! O tehnică din domeniul filmului. La dracu', ce-nseamnă asta? Premontare, pentru o emisiune TV? E făcută de un regizor cu ajutorul unor efecte vizuale speciale?*

Dădu iarăși banda înapoi, rulând-o după aceea înainte. Când dădu peste prima modificare a trăsăturilor lui Connie, opri derularea cadrelor, umplând monitorul holo cu o singură imagine înghețată.

O roti și o mări: toate celelalte cuburi dispărură; rămase unul singur, imens, format din cele opt dinainte. O singură scenă nocturnă: Bob Arctor, nemișcat, în patul lui, alături de fata neclintită.

Fred se ridică în picioare și intră în holocub, intră în proiecția tridimensională și se apropie de pat ca să studieze chipul fetei.

E la jumătatea drumului dintre cele două, se decise. *Pe jumătate încă e Connie; deja pe jumătate – Donna. Mai bine duc asta la laborator,* cugetă. *A fost prelucrată de un expert. Mi s-a dat o bandă falsificată.*

De către cine? se întrebă. Ieși din holocub, îl strânse la loc și le refăcu pe cele opt, de dimensiuni reduse. Continuă să stea locului, chibzuind.

Cineva a simulat chipul Donnei. L-a suprapus peste Connie. A obținut o dovadă falsificată a faptului că Arctor era în pat cu domnișoara Hawthorne. De ce? Un tehnician priceput o poate face atât cu înregistrările audio, cât și cu cele video, iar acum – ca dovadă – și cu cele holo. Greu de realizat, dar…

Dacă ar fi avut loc o cuplare și o decuplare, o întrerupere a scanării, se gândi, *ar fi apărut o secvență în care Arctor e în pat alături de o fată cu care nu a ajuns și nici n-o să ajungă vreodată într-o astfel de situație, dar care apare pe bandă.*

Poate că e o întrerupere a sistemului video sau o defecțiune a părții electronice, chibzui. *Ceea ce se numește* imprimare. *Holo-imprimare: de pe o porțiune a benzii pe o alta. Dacă banda nu e folosită vreme îndelungată, dacă amplificarea semnalului a fost, inițial, prea puternică, imaginea se imprimă pe partea opusă. Iisuse,* se gândi. *Figura Donnei s-a întipărit pe cealaltă parte, probabil dintr-o scenă precedentă sau dintr-una ulterioară, poate una din sufragerie.*

Aș vrea să fi știut mai multe despre partea tehnică, reflectă. *Aș face bine să capăt mai multe cunoștințe fundamentale în privința asta înainte de a trece la fapte. Ca o altă stație de frecvență AM, care se suprapune, interferând..*

Interferență, ca a posturilor radio, conchise. *Accidentală, ca și aceea.*

Ca umbrele de pe ecranul televizorului. O problemă funcțională, o defecțiune. Un convertizor care se deconectează pentru o clipă.

Rulă banda încă o dată. Din nou Connie, Connie rămânând neschimbată. Și apoi… îi văzu din nou chipul lichefiindu-se într-al Donnei și, de data asta, bărbatul care dormea în pat alături de ea, Bob Arctor, se trezi după o clipă și se ridică brusc în capul oaselor, apoi bâjbâi, căutând veioza de lângă el; lampa căzu pe podea și Arctor rămase holbându-se, fără întrerupere, la fata adormită, la Donna.

Când trăsăturile lui Connie se prelinseră, refăcându-se, el se relaxă și, în cele din urmă, se lăsă pe spate și adormi din nou. Dar fără să-și găsească tihna.

Ei, asta dărâmă teoria „interferenței”, medită Fred. *Fie ea – imprimare sau suprapunere,* o văzuse și Arctor. *Se trezise, o văzuse, se holbase și apoi se resemnase.*

Hristoase, cugetă Fred, închizând cu totul aparatura din fața lui.

— Cred că, deocamdată, îmi ajunge, declară, apoi se ridică în picioare, clătinându-se. Am încurcat-o.

— Ai văzut o partidă perversă de sex, nu-i așa? îl întrebă un costum difuz. O să te obișnuiești cu treaba asta.

— N-o să mă obișnuiesc niciodată, spuse Fred. Poți paria liniștit pe asta.

11

În dimineața următoare, pentru că acum nu numai cefalo-cromoscopul, ci și mașina sa avea nevoie de reparații, apăru în ușa lăcătușeriei Englesohn coborând dintr-un taxi Yellow Cab. Avea în buzunar patruzeci de dolari bani gheață și în suflet – griji cu toptanul.

Magazinul avea rafinamentul lemnului de anticariat, firma fiind ceva mai modernă, iar vitrinele zăvorâte erau pline cu fleacuri din alamă: cutii poștale bizar ornamentate, mânere halucinante de ușă – făcute astfel încât să semene cu niște chipuri omenești – și așa-zise chei, mari și negre, din fier. Intră, pășind în semiîntuneric. Parc-ar fi locuința unui toxicoman, medită, sesizând ironia.

O femeie vârstnică, durdulie, îl întâmpină de la tejgheaua lângă care se conturau amenințătoare două mașini imense de copiat profile, plus mii de chei brute atârnând de rafturi.

— Da, domnule? Bună dimineața.

Arctor spuse:

— Am venit…

Ihr Instrumente freilich spottet mein,
Mit Rad und Kämmen, Walz’ und Bügel:
Ich stand am Tor, ihr solltet Schlüssel sein;
Zwar euer Bart ist kraus, doch hebt ihr nicht
die Riegel.[10]

[10] „Voi, instrumente, mă batjocoriți, / Cu valțuri și mânere, roți și gheare: / Pe prag,

— … să vă plătesc pentru un cec de-al meu, care a fost returnat de bancă. Cred că e de douăzeci de dolari.

— Oh.

Plină de amabilitate, femeia puse pe tejghea o cutie metalică, îi căută cheia, apoi descoperi că era descuiată. O deschise și găsi imediat cecul, de care era atașat un bilețel.

— Domnul Arctor?

— Da, zise el, care scosese deja banii.

— Da, douăzeci de dolari.

Desprinse bilețelul de fila de cec și începu să scrie pe el, cu trudă, notând că venise și își răscumpărase datoria.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, îi povesti el, dar din greșeală am dat o filă de cec aferentă unui cont închis, în locul celui pentru contul meu activ.

— Îhâm, făcu femeia, zâmbind în timp ce scria.

— Totodată, v-aș fi recunoscător, zise el, dacă i-ați spune soțului dumneavoastră, care m-a sunat deunăzi…

— De fapt, îl lămuri ea, e fratele meu – Carl. Aruncă o privire peste umăr. Dacă a vorbit cu dumneavoastră… Gesticulă, surâzând. Uneori se enervează din cauza cecurilor. Îmi cer scuze dacă s-a exprimat… știți dumneavoastră.

— Spuneți-i, zise Arctor, redând explicațiile pe care le învățase pe de rost, că atunci când a sunat eram năucit și că îmi cer scuze.

— Cred că mi-a spus ceva despre asta… Da, chiar așa.

Îi întinse cecul. El îi dădu douăzeci de dolari.

— Alte datorii suplimentare? se interesă Arctor.

— Nu, nimic.

— Eram năucit, spuse el, aruncând o scurtă privire asupra filei de cec și punând-o în buzunar, pentru că un prieten de-al meu tocmai murise pe neașteptate.

— O, Doamne, zise femeia.

— S-a înecat, spuse Arctor, ezitând, cu o bucată de carne, în timp ce era singur în camera lui. Nu l-a auzit nimeni.

— Știți, domnule Arctor, că din cauza asta mor mai mulți oameni de cât ne dăm seama? Am citit că, atunci când stai la masă cu cineva, dacă el sau ea nu vorbește o vreme, dar stă

---

voi cheie trebuia să-mi fiți; / În viață multe-ați tras, dar nu zăvoare.” – Goethe, *Faust,* traducere de Ștefan Augustin Doinaș, Ed. Univers, București, 1982 (n. tr.).

pur și simplu pe scaun, e bine să te apleci într-acolo și să întrebi dacă poate vorbi. Pentru că e posibil să nu poată; s-ar putea să se sufoce și să nu reușească să-ți spună.

— Da, zise Arctor. Mulțumesc. E adevărat. Și vă mulțumesc și pentru cec.

— Îmi pare rău pentru prietenul dumneavoastră, spuse ea.

— Da, spuse el. Era aproape cel mai bun prieten pe care-l aveam.

— E atât de îngrozitor, făcu femeia. Ce vârstă avea, domnule Arctor?

— Nu împlinise treizeci și cinci, spuse Arctor, gândindu-se că acesta era adevărul – Luckman avea treizeci și doi de ani.

— Oh, ce nenorocire. O să-i povestesc lui Carl. Și vă mulțumesc că ați făcut drumul până la noi.

— Mulțumesc, zise Arctor. Și mulțumiți-i din partea mea domnului Englesohn. Vă mulțumesc foarte mult amândurora.

Plecă, pomenindu-se din nou afară, pe trotuar, în căldura dimineții, clipind sub lumina puternică, în aerul rău mirositor.

Telefonă după un taxi și în drum spre casă se felicită pentru cât de bine reușise să scape din plasa întinsă de Barris, fără să aibă parte de nici o scenă neplăcută. Se gândi că ar fi putut fi mult mai rău. Găsise cecul acolo, la lăcătușerie. Și nici nu fusese nevoit să dea ochii cu tipul.

Scoase cecul, ca să vadă cât de bine se pricepuse Barris să-i imite scrisul. Da, era un cont desființat; recunoscu imediat culoarea cecului, banca îl ștampilase cu mențiunea CONT ÎNCHIS, pentru că era anulat cu desăvârșire. Nu era de mirare că lăcătușul își ieșise din fire. Apoi studie cecul și văzu că scrisul era al lui.

Nu semăna de loc cu al lui Barris. Era o contrafacere perfectă. Nu și-ar fi dat niciodată seama că nu-l scrisese el; doar dacă și-ar fi amintit că n-o făcuse.

Dumnezeule, se gândi, *oare câte falsuri din astea o fi făcut Barris până acum? Poate că și-a însușit deja jumătate din tot ce am.*

Barris, medită el, *e un geniu. Pe de altă parte, probabil că cecul e o copie sau a fost făcut cumva, printr-un procedeu mecanic. Dar eu n-am scris niciodată un cec pentru lăcătușeria Englesohn și, atunci, cum ar putea fi un fals obținut prin copiere? E un unicat. O să li-l duc grafologilor din departament,*

se hotărî, *și o să le cer să descopere cum a fost făcut. Poate că pur și simplu exersând, exersând și iar exersând.*

Cât despre tărăboiul cu ciupercile… O să mă duc direct la el, se gândi, *și o să-i spun că mi s-a povestit c-a fost văzut încercând să vândă capsule cu ciuperci. Și că trebuie să înceteze. Că am aflat ce se petrece de la niște tipi îngrijorați, așa cum ar și trebui să fie.*

Dar, se gândi, *astea nu sunt decât indicații întâmplătoare a tot ce pune la cale, descoperite la o primă rulare a înregistrărilor. Reprezintă doar câteva mostre din ceea ce am de înfruntat. Dumnezeu știe ce altceva o mai fi făcând; are la dispoziție tot timpul din lume ca să se învârtă de colo până colo, să se documenteze – citind tot felul de cărți – și să urzească intrigi, comploturi, conspirații și așa mai departe… Poate că aș face bine,* se gândi, pe neașteptate, *să-mi verific imediat telefonul, să văd dacă nu e urmărit. Barris are o cutie de componente electronice și, dacă mă gândesc bine, chiar și Sony fabrică și vinde o antenă de recepție care poate fi folosită ca dispozitiv de interceptare. Probabil că telefonul meu e ascultat. Și asta de o bună bucată de vreme.*

Adică, pe lângă urmărirea recentă – și necesară – desfășurată de mine.

În timp ce taxiul îl zgâlțâia, continuându-și drumul, mai studie o dată cecul și se gândi dintr-o dată: *Și dacă l-am făcut eu însumi? Dacă Arctor a scris asta? Cred că eu am făcut-o,* cugetă; *cred că nemernicul ăsta zăpăcit care e Arctor a scris el cecul cu mâna lui, foarte repede – literele sunt înclinate – pentru că se grăbea dintr-un motiv sau altul; l-a scris la iuțeală, a greșit carnetul de cecuri și apoi a uitat incidentul, l-a uitat cu desăvârșire.*

Își dădu seama că a dat uitării momentul în care Arctor…

Was grinsest du mir, hohier Schädel, her?
Als dass dein Him, wie meines, einst verwirret
Den leichten Tag gesucht und in der Dämmrung schwer,
Mit Lust nach Wahrheit, jämmerlich geirret.[11]

[11] „Tu, craniu, gol, de ce-mi rânjești așa? / Ori, poate, ca și mine, al tău creier / Vrând adevărul și-a-ncheiat cândva / În tristă beznă jalnicul cutreier? – idem (n. tr.).

… a plecat de la petrecerea aia colosală cu droguri din Santa Ana, unde a cunoscut-o pe puicuța mărunțică, blondă, cu dinți ciudați, păr lung și un fund cât toate zilele, dar atât de vioaie și de prietenoasă… N-a putut să-și pornească mașina: era drogat până peste cap. Neplăcerile continuaseră – în noaptea aceea se înghițiseră, se injectaseră și se prizaseră atâtea droguri, încât totul se prelungise până în zori. Substanța M fusese atât de multă!… Și de cea mai bună calitate. De foarte, foarte bună calitate. Marfă de-a lui. Se aplecă către șofer, spunând:

— Oprește la benzinăria aia Shell. Cobor acolo.

Ieși din mașină, îi plăti șoferului, apoi intră într-o cabină telefonică, căută numărul lăcătușului și îl sună. Îi răspunse femeia în vârstă.

— Lăcătușeria Englesohn, bună…

— Sunt tot Arctor, îmi cer scuze fiindcă vă sâcâi. La ce adresă ați fost chemați pentru lucrarea plătită cu cecul meu?

— Păi, stați să văd. Un moment, domnule Arctor. Auzi zdrăngănind receptorului când ea îl lăsă jos. Și vocea estompată, distantă, unui bărbat:

— Cine e? Arctor ăla?

— Da, Carl, dar nu-i zice nimic, te rog. Tocmai a trecut pe aici…

— Lasă-mă să vorbesc cu el.

Tăcere.

Apoi din nou femeia:

— Da, domnule Arctor, am adresa.

I-o citi, era a casei sale.

— Acolo a fost chemat fratele dumneavoastră? Ca să facă cheia?

— Așteptați o secundă. Carl? Îți amintești în ce loc te-ai dus cu camioneta ca să faci cheia domnului Arctor?

— În Katella, mormăi bărbatul.

— Nu la el acasă?

— În Katella!

— Undeva în Katella, domnule Arctor. În Anaheim. Nu, așteptați! Carl spune că era în Santa Ana, pe Main. Asta vă…

— Mulțumesc, zise el, apoi închise.

Santa Ana. Main. Acolo a fost nenorocita aia de petrecere și probabil că, în noaptea aia, am furnizat informații despre vreo treizeci de nume și tot atâtea numere de înmatriculare; nu era

una dintre petrecerile noastre obișnuite. Sosise atunci un transport masiv din Mexic; cumpărătorii îl împărțeau și, așa cum se obișnuiește, testau marfa între timp. Probabil că, de atunci, o jumătate dintre ei fuseseră arestați de agenții trimiși să cumpere… *Uau,* se gândi. *Încă îmi mai aduc aminte de noaptea aia sau n-o să mi-o amintesc cu exactitate niciodată.*

Dar asta nu-l scuză pe Barris pentru că, atunci când a sunat telefonul, s-a dat drept Arctor, cu intenții răuvoitoare premeditate. Nu cred că poate dovedi că ideea i-a venit pe moment – că a improvizat. Rahat, poate că în noaptea precedentă, Barris fusese drogat și făcuse ceea ce fac o grămadă de tipi când se droghează: transformă în distracție tot ceea ce se întâmplă. Fără nici o îndoială, Arctor scrisese cecul; Barris ridicase receptorul, pur și simplu, din întâmplare. Se gândise, cu mintea lui tulbure, că făcea o glumă bună. Un iresponsabil, atât și nimic mai mult.

În timp ce forma din nou numărul de la Yellow Cab, își spuse că nici Arctor nu dăduse dovadă de prea multă responsabilitate când validase cecul, într-un răstimp atât de îndelungat. Cine era de vină? Scoase din nou cecul și îi verifică data. Trecuse o lună și jumătate. *Iisuse, la ce să mai vorbim despre responsabilitate! Pentru asta, Arctor ar fi putut ajunge la închisoare. Slavă Domnului că țicnitul ăla de Carl nu s-a dus procurorul districtual. Probabil că bătrâna și încântătoarea lui soră l-a calmat.*

Arctor ar face bine să-și rezolve repede problemele, decise. *A făcut câteva lucruri ciudate, de care nici măcar eu însumi nu știam până acum. Barris nu e singurul tip ciudat sau poate că nici nu e cel căruia trebuie să i se acorde cea mai mare importanță. Printre altele, încă nu a fost explicată cauza răutății înverșunate și sistematice de care dă dovadă față de Arctor; un om nu se străduiește pentru o atât de lungă perioadă de timp să i-o coacă cuiva fără nici un motiv. Și Barris nu mai încearcă să înfunde pe nimeni altcineva – cum ar fi, să zicem, Luckman sau Charles Freck, sau Donna Hawthorne. L-a ajutat pe Jerry mai mult decât oricare altul să ajungă la clinica federală și se poartă frumos cu animalele din casă.*

La un moment dat, Arctor avusese de gând să dea una dintre cățelușe – *Cum naiba o cheamă pe aia mică și neagră, Popo sau cam așa ceva?* – hingherilor, fiindcă nu reușeau s-o dreseze. Barris însă, a petrecut ore întregi, ba chiar zile, ocupându-se de

ea cu blândețe și vorbindu-i, până când cățeaua s-a liniștit și a putut fi dresată, așa că nu mai trebuia ucisă. Dacă Barris ar fi fost rău din fire, n-ar fi făcut astfel de fapte, de fapte bune.

— Yellow Cab, se auzi în receptor.

Dădu adresa stației de benzină.

În timp ce se foia, indispus, așteptând sosirea taxiului, se gândi că dacă lăcătușul Carl îl consideră pe Arctor un toxicoman înrăit, vina nu e a lui Barris. Probabil că, atunci, la ora cinci dimineața, când Carl își parcase camioneta ca să facă o cheie pentru Olds-ul lui Arctor, acesta se plimba pe trotuare gelatinoase și pe pereți, vedea totul curbându-se și avea toate celelalte halucinații de care ai parte când te-ai drogat din belșug. Atunci trăsese Carl concluziile. Probabil că, în vreme ce el profila cheia, Arctor îi dădea târcoale întors pe dos sau țopăia vorbind în dodii. Nu era de mirare că lăcătușul nu fusese încântat.

De fapt, presupuse, *poate că Barris încearcă să-l acopere pe Arctor, în din ce în ce mai desele rânduri în care o face de oaie. Arctor nu-și mai păstrează mașina într-o stare care să-i ofere siguranță, așa cum făcea odată și nu-și plătește datoriile nu în mod intenționat, ci fiindcă drogurile i-au transformat în terci blestematul ăla de creier. Și, dintre toate, asta e cel mai rău. Barris face tot ce-i stă în puteri – e o posibilitate. Numai că și creierul lui e făcut terci. Au,* cu toții, *creierii…*

Dem Wumme gleich' ich, der den Staub durchwühlt,
Den, wie er sich im Staube nährend lebt,
Des Wandrers Tmitt vemichtet and begrabt.[12]

… zob și interacționează unul cu altul fără nici o noimă. Nebunia generează nebunie. Și duce direct la osândă.

Poate că, presupuse, *Arctor a tăiat firele, le-a răsucit și a provocat toate scurtcircuitele din cefalocromoscopul său. La miezul nopții. Dar care a fost motivul?*

Asta era o problemă dificilă: de ce? Dar, când e vorba despre o minte irațională, totul e posibil, se găsesc tot felul de motive întortocheate – la fel ca firele. În timpul activității sale de polițist sub acoperire, văzuse asta de multe, foarte multe ori. Pentru el,

[12] „Asemenea sunt viermelui mărunt / Pe care, când cu pulbere se-ndoapă, / Drumețul îl strivește și-l îngroapă." – idem (n. tr.).

o astfel de tragedie nu era o noutate; nu avea să reprezinte altceva decât un alt caz din dosarele computerizate ale departamentului. Era faza care preceda plecarea spre clinica federală, acolo unde ajunsese Jerry Fabin.

Toți acei oameni se aflau pe un teren de sport, stând în careuri diferite, la distanțe diferite față de linia de sosire, peste care urmau să treacă în momente diferite. Dar, în final, aveau să o atingă cu toții: să intre într-o clinică federală.

Era scris în țesuturile lor neurale. Sau în ceea ce mai rămăsese din ele.

Și tocmai începuse să creadă că Bob Arctor avea cele mai mari șanse. Convingerea îi venea din intuiția care începea să se facă auzită și n-avea nici o legătură cu vreuna dintre faptele lui Barris. Ținea de un nou mod de înțelegere, de natură profesională.

Pe de altă parte, superiorii săi de la Departamentul de Poliție al Districtului Orange se hotărâseră să-și focalizeze atenția asupra lui Bob Arctor; aveau, desigur, motivele lor, care lui nu-i erau cunoscute. Poate că era vorba despre fapte care se confirmau una pe cealaltă: interesul lor crescând față de Arctor – la urma urmei, cheltuiseră un sac de bani ca să-i instaleze holoscanerele în casă și ca să-l plătească atât pe el pentru supravegherea propriu-zisă, cât și pe superiorii lui pentru concluziile trase asupra rapoartelor sale – se potrivea cu atenția neobișnuită pe care i-o arăta Barris aceleiași persoane. Îl aleseră cu toții drept țintă de prim rang. Dar ce anume îl izbise pe el însuși, ca fiind nefiresc în comportamentul lui Arctor? Așa, la prima mână, fără să țină cont de interesul de care dădeau dovadă celelalte două părți?...

În vreme ce taxiul își continua drumul, cugetă că ar fi fost necesar să-și continue supravegherea pentru o vreme: numai așa avea posibilitatea să descopere ceva. Monitoarele nu aveau cum să dezvăluie esențialul după o singură zi. Era nevoie de răbdare; trebuia să se resemneze, acceptând ideea unei verificări amănunțite și îndelungate și să se plaseze în postura celui care e dispus să aștepte.

Totuși, odată ce avea să observe în holoscanere un comportament enigmatic sau generator de suspiciuni al lui Arctor, ar fi fost al treilea care îmbrățișa un același punct de vedere – a treia confirmare a interesului celorlalți.

Mă întreb ce știe Barris și nu știm noi, își spuse. *Poate că ar trebui să-l aducem la secție și să-l întrebăm. Dar… Ar fi de preferat să ne obținem materialele fără concursul lui; altfel ne-am alege cu un duplicat al celor deținute de Barris, orice ar fi el sau pe oricine ar reprezenta.*

Ce dracu tot îndrug? se întrebă apoi. *Trebuie să fiu nebun, îl știu pe Bob Arctor: e un om cumsecade. Nu pune la cale nimic. Cel puțin, nimic dubios. De fapt,* se gândi, *lucrează sub acoperire pentru Departamentul de Poliție al Districtului Orange. Ceea ce reprezintă, probabil…*

Zwei Seelen wohnen, ach! in meiner Brust,
Die eine will sich von dem andern trennen:
Die eine halt, in dember Liebeslust,
Sich an die Welt mit klammernden Organen;
Die andre hebt gewaltsam sich vom Dust
Zu den Gefilden hoher Ahnen.[13]

… motivul pentru care e Barris pe urmele lui.

Dar, cugetă, *asta nu explică de ce l-a pus sub urmărire Departamentul de Poliție și încă într-o asemenea măsură încât să instaleze holo-urile alea și să însărcineze un agent care să nu facă altceva decât să-l supravegheze și să prezinte rapoarte. Nu justifică o astfel de acțiune.*

Ceva nu se potrivește, se gândi. E vorba despre mai mult decât atât, despre ceva mult mai important care se desfășoară în casa aia din ce în ce mai degradată, cu curtea din spate invadată de bălării, cu lădițe pline de murdăria pisicilor și niciodată golite, cu animale plimbându-se pe masa din bucătărie și cu gunoi împrăștiat peste tot, fără să-l arunce cineva vreodată.

Cum se distruge o casă cu adevărat bună, medită. *Ar putea fi folosită în atât de multe scopuri. Ar putea fi locuită de o întreagă familie – de copii și de o femeie. Pentru asta a fost construită: are trei dormitoare. O adevărată irosire, în toată puterea cuvântului, fir-ar să fie! Ar trebui să i-o confiște,* se gândi. *Să*

[13] „Ah! Două suflete-mi sălășluiesc în piept, / Ce vor necontenit să se dezbine: / Unul, de-o aspră poftă de dragoste umplut, / Cu ghearele-ncleștate, în lume se împlântă; / Iar celălalt, vânjos, desprins de lut, / Spre plaiul nalților strămoși se-avântă.” *idem* (n. tr.).

preia controlul și să-i anuleze dreptul de proprietate. Poate că o vor face. Și îi vor da o întrebuințare mai potrivită; casa aia tânjește după așa ceva. Cu mult timp în urmă, a avut parte de zile mai bune. Vremurile alea s-ar putea reîntoarce – dacă un alt soi de om ar intra în posesia ei și ar păstra-o.

Mai ales curtea, se gândi, în timp ce taxiul se oprea pe aleea împestrițată de ziarele neridicate.

Îi plăti șoferului, își scoase cheia și intră în casă.

Avu imediat senzația că îl privea cineva; holoscanerele ațintite asupra lui. Imediat ce trecu pragul propriei locuințe. Era singur înăuntru… Fără nimeni altcineva.

Fals! Era împreună cu scanerele perfide și invizibile, care îl urmăreau, înregistrându-l. Tot ce făcea. Tot ce rostea.

Ca mâzgălelile pe care le vedea pe pereți când intra într-un WC public.

ZÂMBEȘTE! EȘTI LA CAMERA ASCUNSĂ!

Sunt, se gândi, imediat ce intră în casă. *E sinistru.* Nu-i plăcea asta. Se simțea stângaci. Sentimentul începuse să ia amploare chiar din prima zi, de când sosiseră cu toții acasă – începând din „ziua rahatului de câine”, cum o numea în gândurile lui; nu se putea împiedica să se gândească la asta. Cu fiecare zi care trecea, experiența conviețuirii cu aparatura de supraveghere îl marca tot mai mult.

— Cred că nu-i nimeni acasă, declară, ca de obicei, cu voce tare, fiind conștient că scanerele îl înregistraseră.

Dar trebuia să se controleze: se presupunea că el nu știe că erau acolo. *Ca un actor în fața aparatului de filmat,* hotărî, *te porți ca și cum camera n-ar exista, altfel dai greș. Strici totul.*

Și cu porcăriile astea, dublele nu sunt posibile.

În schimb, ai ocazia să fii șters de pe fața pământului. Adică, eu o am. Eu, nu oamenii din spatele scanerelor.

Ceea ce trebuie să fac ca să ies din situația asta, se gândi, *e să vând casa; oricum e degradată. Dar… eu am îndrăgit-o. Nu se poate!*

E casa mea.

Nimeni nu mă poate da afară.

Indiferent ce motiv ar avea sau ar vrea ei să aibă.

Presupunând că „ei” există.

Poate că aceşti „ ei” care mă urmăresc nu sunt altceva decât imaginaţia mea. Paranoia. Nu „ei”, ci „ceva”. Impersonalul „ceva”.

Indiferent ce m-ar supraveghea, nu e o fiinţă umană.

Oricum, nu după standardele mele. Nu e ceva ce aş putea recunoaşte.

Aşa stupid cum sună, îşi spuse, *e totuşi înfricoşător. Un simplu obiect acţionează asupra mea, aici, în propria casă. Chiar sub ochii mei.*

Chiar sub ochii acelui ceva; în raza lui vizuală. A lui, care, spre deosebire de Donna cea cu ochi întunecaţi, nu clipeşte. *Ce vede un scaner?* se întrebă. *Adică, vede cu adevărat în minte? În adâncul sufletului? Un scaner inert, în infraroşu, ca cele pe care le foloseau pe vremuri, sau unul holo de tip cubic ca cele din zilele noastre, de ultimă generaţie, desluşeşte în interiorul meu – al nostru – imagini limpezi sau întunecate? Sper,* se gândi, *că sunt limpezi pentru că acum eu nu mai pot privi în mine însumi. Nu văd decât beznă. Beznă în afară, beznă înăuntru. Sper, pentru binele tuturor, că scanerele se descurcă mai bine. Pentru că,* îşi spuse, *dacă scanerele văd doar întunecimea, aşa cum mi se întâmplă mie, atunci suntem blestemaţi, blestemaţi încă o dată aşa cum am fost întotdeauna, şi o să sfârşim murind astfel, ştiind prea puţine – şi nici măcar acelea nefiind adevărate.*

Scoase la întâmplare un volum din biblioteca din sufragerie; descoperi că era *Cartea Ilustrată a Iubirii Trupeşti.* O deschise la întâmplare, îşi aruncă ochii pe o pagină – înfăţişa un bărbat care muşca entuziasmat sânul drept al unei puicuţe, în timp ce ea părea să geamă – şi spuse cu voce tare, de parcă ar fi citit pentru el însuşi sau ca şi cum ar fi citat vreun filozof doxat şi faimos din vechime – ceea ce, de fapt, nu făcea câtuşi de puţin:

— Orice om luminat nu desluşeşte decât o mică porţiune a adevărului şi, foarte adesea, de fapt, aproape…

Weh! steck’ ich in dem Kerker noch?
Verfluchtes dumpfes Mauerloch,
Wo selbst das liebe Himmelslicht
Trüb durch gemalte Scheiben bricht!
Beschränkt mit diesem Bücberhauf,
Den Würme nagen, Staub bedeckt,

Den bis ans hohe.[14]

... fără încetare, se amăgește cu bună știință, chiar și în privința acelui mărunt fragment prețios. O parte a sa se întoarce împotriva lui, purtându-se ca o altă persoană și înfrângându-l din interior. Un om în interiorul altui om. Ceea ce înseamnă că nici unul dintre ei nu există.

Dădu din cap, de parcă ar fi fost mișcat de înțelepciunea cuvintelor inexistente de pe pagina aceea, închise volumul cu coperte roșii pe care titlul *Cartea Ilustrată a Iubirii Trupești* era gravat cu litere aurii și îl puse la loc pe raft. Sper că scanerele nu au înregistrat o imagine mărită a titlului, ca să-mi spulbere acoperirea.

•

Simțindu-se din ce în ce mai deprimat din cauza celor ce se întâmplau cu toți cei pe care îi cunoștea, Charles Freck se hotărî, în cele din urmă, să se sinucidă. În cercurile pe care le frecventa, nu era o problemă să-ți pui singur capăt zilelor. Pur și simplu cumpărai o mare cantitate de tablete de secobarbital și le înghițeai cu vin roșu, la o oră târzie nopții, cu telefonul scos din furcă, să nu te întrerupă nimeni.

Problema era să sistematizezi totul în funcție de artefactele pe care voiai să le găsească asupra ta arheologii viitorului. Ca să știe din ce pătură socială făceai parte și, totodată, ca să poată deduce la ce-ți stătuse gândul în ultimele momente.

Petrecu câteva zile hotărându-se asupra artefactelor. Un timp mult mai îndelungat decât cel de care avusese nevoie ca să se hotărască să se sinucidă și aproximativ egal cu cel necesar ca să facă rost de mult secobarbital. Urma să fie găsit zăcând în patul său, întins pe spate, alături de un exemplar din *The Fountainhead* de Ayn Rand (ceea ce avea să dovedească faptul că fusese un superman neînțeles, respins de marea masă a oamenilor; arheologii ar fi putut înțelege, într-un anumit sens, că fusese ucis de lipsa lor de considerație) și de o scrisoare neterminată către Exxon prin care protesta față de anularea cărții sale de credit pentru benzină. În acest mod, ar fi pus sub

[14] „Vai! Încă-n temniță mă zbat? / Ce puț de beznă blestemat / În care razele pătrund / Cețos prin geam pictat și scund! / Strivit de tomuri puse vraf, / Mâncat de molii și de praf, / Pe care până-n boltă sus / Funinginile s-au depus...” – *idem* (n. tr.).

acuzare sistemul, iar moartea sa ar fi atins un țel în plus și mai presus de țelul său în sine.

De fapt, scopul morții nu îi era la fel de limpede ca al celor două artefacte; oricum, totul se lega, iar el începea să se pregătească, asemenea unui animal care simte că i-a sunat ceasul și acționează din instinct așa cum l-a programat natura – atunci când se apropie de sfârșitul inevitabil.

•

În ultimul moment (când era presat de puținele clipe pe care le mai avea înainte), se răzgândi în privința unui element concludent și să hotărî să nu înghită secobarbitalul cu Ripple sau cu Thunderbird, ci cu un vin fin. Așa că făcu un ultim drum cu mașina până la Trader Joe, un magazin specializat în vinuri de calitate superioară, și cumpără o sticlă de Mondavi Cabernet Sauvignon din 1971, care îl costă aproape treizeci de dolari – toți banii pe care îi mai avea.

Odată întors acasă, destupă vinul și îl lăsă să răsufle, bău câteva pahare și petrecu câteva minute contemplându-și pagina preferată din *Cartea Ilustrată a Iubirii Trupești,* care reprezenta o fată în poziția dominantă. Apoi își puse punga de plastic cu secobarbital lângă pat, se întinse alături de cartea lui Ayn Rand și de scrisoarea neterminată de protest către Exxon și încercă să se gândească la ceva semnificativ. Nu izbuti, deși își reamintea întruna de fata care domina bărbatul, apoi înghiți toate pastilele de secobarbital odată, cu un pahar de Cabernet Sauvignon. După care, fapta fiind săvârșită, se întinse pe spate, cu cartea de Ayn Rand și cu scrisoarea pe piept, și așteptă.

Totuși, fusese înșelat. Capsulele nu erau barbiturice, așa cum i se spusese. Erau un soi de psihidelice neobișnuite, dintr-un soi pe care nu-l mai folosise până atunci – probabil un amestec – și abia apăruseră pe piață. În loc să se sufoce încetul cu încetul, Charles Freck începu să aibă halucinații. *Ei,* își spuse, filozofând, *asta e povestea vieții mele. Întotdeauna sunt tras în piept.* Trebuia să accepte faptul că, la cât de multe capsule înghițise, avea să delireze o bună bucată de timp.

Următorul lucru despre care luă cunoștință fu prezența unei creaturi ireale care stătea lângă pat, coborându-și asupra lui privirea dezaprobatoare.

Era acoperită cu o mulțime de ochi, răspândiți pretutindeni, purta haine scumpe cu aspect ultramodern și avea o înălțime de doi metri și jumătate. Purta cu sine un sul imens de pergament.

— Ai de gând să citești toate păcatele mele, spuse Charles Freck.

Creatura încuviință din cap și desigilă pergamentul.

— Și o să dureze o sută de mii de ani, zise Freck, zăcând neajutorat în pat.

Creatura nelumească îi răspunse fixându-l cu numeroșii săi ochi compuși.

— Nu ne mai aflăm în universul pământean. Nu mai ești tributar unor concepte ca cele de „spațiu” și „timp”, specifice acelui plan inferior numit existență materială. Te-ai ridicat în tărâmul transcendental. Propriile tale păcate îți vor fi citite fără încetare, în schimburi, pe vecie. Lista nu se va sfârși niciodată.

Îl cunosc pe furnizorul tău, se gândi Charles Freck, dorind să-și fi putut recăpăta ultima jumătate de oră a vieții.

O mie de ani mai târziu, continua să stea întins în pat, cu cartea lui Ayn Rand și cu scrisoarea către Exxon pe piept, ascultându-i când îi citeau păcatele. Ajunseseră până la clasa întâi, când avea șase ani.

Peste încă o mie de ani, erau la clasa a șasea.

În anul acela descoperise masturbarea.

Închise ochii, dar și așa vedea creatura cu mulți ochi, înaltă de doi metri și jumătate, și pergamentul ei nesfârșit, din care citea fără încetare.

— Iar următorul… spunea dihania.

Cel puțin, vinul a fost bun, medită Charles Freck.

12

Două zile mai târziu, Fred privea nedumerit holoscanerul 3 în timp ce subiectul său, Robert Arctor, scotea la întâmplare o carte din biblioteca aflată în sufrageria casei sale. *Or fi droguri ascunse în spatele ei?* se întrebă Fred și mări imaginea redată de scaner. *Or fi scrise în ea vreun număr de telefon ori vreo adresă?* Își putea da seama că Arctor nu luase cartea ca s-o citească – de-abia intrase în casă și încă nu-și scosese haina.

Avea un aer bizar: încordat și în același timp trândav, ca un soi de grabă inertă.

Transfocatorul scanerului îi dezvălui că pe pagină se afla fotografia unui bărbat care mușca sânul drept al unei femei, ambii fiind goi. Era evident că femeia avea un orgasm: ochii îi erau pe jumătate închiși și gura deschisă într-un geamăt mut. *Poate că Arctor o folosește ca să se excite,* se gândi Fred în timp ce-l privea. Dar Arctor nu dădu nici o atenție fotografiei; în loc de asta, recită scrâșnind ceva difuz, parțial în limba germană, cu intenția clară de a dezorienta pe oricine ar fi tras cu urechea. *Poate își imaginează că cei doi colocatari ai săi erau pe undeva, prin casă, și vrea să-i tenteze să-și facă apariția,* presupuse Fred.

Nu se ivi nimeni. Fred urmărea de multă vreme înregistrarea și știa că Luckman înghițise o grămadă de secobarbital amestecat cu substanță M și picase lat, fără să se dezbrace, în dormitorul lui, la câțiva pași de pat. Barris plecase.

Ce face Arctor? se întrebă Fred și notă indexurile porțiunilor de bandă. *Se poartă din ce în ce mai ciudat. Acum îmi dau seama ce voia să spună informatorul care a telefonat în legătură cu el.*

Sau, formulă el o altă ipoteză, *frazele rostite de Arctor cu glas tare ar putea fi o comandă vocală dată vreunui echipament electronic pe care și l-a instalat în casă. O comandă de deschidere sau de închidere. Poate că a creat chiar un câmp perturbator al scanării... Sau altceva asemănător.* Dar se îndoia. Se îndoia că aveau vreo logică, vreun scop sau vreun înțeles pentru oricine altcineva în afară de Arctor.

Tipul e sonat, se gândi. *Chiar este. Începând din ziua în care a aflat că i-a fost sabotat cefalocromoscopul... Cu siguranță, din ziua în care s-a întors acasă cu mașina avariată – avariată într-o asemenea măsură încât a fost cât pe ce s-o mierlească – de atunci e tot timpul năuc. Și înainte de asta era, într-o anumită măsură,* cugetă Fred. Oricum, era așa mereu, începând din ziua pe care știa că Arctor o numea „a rahatului de câine”.

De fapt, nu putea să-l condamne. *Așa ceva,* reflectă Fred în timp ce Arctor își scotea obosit haina, *ar fi tulburat mintea oricui. Dar cei mai mulți și-ar fi revenit. El n-a făcut-o. E din ce în ce mai rău. Citește mesaje care nu există, și încă în limbi străine, cu voce tare și fără să se adreseze nimănui.*

Numai dacă nu își bate cumva joc de mine, se gândi Fred stânjenit. *Și-a dat în vreun fel seama că e monitorizat și... își acoperă adevăratele acțiuni? Sau doar se joacă cu noi. Timpul ne-o va spune,* își spuse.

Aș înclina să cred că-și bate joc de noi, se hotărî Fred. *Unii oameni își dau seama când îi privește cineva. E un al șaselea simț. Nu e paranoia, e un instinct primar: e cea ce are un șoarece și orice altă creatură vânată. Știe că e urmărită pe furiș. O* simte. *Arctor se ține de tâmpenii pe banii noștri, amăgindu-ne. Totuși... Nu putem fi siguri. Absurditățile se suprapun. Straturi peste straturi.*

Judecând după imaginile preluate de scanerul care îi supraveghea dormitorul, Luckman fusese trezit de sunetul vocii neinteligibile a lui Arctor. Amețit, se ridică în capul oaselor și ascultă. Apoi auzi zgomotul căderii umerașului scăpat pe jos de Arctor în timp ce-și agăța haina în cuier. Se ghemui, strângându-și picioarele lungi și musculoase, înhăță dintr-o singură mișcare toporișca pe care o ținea pe masa de lângă pat, se ridică și se apropie de ușă cu mișcările fluide ale unui animal.

În sufragerie, Arctor luă corespondența de pe măsuță și începu s-o răsfoiască. Aruncă un pachet voluminos de pliante promoționale înspre coșul de hârtii. Nu-l nimeri.

Din dormitorul său, Luckman auzi zgomotul. Încremeni și își înălță capul, parcă adulmecând.

Citind corespondența, Arctor se încruntă dintr-o dată.

— O să mă jecmănească, zise.

În dormitor, Luckman se destinse, lăsă zgomotos jos toporișca, își netezi părul, deschise ușa și păși peste prag.

— Salut. Ce s-a-ntâmplat?

— Am trecut cu mașina pe lângă clădirea celor de la Microfotograme Maylar, spuse Arctor.

— Îți bați joc de mine.

— Și își făceau inventarul, adăugă Arctor. Dar era evident că stocurile lor ajunseseră afară, luate pe talpa pantofului unuia dintre angajați. Așa că erau cu toții acolo, în parcare, cu pensete și cu o grămadă de lupe mititele. Și cu o pungă de hârtie.

— Vreo recompensă? spuse Luckman, căscând și lovindu-și cu palmele abdomenul tare și plat.

— Aveau una de oferit, zise Arctor. Dar o pierduseră și pe aia. Era o monedă minusculă de un penny.

— Vezi multe chestii din astea când umbli cu mașina? întrebă Luckman.

— Numai în districtul Orange, răspunse Arctor.

— Cât de mare e clădirea ălora de la Microfotograme Maylar?

— Are vreo trei centimetri înălțime, zise Arctor.

— Și cam ce greutate?

— Cu tot cu angajați?

Fred derulă rapid banda înainte. Când contorul îi indică faptul că se scursese o oră, o opri pentru o clipă.

— ...în jur de patru kile și jumătate, spunea Arctor.

— Păi, dacă are doar trei centimetri înălțime și cântărește numai patru kile jumate, cum poți să-ți dai seama c-ai trecut pe lângă ea?

— Au o firmă mare, zise Arctor, care stătea acum pe canapea, cu picioarele pe măsuță.

Iisuse! cugetă Fred și derulă din nou banda înainte. Având o bănuială, o opri după ce trecuseră doar zece minute din timpul real.

— ... cum arată firma? spunea Luckman.

Stătea pe podea, golind o cutie care fusese plină cu marijuana.

— Cu neon sau cu altceva de genul ăsta? Colorată? Mă întreb dacă eu am remarcat-o. Sare în ochi?

— O să ți-o arăt chiar acum, spuse Arctor, căutându-se în buzunarul cămășii. Am adus-o acasă.

Fred apelă din nou la derularea rapidă.

— ... știi cum poți introduce microfotograme în țară prin contrabandă, fără să știe-nimeni? spunea Luckman.

— Aproape oricum dorești, zise Arctor, lăsându-se pe spate și trăgând dintr-o țigară cu marijuana.

Aerul era cețos.

— Nu, mă refer la o metodă pe care ei n-o s-o afle niciodată, spuse Luckman. Barris mi-a sugerat-o într-o zi, confidențial. N-ar fi trebuit să spun nimănui, fiindcă o pune într-o carte.

— Ce carte? *Drogurile banale din gospodărie și...*

— Nu. *Metode simple de trecere a obiectelor de contrabandă peste graniță la intrarea sau ieșirea din Statele Unite, în funcție de direcția în care te deplasezi.* Le aduci cu un transport de droguri. De exemplu, cu niște heroină. Microfotogramele sunt în

mijlocul pungilor. Nimeni nu le observă, sunt atât de mici. N-o să…

— Și, pe urmă, doza pe care o să și-o injecteze vreun heroinoman o să fie plină pe jumătate de microfotograme.

— Ei, atunci tipul ăla o să fie al naibii de cult, cel mai cult heroinoman pe care l-ai văzut vreodată.

— Depinde ce-o să fie pe microfotograme.

— Barris mai are și o altă metodă de a trece drogurile peste graniță. Știi că ăia de la vamă îți cer să declari tot ce ai asupra ta? Și nu poți să spui că ai droguri, fiindcă…

— OK, cum?

— Păi, să vezi: iei un calup imens de hașiș și-l cioplești în forma unui om. Pe urmă îi faci în mijloc o gaură în care pui un motor cu arc – ca la mecanismele ceasurilor – și un casetofon minuscul, iar tu stai alături de el și, chiar înainte de a trece prin vamă, rotești cheia iar blocul de hașiș se apropie de vameș, care îl întreabă: „Aveți ceva de declarat?”. La care el răspunde: „Nu, nu am” și își vede de drum. Până când i se oprește motorul de partea cealaltă a graniței.

— Ai putea să pui o baterie solară în locul arcului și atunci ar merge ani de zile. O veșnicie.

— Ce sens ar avea? În cele din urmă, ar ajunge fie la Pacific, fie la Atlantic. De fapt, ar putea merge până la capătul pământului, ca…

— Imaginează-ți un sat de eschimoși și un calup de hașiș înalt de un metru optzeci și cinci, care valorează în jur de… Cam cât ar face așa ceva?

— Vreun miliard de dolari.

— Mai mult. Două miliarde.

— Eschimoșii ăia rumegă piei și cioplesc lănci din oase, când acolo își face apariția bucata de hașiș, plimbându-se prin zăpadă și repetând întruna: „Nu, nu am.”

— S-ar întreba, cu toții, ce vrea să spună cu asta.

— Și ar rămâne nedumeriți pe vecie. Ar născoci legende.

— Îți poți imagina cum le-ai povesti nepoțeilor tăi: „Am văzut cu ochii mei un calup de hașiș înalt de un metru optzeșcinci, valorând două miliarde de dolari, care a apărut din ceața groasă și a trecut pe lângă noi, ducându-se într-acolo și zicând: «Nu, nu am.» Nepoții te-ar băga la balamuc.”

— Nu, vezi tu, legendele se înfiripă în timp. După câteva sute de ani, s-ar spune: „Pe vremea străbunilor mei, un calup de hașiș din Afghanistan, de cea mai bună calitate, înalt de treizeci de metri și în valoare de opt trilioane de dolari, s-a năpustit într-o bună zi asupra noastră, scuipând foc și zbierând: «La moarte cu voi, câini eschimoși!» Ne-am luptat cu el o grămadă, cu lăncile noastre, și în cele din urmă l-am ucis."

— Copiii n-ar crede nici asta.

— Copiii au început să nu mai creadă nimic, niciodată.

— E deprimant să vorbești cu un copil, indiferent despre ce. Odată, un puști m-a întrebat: „Cum a fost când ai văzut primul automobil?" Ce naiba, omule, m-am născut în 1962.

— Hristoase, făcu Arctor, pe mine m-a întrebat odată asta un tip care o luase razna din cauza LSD-ului. El avea douăzeci și șapte de ani. Eu eram doar cu trei ani mai bătrân. Nu-și mai dădea seama de nimic. Ceva mai târziu, a mai luat câteva doze de LSD – sau de ceea ce i se vânduse drept LSD – și după aia s-a pișat și s-a căcat pe podea. Când îi spuneai ceva, de pildă: „Cum te simți, Don?", el îți repeta pur și simplu vorbele, ca un papagal: „Cum te simți, Don?"

Pe urmă, tăcere. Coborând asupra celor doi bărbați care fumau marijuana în camera încețoșată. O tăcere sumbră, prelungită.

— Bob, știi ce?... spuse Luckman într-un târziu. Cândva eram de aceeași vârstă cu toată lumea.

— Cred că tot așa eram și eu, zise Arctor.

— Nu știu din ce cauză.

— Luckman, spuse Arctor, bineînțeles că știi care e cauza, pentru noi toți.

— Ei, să nu mai vorbim despre asta.

Continuă să inhaleze fumul cu zgomot, cu chipul prelung și pământiu scăldat în lumina estompată a amiezii.

Unul dintre telefoanele din apartamentul conspirativ începu să sune. Un costum difuz răspunse, apoi îi întinse receptorul lui Fred.

— Fred.

El îl luă după ce închise holo-urile.

— Îți aduci aminte că ai fost în centru săptămâna trecută? spuse o voce. Că ți s-a făcut testul Fundalului?

— Da, răspunse Fred după o scurtă tăcere.

— Era vorba să revii. Interlocutorul său făcu o pauză, apoi continuă: Am studiat mai multe materiale recente, care te privesc… Mi-am asumat sarcina de a te programa la un set complet de teste de percepție și la alte câteva. Pentru început, trebuie să te prezinți mâine, la ora trei după-amiază, la aceeași cameră. O să dureze, cu totul, vreo patru ore. Îți amintești numărul camerei?

— Nu, zise Fred.

— Cum te simți?

— OK, răspunse el cu stoicism.

— Ceva probleme? La serviciu sau în afara lui?

— M-am certat cu prietena mea.

— Vreo experiență difuză? Ai vreo dificultate în ceea ce privește identificarea persoanelor sau a obiectelor? Și acum, când îți vorbesc, ai vreo senzație de dezorientare spațio-temporală sau ți-e greu să-ți găsești cuvintele?

— Nu, spuse el posomorât. Nu, în toate privințele.

— Ne vedem mâine, la camera 203, spuse psihanalistul militar.

— Pe care dintre materialele ce mă privesc l-ați considerat?…

— O să discutăm despre asta mâine. Să fii acolo. S-a făcut? Și, Fred, nu fi descurajat.

Clanc.

Ei, un clanc și pentru tine, gândi el și închise.

Având senzația că insistau asupra lui, împingându-l să facă lucruri pe care le detesta, apăsă nervos comutatorul, pornind din nou monitoarele; cuburile se luminară, umplându-se de culoare, și scenele tridimensionale prinseră viață. Banda audio emise mai multe bolboroseli lipsite de sens și frustrante – pentru Fred.

— Fata asta, îndruga Luckman cu voce monotonă, rămăsese gravidă și ceruse să i se facă un avort, fiindcă nu mai avea ciclu de patru luni și burta i se umflase vizibil. Nu mai făcea altceva decât să se agite din cauza prețului; dintr-un anumit motiv, nu putea beneficia de asigurarea de sănătate. Am trecut într-o zi pe la ea, iar prietena asta a ei era acolo, spunându-i că sarcina ei era isterică. „Pur și simplu, *vrei* să crezi că ești însărcinată, o amăgea individa. E vorba despre un sentiment de vinovăție. Iar avortul, ca și droaia de mangoți pe care-o să-i dai pentru el, țin de nevoia de ispășire.” Așa că fata – eu chiar o studiam cu

atenție – și-a ridicat ochii cu calm și a zis: „OK, dacă sarcina e isterică, atunci o să fac un avort isteric și o să plătesc cu bani isterici.”

— Mă întreb a cui o fi mutra de pe bancnota isterică de cinci dolari, spuse Arctor.

— Păi, care a fost cel mai isteric președinte?

— Bill Falkes. N-a făcut decât să creadă că a condus țara.

— Când își închipuia că și-a exercitat mandatul?

— Credea că o făcuse de două ori, în jurul anului 1882. Ceva mai târziu, după o grămadă de terapie, a ajuns să-și imagineze că avusese un singur mandat…

Furios, Fred lovi butonul de derulare rapidă înainte, sărind peste două ore și jumătate. *Cât mai durează porcăria asta? Toată ziua? Pentru totdeauna?*

— … așa că îți duci copilul la doctor, la psihanalist, și-i spui că țipă tot timpul și că are accese de furie.

Pe măsuță, în fața lui Luckman, erau două doze de marijuana și o cutie de bere; el verifica cele două doze.

— Și că minte. Puștiul minte. Inventează povești exagerate. Iar psihanalistul examinează copilul și diagnosticul e: „Doamnă, copilul dumneavoastră suferă de isterie. Aveți un copil isteric. Dar nu știu de ce.” Și pe urmă tu, mama, prinzi ocazia favorabilă și îi mărturisești: „Știu eu, domnule doctor. Fiindcă am avut o sarcină isterică.”

Atât Luckman cât și Arctor râseră, ceea ce făcu și Jim Barris. Se întorsese acasă la un moment dat în răstimpul celor două ore și jumătate și stătea alături de ei, lucrând la pipa ciudată de hașiș, pe care o înfășură cu șnur alb.

Fred derulă din nou banda, sărind peste încă o oră.

— … tipul ăsta, spunea Luckman, aplecat asupra unei cutii pline cu marijuana, căreia îi toca cu meticulozitate conținutul, în timp ce Arctor stătea în fața lui și îl urmărea mai mult sau mai puțin cu privirea, a apărut la televizor, pretinzând că e un impostor celebru în toată lumea. I-a spus reporterului că, în diverse momente, s-a dat un chirurg renumit de la facultatea de medicină John Hopkins, un cercetător din domeniul fizicii, care se ocupă la Harvard cu studiul teoriei particulelor submoleculare cu viteză ridicată – fiind finanțat printr-o subvenție federală – romancier finlandez care a luat premiul Nobel pentru literatură, președinte destituit al Argentinei, căsătorit cu…

— Și a scăpat basma curată din toate astea? întrebă Arctor. Nu l-au prins niciodată?

— Tipul nu se dăduse niciodată drept nici unul dintre toți ăștia. Nu se dăduse decât un impostor celebru în toată lumea. S-a aflat mai târziu, din *L.A. Times* – îl verificaseră. Era măturător la Disneyland sau fusese înainte de a citi autobiografia impostorului de renume mondial – existase într-adevăr unul – și de a-și spune: „Ce naiba, și eu pot să mă dau drept toți indivizii ăștia excentrici și să mă fac nevăzut, așa ca el”; iar pe urmă se hotărâse: „La dracu, de ce s-o fac; o să mă dau pur și simplu un alt impostor.” În *Times* scria că, în felul ăsta, făcuse rost de o grămadă de lovele. Aproape la fel de multe ca cele câștigate de adevăratul impostor. Și spunea că fusese mult mai simplu.

— Dăm peste impostori din când în când, spuse Barris, care stătea singur într-un colț, înfășurându-și șnurul. În viețile noastre. Dar ăia nu se dau fizicieni din domeniul subatomic.

— De agenți sub acoperire, asta vrei să spui, zise Luckman. Da, informatori. Mă întreb cât de mulți cunoaștem. Cum arată un agent sub acoperire?

— E totuna cu a întreba: „Cum arată un impostor?”, spuse Arctor. Am stat odată de vorbă cu un tip care vindea hașiș în cantități mari și care fusese arestat pe când avea asupra lui patru kilograme și jumătate. L-am întrebat cum arăta agentul sub acoperire care îl arestase. Știți voi... Cum li se spune? Agentul care a venit să cumpere, dându-se drept prietenul unui prieten, și l-a convins să-i vândă niște hașiș.

— Arăta, zise Barris, înfășurând șnurul, exact ca noi.

— Mai mult decât atât, sublinie Arctor. Vânzătorul de hașiș – fusese deja condamnat și intra a doua zi în pușcărie – mi-a spus: „Au părul mai lung decât noi.” Așa că presupun că morala este: Să ne ferim de cei care ne seamănă.

— Și femeile pot fi agenți sub acoperire, zise Barris.

— Aș vrea să întâlnesc unul, zise Arctor. Vreau să spun, știind ce e. Undeva unde aș putea fi sigur.

— Păi, făcu Barris, o să poți fi sigur când o să-ți pună cătușele, atunci când o veni ziua aia.

— Adică, zise Arctor, mă întreb dacă au prieteni. Cel fel de viață socială duc? Nevestele lor știu?

— Agenții secreți n-au neveste, spuse Luckman. Trăiesc în pivnițe și apar de sub mașinile parcate, când treci pe lângă ele. Ca trolii.

— Ce mănâncă? întrebă Arctor.

— Oameni, răspunse Barris.

— Cum ar putea un tip să facă asta? spuse Arctor. Să se dea agent sub acoperire?

— Ce? rostiră Luckman și Barris într-un glas.

— Rahat, sunt năuc, zise Arctor, zâmbind. „Să se dea agent sub acoperire”… Uau.

Scutură din cap, de data asta strâmbându-se.

— SĂ SE DEA AGENT SUB ACOPERIRE? spuse Luckman, holbându-se la el. SĂ SE DEA DREPT AGENT SUB ACOPERIRE?

— Creierii mei sunt varză astăzi, zise Arctor. Mai bine mă duc să mă culc.

Din fața holo-urilor, Fred opri derularea benzilor; imaginile din toate cuburile încremeniră, iar sunetul amuți.

— Iei o pauză, Fred? îi strigă unul dintre celelalte costume difuze.

— Da, răspunse Fred. Sunt obosit. Rahatul ăsta te dă gata după un timp. Se ridică și-și scoase țigările. Sunt atât de obosit, încât nu înțeleg decât jumătate din ce spun ăia. Am obosit ascultându-i, adăugă.

— Când ești acolo cu ei, în realitate, zise un costum difuz, nu-i chiar așa de rău; știi? Așa cum cred că erai – luai parte la scena care s-a desfășurat până acum, sub acoperire. Corect?

— Nu mi-aș pierde niciodată vremea cu asemenea ciudați, spuse Fred. Repetă într-una același lucru, ca niște pușcăriași bătrâni. De ce fac tot ce fac, de ce stau acolo, îndrugând verzi și uscate?

— Noi de ce facem ceea ce facem? E al naibii de monoton, când te apuci de treaba asta.

— Noi suntem obligați; e meseria noastră. N-avem de ales.

— Ca pușcăriașii, sublinie un costum difuz. N-avem de ales.

Dându-se agent sub acoperire, cugetă Fred. *Ce înseamnă asta? Nimeni nu știe…*

Dându-se un impostor, reflectă. *Drept unul care trăiește sub mașinile parcate și mănâncă țărână.* Nu un chirurg celebru în toată lumea sau un romancier, sau un politician; nu – cineva

despre care ai vrea să auzi la televizor. A cărui viață și-ar dori-o orice om întreg la minte…

Asemenea sunt viermelui mărunt
Pe care, când cu pulbere se-ndoapă,
Drumețul îl strivește și-l îngroapă.

Da, se gândi, asta exprimă ideea. *Poezia asta. Trebuie să mi-o fi citit Luckman sau poate că am citit-o la școală. Ce chestii ciudate scoate creierul la iveală. Și le amintește.*

Cuvintele bizare ale lui Arctor încă îi mai stăruiau în minte, deși oprise banda. *Aș vrea să le pot uita,* se gândi. *Aș vrea să-l pot uita* pe el, *pentru o vreme.*

— Uneori am senzația, zise Fred, că știu ce-au de gând să spună înainte de a o face. Le știu, întocmai, fiecare cuvânt.

— Asta se numește déjà vu, încuviință unul dintre costumele difuze. Lasă-mă să te învăț câteva trucuri. Derulează banda înainte sărind peste intervale lungi, nu de o oră, ci de, să zicem, șase ore. Apoi, dacă nu găsești nimic, o dai înapoi, până găsești ceva. Înțelegi, mai degrabă înapoi decât înainte. În felul ăsta, nu ești prins în ritmul vieții lor. Șase sau opt ore înainte, pe urmă salturi mari înapoi… O să te obișnuiești destul de repede, într-o asemenea măsură încât o să poți simți când ai în față kilometri întregi fără nici o importanță sau când undeva există ceva folositor.

— Și, de fapt, nu trebuie să asculți totul cu adevărat, spuse celălalt costum difuz, până când nu dai într-adevăr peste ceva. Ca o mamă adormită – n-o trezește nimic, nici măcar trecerea unui camion, atâta timp cât nu-și aude bebelușul plângând. Asta îi alungă somnul – o aduce în alertă. Nu contează cât de firav e scâncetul. Subconștientul e selectiv, atunci când învață ce anume să asculte.

— Știu, zise Fred. Am doi copii.

— Băieți?

— Fete, răspunse el. Două fetițe.

— Asta-i peerfeect, făcu unul dintre costumele difuze. Eu am o singură fată, de un an.

— Fără nume, vă rog, spuse celălalt și râseră cu toții. Puțin.

Totuși, își spuse Fred, *există un singur element care trebuie extras de pe întreaga bandă și trimis mai departe: acea*

afirmație criptică, referitoare la „a trece drept agent sub acoperire”. Cât despre ceilalți bărbați aflați în casă, împreună cu Arctor... Și ei fuseseră surprinși. Mâine, la ora trei, o să iau cu mine o copie – una audio e suficientă – și o să discut despre asta cu Hank, ca și despre tot ce-o să mai descopăr până atunci.

Dar chiar și dacă asta o să fie tot ce-i pot arăta, cugetă, *tot e un început. Demonstrează,* își continuă el gândul, *că urmărirea neîntreruptă a lui Arctor nu e o pierdere de vreme.*

Demonstrează că am avut dreptate, chibzui.

Remarca aia a fost o scăpare. Arctor a dat-o-n bară.

Totuși, încă nu știa care îi era semnificația.

Dar o să aflăm, își spuse. *N-o să-l slăbim pe Bob Arctor până nu pică. Partea neplăcută e că el și amicii lui trebuie priviți și ascultați în permanență. Iar amicii,* cugetă, *nu sunt cu nimic mai buni decât el. Cum aș fi putut sta în casa aia, împreună cu ei, atât amar de vreme? Ce mod de viață; ce nimic interminabil, cum spunea adineauri celălalt ofițer.*

Acolo, în beznă, se gândi, *în bezna minții și în cea din afară deopotrivă; în bezna de pretutindeni. Pentru că ei sunt ceea ce sunt: un anume soi de indivizi.*

Luându-și cu sine țigara, se înapoie în baie, închise ușa și o încuie, apoi scoase din pachetul de țigări zece tablete de moarte. Își umplu o cană Dixie cu apă și le înghiți pe toate. Își dorea să-și fi adus mai multe. *Ei bine,* se gândi, *pot să mai înghit câteva când termin treaba, când mă întorc acasă.* Se uită la ceas și încercă să calculeze peste cât timp urma să se întâmple asta. Își simțea mintea încețoșată. *Ce naiba, cât mai e până atunci?* se întrebă, neînțelegând de ce pierduse simțul timpului. Își dădu seama că, privind holo-urile, și-l dăduse peste cap. *De acum înainte, n-o să mai pot spune cât e ceasul.*

Mi simt de parcă aș fi luat LSD și aș fi intrat apoi într-o spălătorie de mașini, cugetă. *O mulțime de perii enorme, pline de săpun, se învârtejesc, năpustindu-se asupra mea; sunt trase de un lanț care le târăște prin tunele pline de spumă neagră. Ce mod de a-ți câștiga existența,* medită, apoi descuie ușa băii și se întoarse fără nici un chef la muncă.

Când porni din nou mecanismul de antrenare a benzii, Arctor spunea:

— ... în măsura în care pot eu pricepe, Dumnezeu e mort.

— N-am știut că a fost bolnav, răspunse Luckman.

— Acum, fiindcă Olds-ul meu e demontat pentru nu se știe cât timp, zise Arctor, am ajuns la concluzia că ar trebui să-l vând și să-mi cumpăr un Henway.

— Ce înțelegi printr-un Henway? spuse Barris.

În sinea lui, Fred își zise: *Cam un kil trei sute.*

— Cam un kil trei sute, spuse Arctor.

•

În după-amiaza următoare, la ora trei, doi medici militari – nu aceeași doi – îi făcură mai multe teste lui Fred, care se simțea chiar mai rău decât în ziua precedentă.

— O să vezi un număr de obiecte care ar trebui să-ți fie familiare; se vor succeda cu rapiditate, mai întâi prin fața ochiului tău stâng, apoi a ochiului drept. Totodată, pe panoul luminos din fața ta o să apară, concomitent, contururile mai multora dintre aceste obiecte bine-cunoscute, iar tu trebuie să ne arăți, cu ajutorul unui creion indicator, ceea ce crezi că reprezintă schița corectă a obiectului pe care îl vezi în momentul respectiv. Obiectele se perindă foarte repede, așa că nu sta prea mult pe gânduri. Punctajul obținut depinde și de încadrarea în timp, și de acuratețe. OK?

— OK, spuse Fred, cu indicatorul pregătit.

Pe urmă, defilă o întreagă turmă de obiecte familiare, iar el indică imaginile luminoase de dedesubt ale fiecăreia. Asta se petrecu pentru ochiul stâng, repetându-se apoi pentru dreptul.

— În continuare, în fața ochiului drept o să-ți apară fulgerător fotografia unui obiect familiar, stângul fiindu-ți acoperit. Tu va trebui să atingi cu mâna stângă – repet, cu mâna stângă – obiectul a cărui imagine ai zărit-o, alegându-l dintr-un grup de mai multe.

— OK, spuse Fred.

Văzu într-o străfulgerare fotografia unui singur zar; mâna sa stângă bâjbâi printre obiectele mărunte aflate în fața lui până ce găsi unul.

— La testul următor, mai multe litere care alcătuiesc un cuvânt vor fi plasate în dreptul mâinii tale stângi, fără să le poți vedea. O să le pipăi și pe urmă o să scrii cuvântul respectiv cu mâna dreaptă.

El o făcu. Scrise: FIERBINTE.

— Acum pronunță cuvântul pe care l-ai scris.

Și el spuse:

— Fierbinte.

— În continuare, cu ambii ochi acoperiți, o să-ți introduci mâna stângă în interiorul acestei cutii în care nu pătrunde nici un strop de lumină și o să atingi un obiect, identificându-l. Pe urmă, fără să-l fi văzut, ne spui despre ce este vorba. După care ți se vor arăta trei obiecte oarecum asemănătoare și o să ne spui care dintre ele seamănă cel mai mult cu cel pe care l-ai pipăit.

— OK, spuse Fred, apoi făcu și asta, și alte teste, vreme de aproape o oră.

Pipăie, denumește, privește cu un ochi, alege. Pipăie, denumește, privește cu celălalt ochi, alege. Scrie, desenează.

— În testul următor, o să pipăi câte un obiect cu fiecare mână, având din nou ochii acoperiți. Trebuie să ne spui dacă cel din stânga e identic cu cel din dreapta.

El o făcu.

— Aici se succed rapid imaginile unor triunghiuri aflate în poziții diferite. Tu trebuie să ne spui dacă este unul și același triunghi sau…

După două ore, îi cerură să potrivească forme complexe în locașuri complicate și îl cronometrară. Avu senzația că e din nou în clasa întâi și că greșește. Că se descurcă mai greu decât o făcuse atunci. *Domnișoara Frinkel,* își spuse. *Bătrâna domnișoară Frinkel. Pe atunci obișnuia să stea lângă mine, privindu-mă făcând porcăria asta și trimițându-mi mental așa-numitele mesaje: „Greșește, greșește!”, folosite în analizele tranzacționale. Greșește. Ratează. Mesaje vrăjitorești. Un snop întreg, până când, în cele din urmă, am avut noroc.* Probabil că domnișoara Frinkel nu mai era printre cei vii. Probabil că cineva reușise să-i trimită înapoi unul dintre mesajele „Greșește, greșește!”, iar ea îl captase, ratându-și supraviețuirea. El așa spera. Poate fusese unul dintre mesajele lui. Trimisese astfel de mesaje înapoi, așa cum o făcea și acum, cu psihiatrii care îl testau.

Nu părea să se descurce cu mult mai bine acum. Testele continuară.

— Care e neconcordanța din fotografia asta? Unul dintre obiecte n-ar trebui să se afle aici. Trebuie să indici…

El se supuse. Apoi trecură la obiecte aflate de jur împrejur, dintre care unul nu ar fi avut ce căuta acolo; el trebuia să

întindă mâna și să-l îndepărteze, apoi să adune toate obiectele nepotrivite din mai multe așa-numite „grupuri” și să spună care era caracteristica comună a tuturor acestora, presupunând că exista vreuna. Să spună dacă alcătuiau un „grup”.

Încă se mai străduia să o facă, când îl anunțară că timpul expirase, puseră capăt setului de teste, îi spuseră să bea o cafea și să aștepte afară până când îl vor chema ei.

După un răstimp – care i se păru al naibii de îndelungat – își făcu apariția unul din examinatori.

— Încă ceva, Fred... i se adresă acesta. Avem nevoie de o mostră din sângele tău.

Îi întinse o hârtie: o trimitere la laborator.

— Mergi ceva mai încolo, pe hol, la camera pe care scrie „Laborator Patologic”; dă-le asta și după ce îți iau mostra de sânge întoarce-te aici și așteaptă.

— Desigur, zise el posomorât, luând hârtia.

Urmele rămase în sânge. Asta verifică, realiză el.

Când se întoarse de la laboratorul patologic și ajunse din nou la camera 203, se apropie de unul dintre examinatori și spuse:

— E în ordine dacă mă duc sus să discut cu superiorul meu, în timp ce aștept rezultatele? Programul lui de lucru se termină în curând.

— Da, i se răspunse. Odată ce ne-am hotărât să cerem o mostră de sânge, o să avem nevoie de mai mult timp ca să-ți facem evaluarea. Da, dă-i bătaie. O să telefonăm sus când terminăm. La Hank, nu-i așa?

— Da, zise Fred, o să fiu sus cu Hank.

— Fără nici o îndoială, azi pari mult mai abătut decât la prima noastră întâlnire, zise psihanalistul care îl testase.

— Poftim? făcu Fred.

— Prima dată când ai fost aici. Săptămâna trecută. Glumeai și râdeai. Deși erai foarte agitat.

Privindu-l cu insistență, Fred își dădu seama că era unul dintre cei doi medici militari cu care se întâlnise prima dată. Dar nu spuse nimic; se mulțumi să mormăie și ieși din cabinet, luând-o către lift. *Ce chestie deprimantă,* se gândi. *Toată povestea asta. Mă întreb care dintre cei doi psihanaliști e ăsta,* își spuse. *Cel cu mustața ca un ghidon, sau celălalt... Presupun că e celălalt. N-are mustață.*

„O să pipăi obiectul ăsta cu mâna stângă”, își aminti, *„și, în același timp, o să-l privești cu ochiul drept. Iar pe urmă o să ne spui, cu cuvintele tale…”* Nu se putea gândi la ceva mai lipsit de sens. Nu fără ajutorul lor.

•

Când intră în biroul șefului său, dădu peste un alt bărbat, care nu purta costum difuz și stătea în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, întors spre Hank.

— Acesta e informatorul care ne-a sunat în legătură cu Bob Arctor, folosind rețeaua… Ți-am vorbit despre el, spuse Hank.

— Da, zise Fred, stând locului, nemișcat.

— Ne-a telefonat din nou, dându-ne mai multe informații despre Bob Arctor. I-am spus că trebuie să se arate și să se legitimeze. L-am somat să se prezinte aici și așa a făcut. Îl cunoști?

— Sigur că da, spuse Fred, holbându-se la Barris, care rânjea, jucându-se cu o foarfecă.

Părea stingherit și arăta respingător. *Din cale afară de respingător,* se gândi Fred, cuprins brusc de repulsie.

— Ești James Barris, nu-i așa? Ai fost vreodată arestat?

— Actul ăsta de identitate arată că e James R. Barris, zise Hank, iar el susține același lucru. Nu se consemnează că ar fi fost vreodată arestat, adăugă.

— Ce vrea? Fred i se adresă apoi lui Barris! Ce informații deții?

— Am dovezi, spuse Barris cu voce scăzură, că domnul Arctor face parte dintr-o organizație secretă de mari dimensiuni, bine consolidată, care are la dispoziție arsenale întregi și folosește un limbaj codificat, probabil cu scopul de a răsturna…

— Partea asta e o speculație, îl întrerupse Hank. Ce presupui că pune la cale? Ce dovezi ai? Nu ne spune nimic din ceea ce nu provine direct de la sursă.

— Ai fost internat vreodată într-un spital de boli mintale? îl întrebă Fred pe Barris.

— Nu, zise acesta.

— Ești gata să semnezi o declarație sub jurământ înregistrată de procurorul districtual, continuă Fred, în ceea ce privește dovezile și informațiile pe care ni le oferi? O să apari la tribunal, *sub jurământ,* și…

— A spus deja că o va face, interveni Hank.

— Dovezile mele, spuse Barris, pe care tocmai astăzi nu le am asupra mea, dar pe care le pot aduce oricând, constau dintr-o serie de înregistrări ale convorbirilor telefonice ale lui Robert Arctor, făcute de mine. Adică ale conversaților pe care nu știa că i le ascult.

— Despre ce organizație e vorba? întrebă Fred.

— Cred că este... începu Barris, dar Hank îl opri cu un gest. E politică, reluă el, transpirând și tremurând puțin, dar părând încântat. Politică îndreptată împotriva intereselor țării. Din exterior. E un inamic al Statelor Unite.

— Care e legătura dintre Arctor și sursa substanței M? întrebă Fred.

Barris îi răspunse clipind și apoi lingându-și buzele și strâmbându-se.

— O găsiți în... Se întrerupse. Când o să studiați toate informațiile mele – astea sunt dovezile mele – o să ajungeți, fără nici o îndoială, la concluzia că substanța M este produsă de o națiune care e hotărâtă să distrugă Statele Unite, iar domnul Arctor e implicat până peste cap în mașinațiunile acestei...

— Ne puteți specifica numele altor persoane din această organizație? îl chestiona Hank. Ale persoanelor cu care s-a întâlnit Arctor? Știți că furnizarea informațiilor false către autoritățile statului este o infracțiune și că, dacă o faceți, veți fi, probabil, adus în fața instanței.

— Știu asta, spuse Barris.

— Cu cine a discutat Arctor? întrebă Hank.

— Cu o anume domnișoară Donna Hawthorne, răspunse Barris. Se duce la ea acasă sub diferite pretexte și complotează împreună cu regularitate.

Fred râse.

— Complotează. Ce înțelegeți prin asta?

— L-am urmărit, zise Barris, vorbind clar și răspicat, cu mașina mea. Fără știrea lui.

— Se duce des acolo? întrebă Hank.

— Da, domnule, zise Barris. Foarte des. Tot atât de des ca...

— E o fetișcană, spuse Fred

— De asemenea, domnul Arctor... zise Barris.

Hank i se adresă lui Fred:

— Crezi că e ceva adevărat în toate astea?

— Hotărât lucru, ar trebui să-i examinăm dovezile, spuse Fred.

— Aduceți dovezile aici, îl instrui Hank pe Barris. Toate. Ne interesează mai ales numele – numele, numerele de înmatriculare ale mașinilor, numerele de telefon. L-ați văzut vreodată pe Arctor implicându-se într-o tranzacție mai amplă? Comparativ cu ale unui simplu utilizator?

— Cu siguranță, spuse Barris.

— Cu ce fel de droguri?

— Diverse. Am mostre. Adun mostrele cu grijă... Ca să le puteți analiza. Le pot aduce aici. Sunt minuscule și diversificate.

Hank și Fred schimbară o privire. Barris zâmbi, privind drept înainte.

— Pe moment, vreți să ne mai comunicați și altceva? i se adresă Hank lui Barris. Apoi se întoarse spre Fred: Poate că ar trebui să trimitem un ofițer cu el, ca să aducă dovezile.

Cu alte cuvinte, ca să se asigure că nu intră în panică și nu fuge, că nu se răzgândește și nu se retrage.

— Aș vrea să mai spun un singur lucru, zise Barris. Domnul Arctor e toxicoman, e dependent de substanța M, iar acum e alienat mintal. A ajuns în starea asta treptat, după o perioadă de timp, și e periculos.

— Periculos, repetă Fred.

— Da, afirmă Barres. Se manifestă deja așa cum se întâmplă când creierul e afectat de substanța M. Probabil că i-a fost atinsă chiasma optică, de când o componentă slăbită în aceeași emisferă... Și, totodată... Barris își drese vocea. I-a fost afectat în aceeași măsură și corpul calos.

— Așa cum v-am adus deja la cunoștință și cum v-am avertizat, spuse Hank, astfel de speculații nefondate nu ne sunt de nici un folos. Oricum, vom trimite un ofițer care să vă însoțească când aduceți dovezile. În ordine?

Barris încuviință dând din cap și zâmbind.

— Dar, evident...

— Vom avea grijă să nu poarte uniformă.

— S-ar putea – Barris gesticulă – să fiu ucis. Așa cum vă spuneam, domnul Arctor...

Hank dădu din cap.

— Foarte bine, domnule Barris, noi apreciem asta, ca și faptul că v-ați asumat un risc extrem. Dacă o scoatem la capăt și dacă

informațiile dumneavoastră sunt semnificative pentru a obține o condamnare în fața instanței, atunci bineînțeles că…

— Nu pentru asta am venit aici, zise Barris. Tipul e bolnav. E alienat mintal. Din cauza substanței M. Motivul pentru care sunt aici…

— Nu ne interesează de ce ați venit, spuse Hank. Ne interesează doar dovezile și toate probele materiale care demonstrează ceva. Restul vă privește.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse Barris, rânjind întruna.

13

Întorcându-se în laboratorul de testare psihologică din camera 203, Fred ascultă fără nici un interes explicațiile rezultatelor testelor sale pe care i le oferiră ambii psihanaliști.

— Dai dovadă de ceea ce noi considerăm a fi mai degrabă o manifestare a competiției decât o dereglare. Ia loc.

— OK, spuse Fred cu stoicism, așezându-se.

— A competiției, preciză celălalt psihanalist, dintre cele două emisfere ale creierului tău. Nu e vorba despre un singur semnal insuficient sau alterat, ci mai degrabă despre două semnale care interferează, furnizând informații contradictorii.

— În mod normal, îi explică celălalt psihanalist, omul își folosește emisfera stângă. Ceea ce ține de el însuși sau sinele, sau conștiința, toate astea se află acolo. Emisfera stângă e dominantă, fiindcă acolo este localizat întotdeauna centrul vorbirii; mai exact, bilateralizarea presupune ca abilitățile verbale să fie un atribut al părții stângi, iar cele spațiale să țină de partea dreaptă. Emisfera stângă poate fi comparată cu un computer digital, dreapta – cu unul analogic. Așa că funcționalitatea bilaterală nu este o simplă duplicare; atât monitorizarea sistemelor cât și procesarea datelor primite se fac în mod diferit. Dar, în ceea ce te privește, nici una dintre emisfere nu este dominată și nici *nu* funcționează în mod compensatoriu. Nu se completează una pe alta: una îți spune ceva, iar cealaltă – cu totul altceva.

— E ca și cum mașina ta ar avea două ceasuri de benzină, spuse al doilea bărbat, din care unul îți arată că rezervorul e plin, iar celălalt – că e gol. Nu pot avea dreptate amândouă.

intră în conflict. Dar în cazul tău nu se poate spune că una funcționează în mod corespunzător și cealaltă nu; este… Uite ce vreau să spun. Ambele ceasuri se referă la aceeași cantitate de combustibil: la aceeași benzină, din același rezervor. De fapt, ambele verifică același lucru. În calitate de șofer, tu ai o relație indirectă cu rezervorul, prin intermediul ceasului sau al ceasurilor. De fapt, rezervorul s-ar putea goli complet fără ca tu s-o știi; n-ai afla-o decât atunci când ți-o arată unul dintre indicatoarele de bord sau, în cele din urmă, când se oprește motorul. Niciodată nu trebuie să existe două ceasuri care să raporteze informații conflictuale, pentru că, imediat ce se întâmplă asta, nu mai știi *absolut nimic* despre starea de fapt la care se referă rapoartele. Nu e același lucru ca atunci când ai un ceas activ și unul de rezervă care intră în funcțiune când se strică cel dintâi.

— Prin urmare, ce înseamnă asta? spuse Fred.

— Sunt sigur că știi deja răspunsul, zise psihanalistul din stânga sa. Ți s-a întâmplat, fără să știi de ce sau despre ce e vorba.

— Cele două emisfere ale creierului meu se iau la întrecere?

— Da.

— De ce?

— Din cauza substanței M. E un efect pe care îl are adesea, din punct de vedere funcțional. La asta ne așteptam; ăsta e rezultatul testelor. Când apar dereglări în emisfera stângă – dominantă, în mod normal – cea din dreapta încearcă să compenseze inconvenientul. Dar funcționalitățile identice nu sunt corelate, fiindcă e vorba despre o stare anormală pentru care organismul nu e pregătit. Noi o numim percepție încrucișată. Ține de fenomenul de scindare a creierului. Am putea face o hemisferectomie a părții din dreapta, dar…

— Dacă n-o să mai iau substanță M, îl întrerupse Fred, asta o să dispară?

— Probabil, spuse psihanalistul din stânga, dând din cap. E o deteriorare funcțională.

— S-ar putea să fie de natură organică, zise celălalt. S-ar putea să fie permanentă. Timpul ne-o va spune, dar numai după o lungă perioadă de timp de la renunțarea la substanța M. Renunțarea definitivă.

— Cum?! făcu Fred.

Nu înțelesese răspunsul – era da sau era nu? Era afectat pentru totdeauna sau nu? Ce spuseseră?

— Chiar dacă țesuturile cerebrale au avut de suferit, zise unul din psihanaliști, în prezent se experimentează îndepărtarea unor mici porțiuni din fiecare emisferă, în scopul întreruperii configurației competiționale. Se crede că, în cele din urmă, asta conduce la recâștigarea poziției emisferei inițial dominante.

— Totuși, problema este că, după aceea, pacientul nu mai poate primi decât o parte a datelor furnizate de simțuri – pentru tot restul vieții sale. Primește doar o jumătate de semnal, în loc de două. Ceea ce este la fel de stânjenitor, după părerea mea.

— Da, dar o funcționalitate parțială, neconcurențială, este de preferat lipsei oricărei funcționalități – de vreme ce, însumând percepțiile încrucișate generate de cele două emisfere identice și concurențiale, rezultatul este nul.

— Vezi tu, Fred, spuse celălalt bărbat, nu mai ai…

— N-o să mai iau niciodată substanță M, zise Fred. Pentru tot restul vieții mele.

— Câtă iei acum?

— Nu prea multă. După o pauză, adăugă: Ceva mai multă, în ultimul timp. Fiindcă am o activitate stresantă.

— Toate însărcinările îți vor fi retrase, fără nici o îndoială, spuse unul din psihanaliști. N-o să mai fii implicat în nici o acțiune. Ești bolnav, Fred. Și o să mai fii, cel puțin pentru o vreme. Nimeni nu poate fi sigur de evoluția ta ulterioară. Poate c-o să-ți revii întru totul; sau poate că nu.

— Dacă ambele mele emisfere sunt dominante, hârșâi vocea lui Fred, cum se face că nu primesc aceiași stimuli? De ce nu pot fi cumva sincronizate, cum se întâmplă cu sunetul stereo?

Tăcere.

— Cu alte cuvinte, făcu el, gesticulând, atunci când mâna dreaptă și cea stângă prind un obiect, un același obiect, ar trebui…

— Cum ai defini stângaciul vizavi de dreptaci atunci când, de exemplu, este vorba despre, să zicem, o imagine în oglindă – în care mâna stângă „devine” mâna dreaptă… Psihanalistul se aplecă asupra lui Fred, care însă nu-și ridică ochii. Cum ai defini o mănușă pentru mâna stângă, comparativ cu una pentru dreapta, astfel încât o persoană căreia îi sunt necunoscuți acești

termeni să înțeleagă la ce te referi? Și să nu creadă că e vorba despre mănușa cealaltă? Ca pe o imagine în oglindă?

— O mănușă pentru mâna stângă… spuse Fred, apoi amuți.

— E ca și cum una dintre emisferele tale cerebrale ar percepe imaginea lumii reflectate în oglindă. Ar vedea-o în oglindă. Înțelegi? Așa că stânga devine dreapta, cu toate implicațiile acestui fapt. Și noi încă nu știm care sunt aceste implicații, nu știm ce înseamnă să vezi lumea inversată în felul ăsta. Din punct de vedere topologic, mănușa stângă este mănușa dreaptă *și așa mai departe, la infinit.*

— În oglindă, spuse Fred.

O oglindă întunecată, se gândi, *un scaner întunecat.* Când spunea „oglindă”, Sfântul Petru nu se referea la una de sticlă – nu aveau așa ceva pe vremea aceea – ci la imaginea sa pe care o zărea atunci când se uita în fundul lustruit al unui vas de metal. Luckman îi povestise asta, din lecturile lui teologice. Nu privind printr-un telescop sau printr-un ansamblu de lentile care nu răstoarnă imaginea, nici prin orice altceva, ci văzându-și propriul chip, reflectat spre el însuși, inversat *și așa mai departe, la infinit. Întocmai cum îmi spun ei,* cugetă. *Nu privind prin oglindă, ci văzând imaginea pe care o oglindă o reflectă înspre tine. Cât despre reflexia aceea care se întoarce la tine: ești tu, e chipul tău și totuși nu e. Iar în vremurile acelea vechi nu existau aparate de fotografiat, așa că asta era singurul mod în care te puteai vedea pe tine însuți: de-a-ndoaselea.*

Mă văd pe mine însumi de-a-ndoaselea.

Într-un anumit sens, am început să văd întregul univers de-a-ndoaselea. Cu cealaltă jumătate a creierului meu!

— Topologia, spuse unul dintre psihanaliști. O știință sau ce-o fi ea, o ramură a matematicii, puțin înțeleasă. Ca și găurile negre ale spațiului, totu…

— Fred privește lumea din interior către exterior, zicea celălalt, în același timp. Din față și din spate, simultan – așa îmi închipui. Pentru noi e greu să spunem cum o vede el. Topologia e o ramură a matematicii care studiază acele proprietăți ale unei figuri geometrice sau ale unei alte configurații care nu se modifică atunci când obiectul este supus unei transformări biunivoce, *oricărei* transformări biunivoce continue. Dar, aplicând asta în domeniul psihologiei…

— Și, când așa ceva li se întâmplă obiectelor, cine știe în ce mod își schimbă înfățișarea? S-ar putea să fie de nerecunoscut. Ca atunci când un sălbatic își vede fotografia pentru prima oară și nu se recunoaște. Cu toate că și-a zărit de multe ori imaginea reflectată de apă sau de obiectele metalice. Pentru că reflexia e inversată, iar fotografia – nu. Așa că nu știe că e vorba despre aceeași persoană.

— S-a obișnuit doar cu imaginea sa reflectată, inversată, și crede că așa arată de fapt.

— Adesea, o persoană care își aude vocea înregistrată…

— Asta-i altceva. Asta are de-a face cu rezonanța din sinus…

— Poate că voi, nemernicilor, spuse Fred, sunteți ăia care văd lumea de-a-ndoaselea, ca în oglindă. Poate că eu o văd așa cum trebuie.

— Tu o vezi în *ambele* moduri.

— Care este?…

Într-o vreme, s-a discutat despre cei care percep numai „reflexiile” realității. Nu și realitatea însăși. Defectul principal al unei reflexii nu este faptul că nu e reală, *ci faptul că e inversată.* Mă minunez. Pe chip i se așternuse o expresie ciudată. Paritatea. Principiul științific al parității. Imaginea reală și cea reflectată a universului, faptul că o luăm pe a doua drept prima, dintr-un anumit motiv… Pentru că ne lipsește paritatea bilaterală.

— Pe de altă parte, o fotografie poate compensa lipsa parității bilaterale a emisferelor; nu e însuși obiectul, dar nici nu e inversată, așa că, făcând această obiecție, imaginile fotografice nu mai sunt imagini, ci forme reale. Reversul reversului.

— Dar și o fotografie poate fi inversată din greșeală, dacă negativul este răsucit – developat de-a-ndoaselea; de obicei, îți dai seama numai dacă acolo e scris ceva. Dar nu și când e vorba despre figura unui om. Ai putea avea două fotografii ale persoanei respective, una inversată, alta nu. Cineva care n-a întâlnit-o niciodată, n-ar putea spune care e imaginea corectă, dar și-ar da seama că sunt diferite și că nu se pot suprapune.

— Iată, Fred, asta demonstrează cât de complexă este problema formulării diferenței dintre mănușa stângă și cea dreaptă, și…

— Apoi veni-va vremea să trecem la rostirea celor ce s-au scris. Moartea este înghițită. Ca o izbândă, spuse o voce.

Poate că numai Fred o auzea.

— Pentru că, de îndată ce scrisul apare oglindit, vom ști ce este amăgire și ce nu e. Confuzia se spulberă, iar moartea, dușmanul cel de pe urmă, substanța Moarte, e înghițită nu spre a se coborî în trup, ci spre a se-nălța – către izbândă. Iată, îți dezvălui acum taina cea sacră: *în somnul morții nu ne vom cufunda cu toții.*

E un mister, se gândi Fred, *vocea se referă la explicația lui. A unui secret. A unui secret sacru. Nu vom muri.*

Reflexiile se vor îndepărta.
Ceea ce se va petrece cu repeziciune.
Vom fi schimbați cu toții, iar prin asta vrea să spună
că vom fi reflectați,
pe neașteptate. Cât ai clipi.

Fiindcă, cugetă el posomorât, în timp ce îi privea pe psihanaliștii polițiști scriindu-și concluziile și apoi semnându-le, *eu cred – ne întoarcem dracului de-a-ndoaselea chiar acum, cu toții; fiecare om și fiecare afurisit de obiect, și orice distanță, ba chiar și timpul. Dar de cât timp e nevoie,* se întrebă, *atunci când se face o fotografie, o copie prin contact, iar fotograful descoperă că a pus negativul de-a-ndoaselea, de cât timp e nevoie ca să-l răsucească? Să-l întoarcă din nou, astfel încât să ajungă așa cum se presupune că ar trebui?*

De o fracțiune de secundă.

Acum înțeleg, cugetă, *ce înseamnă pasajul acela din Biblie: „Ca într-o oglindă, în chip întunecos...”*[15] *Dar sistemul meu de percepție e mai dat peste cap decât oricând. Așa spun ei – înțeleg –, dar nu am puterea de a mă ajuta pe mine însumi.*

Poate că, se gândi, *de vreme ce văd, în același timp, în ambele feluri – corect și inversat – sunt prima persoană din istoria omenirii care are în fața ochilor, simultan, imaginea și reversul ei, întrezărind astfel ceea ce o să fie când totul va fi așa cum se cuvine. Cu toate că avem parte în aceeași măsură și de cealaltă lume, de cea obișnuită. Și care anume este fiecare dintre ele?*

Care e inversată și care nu e?

Când oare privesc o fotografie și când mă uit la o reflexie?

[15] Corinteni 13:12 (n. tr.).

Și câți bani primesc pentru concediul de boală sau ca pensie, sau ca ajutor de invaliditate în timpul dezintoxicării? se întrebă, simțind deja sila, groaza adâncă și răceala pretutindeni. *Wie kalt ist es in diesem unterirdischen Gwie kaltewölbe! Das ist natürlich, es ist ja tief.*[16] *Și eu trebuie să ies din rahatul ăsta. Am văzut oameni care au trecut prin așa ceva. Iisuse Hristoase,* se gândi, și închise ochi.

— S-ar putea să sune a metafizică, spunea unul din cei doi, dar matematicienii susțin că e posibil să ne aflăm la limita unei noi cosmologii, într-atât…

— Infinitatea timpului, a cărei expresie e eternitatea, spuse celălalt emoționat, privită ca o buclă! Ca o derulare nesfârșită a unei aceeași benzi de casetofon!

•

Trebuia să-și omoare timpul preț de o oră, după care ar fi trebuit să se întoarcă în biroul lui Hank, să afle care erau dovezile lui Barris și să le studieze.

Bufetul clădirii îl atrăgea, așa că se îndreptă într-acolo, alături de alți polițiști, fie în uniforme, fie în costume difuze, fie la costum și cravată.

Probabil că, între timp, descoperirile psihanaliștilor îi erau înaintate lui Hank. Ar fi trebuit să se afle acolo la sosirea lui.

Așa o să am timp să mă gândesc, medită în vreme ce intra fără grabă în bufetul cu autoservire, așezându-se apoi la coadă. *Timp. Să presupunem că timpul e rotund, ca Pământul. Tu navighezi către vest, vrând să ajungi în India. Lumea te ia în râs, dar, în final, India se află în fața ta, nu în urmă. În cazul timpului, poate că periplul nostru duce către Răstignire, pe când noi suntem convinși, cu toții, că am lăsat-o în urmă, către est.*

În fața lui – o secretară. Jerseu albastru, strâmt, fără sutien, aproape și fără fustă. Era plăcut s-o cerceteze din priviri; se uită insistent, fără întrerupere și, în cele din urmă, ea îl observă și îl înghionti cu tava.

Prima și A Doua Venire a lui Hristos reprezintă unul și același eveniment, se gândi el. *Momentul rederulării casetei. Nu e de mirare că erau siguri că o să se întâmple. Are să se întoarcă.*

Studie fesele secretarei, dându-și apoi seama că ea nu putea să-l remarce, așa cum o remarcase el: îmbrăcat cu costumul lui,

---

[16] „Ce frig e în această bortă uter terestru! E firesc, este atât de adâncă.” (lb. germ.) (n. tr.).

nu avea nici chip, nici fund. *Dar simte ce vise îmi fac în privința ei,* conchise. *Orice puicuță cu asemenea picioare ar fi trebuit s-o simtă din belșug, din partea fiecărui bărbat.*

Ia te uită, se gândi, *în costumul ăsta aș putea să-i trag una-n cap și s-o regulez la nesfârșit. Cine ar ști că eu am făcut-o? Cum m-ar putea identifica?*

Câte crime s-ar putea comite în costumele astea! chibzui. *Și câte mici experiențe halucinante însemnând ceva mai puțin decât niște infracțiuni pe care nu le-ai făcut niciodată; deși ți-ai dorit-o întotdeauna.*

— Domnișoară, îi spuse fetei cu jerseu albastru, ai, fără nici o îndoială, picioare frumoase. Îmi închipui că ești de aceeași părere, fiindcă altfel n-ai purta o astfel de microfustă.

Ei i se tăie o clipă răsuflarea.

— Ah, făcu. O, acum știu cine ești.

— Știi? întrebă el surprins.

— Pete Wickam, zise fata.

— Cum? făcu el.

— Nu ești Pete Wickam? Stai întotdeauna vizavi de mine… Nu ești tu, Pete?

— Eu sunt tipul, întrebă el, care stă întotdeauna acolo și-ți studiază picioarele, făcându-și o mulțime de planuri în legătură cu știi tu ce?

Ea confirmă, dând din cap.

— Am vreo șansă? întrebă el.

— Păi, depinde.

— Pot să te invit la cină într-o seară?

— Cred că da.

— Îmi dai numărul tău de telefon? Ca să te pot suna.

— Dă-mi-l tu pe-al tău, murmură fata.

— Ți-l dau, zise el, dacă stai acum aici, cu mine, și te servești cu indiferent ce vrei tu în timp ce eu îmi mănânc sandvișul și-mi beau cafeaua.

— Nu, am o prietenă, e acolo mă așteaptă.

— Aș putea sta cu tine oricum; cu voi amândouă.

— Vrem să discutăm despre ceva intim.

— OK, spuse el.

— Păi, atunci o să ne mai vedem, Pete.

Avansă, urmând șirul de oameni și ducând cu sine tava, tacâmurile și șervețelul.

Își luă cafeaua și sandvișul, găsi o masă liberă și se așeză acolo, singur, punându-și în cafea fărâmituri din sandviș și holbându-se apoi la ele.

Au de gând să-mi retragă cazul lui Arctor, lua-i-ar naiba, conchise. *O să fiu la dezintoxicare, la Synanon sau la Noua-Cale, sau în alt loc de genul ăsta, iar ei o să pună pe altcineva să-l supravegheze și să-l evalueze. Pe vreun găozar care nu știe nici un rahat despre Arctor... O să fie nevoiți să ia totul de la început.*

Ar putea să mă lase măcar să verific dovezile lui Barris, se gândi. *Să nu mă suspende înainte de a rezolva povestea asta, oricare ar fi ea.*

Dacă i-o trag și rămâne gravidă, medită, *atunci copiii o să iasă fără chipuri. Doar figuri cețoase.* Se cutremură.

Știu că trebuie să fiu suspendat. Dar de ce neapărat în momentul ăsta? Aș mai putea face câteva lucruri... Să analizez dovezile lui Barris, să am un cuvânt de spus când se va lua o decizie. Sau să fiu măcar de față și să văd ce-a adunat. Să descopăr, în sfârșit, pentru propria mea satisfacție, ce pune Arctor la cale. Învârte ceva sau nu? Trebuie să-mi permită să mai rămân atât cât e nevoie ca s-o aflu; îmi datorează asta.

Aș putea să ascult și să privesc pur și simplu, fără să scot nici un cuvânt.

Rămase acolo vreme îndelungată și, ceva mai târziu, observă că fata cu jerseul albastru și prietena ei, care avea părul scurt și negru, se ridicară de la masa lor și se pregătiră să plece. După o ezitare, prietena, care nu arăta prea sexi, se apropie de locul unde Fred stătea aplecat asupra cafelei și a resturilor de sandviș.

— Pete? spuse fata cu părul scurt.

El își ridică ochii.

— Ăă, Pete, zise ea cu nervozitate. N-am decât o secundă. Ăă, Pete, Ellen a vrut să-ți spună asta, dar n-a îndrăznit. Pete, ea ar fi ieșit de mult cu tine, poate chiar de acum o lună sau poate chiar din martie. Dacă...

— Dacă ce? întrebă el.

— Păi, vrea să-ți spun că de câtva timp avea de gând să-ți dea de înțeles că ar fi fost mult mai bine dacă ai fi folosit ceva gen, să zicem, apa de gură Scope.

— Aș vrea s-o fi știut mai demult, răspunse el fără nici un pic de entuziasm.

— OK, Pete, zise fata, simțindu-se acum ușurată și îndepărtându-se. Te caut mai târziu.

Se grăbi să plece, zâmbind.

Nenorocitul de Pete, își spuse el. *Chiar așa să fi fost? Sau e doar o poveste șocantă, defăimătoare la adresa lui Pete, ticluită de cele două fete răutăcioase în timp ce îl priveau – mă priveau – stând singur aici. Nimic altceva decât o mică remarcă malițioasă, pentru... Pfui, ducă-se naibii,* se gândi.

Sau ar fi putut fi adevărat, se decise în timp ce-și ștergea buzele, mototolea șervețelul și se ridica cu greutate de pe scaun. *Mă întreb dacă Sfântul Pavel avea respirația urât mirositoare.* Ieși din bufet fără să aibă vreo țintă, cu mâinile iarăși îndesate adânc în buzunare. Mai întâi în buzunarele costumului difuz, apoi în cele ale costumului său adevărat. *Poate că de asta a stat Pavel la închisoare în ultima parte a vieții sale. Poate că din cauza asta l-au aruncat în temniță.*

În asemenea momente, ai întotdeauna parte de astfel de experiențe care îți schimbă convingerile, se gândi în timp ce părăsea bufetul. *Mi-a trântit asta pe deasupra tuturor celorlalte situații neplăcute în care m-am aflat astăzi – marea emanație a înțelepciunii acumulate în epocile de infailibilitate ale testării psihologice. Aia și, pe urmă, asta. Rahat,* se gândi. Se simțea chiar mai rău decât înainte; abia mai putea să meargă și abia mai reușea să gândească; confuzia îi zăpăcea mințile. Confuzia și disperarea. *Oricum,* se gândi, *Scope nu-i bună de nimic. Lavoris e mult mai bună. Cu excepția faptului că atunci când o scuipi ai impresia că scuipi sânge. Poate Micrin,* cugetă. *S-ar putea ca asta să fie cea mai bună.*

Dacă există o farmacie în clădirea asta, chibzui, *aș putea să iau una și s-o folosesc înainte de a mă duce sus să dau ochii cu Hank. În felul ăsta, poate că o să capăt mai multă încredere în mine. Poate că o să am mai mult noroc.*

Aș folosi orice m-ar putea ajuta, reflectă, *absolut orice. Orice indiciu, ca cel oferit de fata aia, orice sugestie. Se simțea deprimat și speriat. Rahat,* gândi, *ce-o să mă fac?*

Am terminat-o cu toate, cugetă, *după aceea n-o să-l mai văd pe nici unul dintre ei, niciodată, pe nici unul dintre prietenii mei, pe nici unul dintre oamenii pe care îi supravegheam și îi*

cunoșteam. O să mă desprind de toate; poate c-o să-mi petrec tot restul vieții ca pensionar… Oricum, pe Arctor, pe Luckman, pe Jerry Fabin, pe Charles Freck și mai ales pe Donna Hawthorne, i-am văzut pentru ultima oară. N-o să-mi mai văd prietenii niciodată, în tot restul eternității. S-a terminat.

Donna. Își amintea un cântec pe care unchiul său de-al doilea obișnuia să-l cânte cu ani în urmă, în Germania. „Ich seh', wie em Engel im rosigen Duft / Sich tröstend zur Seite mir stellet", despre care îi spusese că înseamnă: „O văd, în straie de înger, stându-mi alături, ca să mă aline" și că – în cântec – se referea la femeia pe care o iubea, la femeia care îl salvase. În cântec, nu în viața adevărată. Unchiul său de-al doilea murise. Unchiul născut în Germania, care cânta în casă sau citea cu glas tare.

Gott! Welch Dunkel hier! O grauen voile Stille!
Od' ist es um mich her. Nichts lebet auszer mir…[17]

Chiar dacă mintea mea nu s-a făcut praf, realiză el, *când o să mă întorc la datorie, altcineva va fi fost însărcinat să se ocupe de ei. Fie vor fi morți, fie în închisoare sau în clinici federale, sau doar drogați, drogați, drogați. Cu creierii arși și distruși, ca mine, incapabili să priceapă ce naiba li se întâmplă. În orice caz, în ceea ce mă privește, am ajuns la sfârșit. Fără ca nici măcar să știu că mi s-a spus adio.*

Tot ce-aș mai putea să fac din când în când ar fi să rederulez benzile, ca să-mi aduc aminte.

— Ar trebui să mă duc în apartamentul conspirativ… Aruncă o privire în jur și amuți. *Ar trebui să mă duc în apartamentul conspirativ și să le fur acum,* cugetă. *Cât mai pot. Mai târziu ar putea fi șterse și s-ar putea să nu mai am cum să ajung la ele. Departamentul n-are decât să se ducă dracului; pot să mi le impute din salariu. După toate considerațiile etice, benzile despre casa aia și despre oamenii din ea îmi aparțin.*

Și acum, benzile sunt tot ce mi-a mai rămas din toate astea; tot ce pot spera să iau cu mine.

Dar, totodată, chibzui el cu repeziciune, *ca să derulez înregistrările am nevoie de tot sistemul de deplasare a benzii și cuburile de proiecție holo din apartamentul conspirativ. Trebuie*

[17] „O, Doamne! Ce întuneric! Ce tăcere deplină! / Nimeni nu viețuiește aici. În afară de mine…" Beethoven, *Fidelio* (n. tr.).

să-l demontez și să-l car de acolo, bucată cu bucată. N-o să-mi trebuiască scanerele cu aparatura de înregistrare; doar mecanismul de derulare, componentele de redare și toate cuburile de proiecție. Le pot lua, bucățică după bucățică; am una dintre cheile apartamentului. E posibil să-mi ceară s-o înapoiez, dar pot face un duplicat exact înainte de asta; e o cheie obișnuită, de tip Schlage. Și pe urmă pot să trec la treabă! Realizând asta, se simți mai bine; proceda corect, era hotărât și puțin supărat. Pe toată lumea. Și încântat de modul în care avea să pună toate lucrurile în ordine.

Pe de altă parte, chibzui, *dacă aș fura scanerele, capetele de înregistrare și tot restul, aș putea continua monitorizarea. Pe cont propriu. Aș putea menține activă supravegherea, așa cum am făcut și până acum. Măcar pentru un răstimp. Oricum, cred că în viață totul e doar pentru un răstimp așa cum o demonstrează povestea asta.*

Este esențial ca supravegherea să fie menținută. Și, dacă e posibil, prin intermediul meu. O să-i urmăresc întotdeauna, o să-i urmăresc și o să încerc să pricep ce se petrece, chiar dacă n-o să iau niciodată măsuri împotriva faptelor pe care le surprind; chiar dacă o să mă mulțumesc să stau acolo și să-i spionez în tăcere, fără să fiu văzut. Asta e important, să mă aflu la locul meu de observator al tuturor faptelor petrecute.

Nu de dragul lor. Pentru plăcerea mea.

Ba nu, se corectă, *și de dragul lor. În caz că se întâmplă ceva, ca atunci când s-a înecat Luckman. Dacă îi urmărește cineva – dacă îi urmăresc eu – pot observa și îi pot ajuta. Pot telefona pentru asta. Pot aduce imediat ajutoare, cele mai potrivite ajutoare.*

Altminteri, se gândi, e posibil să moară fără s-o știe nimeni. *Fără s-o știe și, fir-ar al dracului, fără ca nici măcar să se sinchisească.*

Cineva trebuie să intervină în cazul unor astfel de existențe vrednice de milă. Sau măcar să le semnaleze întristătoarele apariții și dispariții. Să le semnaleze și, dacă e posibil, să le înregistreze fără întrerupere, ca să rămână în amintire. Pentru vremurile mai bune de mai târziu, în care oamenii îi vor înțelege.

•

În biroul lui Hank, se așeză alături de acesta, de un ofițer în uniformă și de asudatul și zâmbitorul informator Jim Barris, în timp ce una dintre casetele celui din urmă era derulată pe masă, în fața lor. Lângă el se afla un al doilea casetofon care o înregistra pe prima în timp ce era ascultată, realizând o copie pentru departament.

— … A, salut. Uite ce e, nu pot vorbi.

— Atunci, când?

— Te sun eu.

— Asta nu poate aștepta.

— Bine, despre ce e vorba?

— Avem de gând să…

Hank se întinse, făcându-i semn lui Barris să oprească banda.

— Vreți să identificați vocile pentru noi, domnule Barris?

— Da, încuviință nerăbdător acesta. Vocea de femeie a Donnei Hawthorne, iar cea de bărbat a lui Robert Arctor.

— Perfect, spuse Hank, dând din cap și aruncând apoi o privire către Fred. Avea în față raportul medical care îl privea și se uita peste el. Reporniți banda dumneavoastră.

— … jumătate din sudul Californiei, mâine noapte, continuă vocea bărbatului identificat de informator drept Bob Arctor. O să dăm o lovitură la arsenalul bazei Aviației Militare din Vanderberg, pentru obținerea armelor automate și semiautomate…

Hank întrerupse lectura raportului medical și începu să asculte, ciulind urechile capului difuz al costumului său difuz.

Barris zâmbea pentru el însuși, apoi către toți ceilalți din încăpere. Degetele sale se jucau cu niște agrafe luate de pe masă; se jucau fără contenire, de parcă ar fi împletit vițe metalice de vie, împletind și jucându-se, transpirând și împletind.

— Ce e cu drogul dezorientant pe care ni l-au furat motocicliștii? spuse femeia identificată drept Donna Hawthorne. Când ducem reziduurile atomice la cumpăna apelor ca să?…

— Organizația are nevoie în primul rând de arme, îi explică vocea bărbatului. Ăsta-i punctul B.

— OK, dar acum trebuie să plec. Am un client.

Clic. Clic.

— Pot să identific banda de motocicliști pe care au pomenit-o, spuse Barris cu voce puternică, foindu-se pe scaun. E amintită pe o altă…

— Ai mai multe materiale de genul ăsta? întrebă Hank. Ca să fundamentăm cazul? Sau totul se rezumă, realmente, la banda asta?

— Foarte multe.

— Dar e vorba despre același fel de lucruri.

— Da, se referă la aceeași organizație conspirativă și la planurile ei, da. La acest complot anume.

— Cine sunt oamenii ăștia? întrebă Hank. Din ce organizație fac parte?

— E răspândită în toată lumea…

— Vreau numele lor. Dumneavoastră faceți speculații.

— Pentru început, Robert Arctor, Donna Hawthorne. Am aici și câteva însemnări codificate…

Barris bâjbâi după o agendă soioasă și aproape că o scăpă când încercă să o deschidă.

— Domnule Barris, spuse Hank, rețin aici toate astea benzile și tot ce mai aveți. Pentru moment, sunt proprietatea noastră. O să le parcurgem noi înșine.

— Notițele mele scrise de mână și materialele codificate pe care le-am…

— O să stați la dispoziția noastră, ca să ne oferiți explicații când o să ajungem acolo sau când o să simțim că ne sunt necesare.

Hank îi făcu semn ofițerului în uniformă – nu lui Barris – să oprească banda. Acesta din urmă se întinse într-acolo. Polițistul îl opri imediat, împingându-l înapoi. Barris privi în jur clipind și păstrându-și același zâmbet.

— Domnule Barris, n-o să fiți eliberat înainte de a se încheia examinarea materialelor dumneavoastră. Sunteți acuzat – aceasta fiind doar o formalitate pentru a vă păstra la dispoziția noastră – de furnizare deliberată de informații false către autorități. Bineînțeles că nu e vorba decât de un pretext necesar pentru siguranța dumneavoastră – și suntem cu toții conștienți de asta – dar actul oficial de acuzare va fi depus oricum. Va fi trimis la procurorul districtual, însă va fi însemnat – pentru a nu i se da curs. Sunteți mulțumit?

Nu așteptă răspuns. Îi făcu semn polițistului în uniformă să-l scoată de acolo pe Barris, lăsând pe masă dovezile – și tot rahatul, și câte și mai câte.

Polițistul îl conduse afară pe zâmbitorul Barris.

Hank și Fred rămaseră unul în fața celuilalt, de o parte și de alta a mesei pline cu lucruri împrăștiate de-a valma. Hank păstră tăcerea; citea descoperirile psihanaliștilor.

După o vreme, ridică receptorul și formă un număr de interior.

— Am primit aici un material neevaluat. Vreau să-l studiezi și să precizezi în ce măsură e un fals. Să-mi dai de știre, iar apoi o să-ți spun cum să procedezi în continuare. Are mai bine de cinci kilograme; o să ai nevoie de o cutie de carton, mărimea trei. OK, mulțumesc, închise. Laboratorul de electronică și criptografie, îl informă pe Fred.

Apoi își reluă lectura.

Doi tehnicieni de laborator în uniformă și înarmați până-n dinți își făcură apariția, aducând un container metalic, cu încuietoare.

— Asta e tot ce-am putut găsi, se scuză unul dintre ei, în timp ce îl încărcau cu grijă cu obiectele de pe masă.

— Cine-i acolo, jos?

— Hurley.

— Puneți-l pe Hurley să treacă peste astea, neapărat în cursul zilei de azi, și să-mi raporteze imediat ce descoperă un index fals. Trebuie s-o facă astăzi, să-i spuneți asta.

Tehnicienii de laborator încuiară cutia metalică și o traseră afară.

Aruncând pe masă raportul medical, Hank se aplecă înainte și spuse:

— Ce… OK, care-i replica ta la dovezile aduse până acum de Barris?

— Acolo ai raportul despre starea mea de sănătate, nu-i așa?

Se întinse să-l apuce, dar apoi se răzgândi.

— După părerea mea, ceea ce ne-a redat – puținul pe care ni l-a redat – părea autentic.

— E un fals, spuse Hank. N-are nici o valoare.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Fred, dar nu sunt de acord.

— Arsenalul de la Vandenberg, despre care vorbeau, e probabil Arsenalul OSI[18]. Hank ridică receptorul. Să vedem… Cine e tipul de la OSI cu care am stat de vorbă ultima dată?… A

[18] Office of Special Investigation, Biroul Special de Investigații (n. tr.).

venit miercuri, cu niște fotografii… Hank clătină din cap și lăsă telefonul, întorcându-se către Fred. O să aștept. În ceea ce privește falsificările, pot să aștept raportul preliminar. Fred?

— Ce scrie în raportul medical?…

— Că ești țicnit de-a binelea.

El ridică din umeri (acesta fiind cel mai bun lucru pe care-l putea face):

— Complet?

Wie kalt ist es in diesem unterirdischen Gewolbe!

— E posibil ca două dintre celulele creierului să mai funcționeze încă. Dar cam asta-i tot. Cele mai multe sunt scurtcircuitate sau abia dau câte o scânteie.

Das ist natürlich, es ist ja tief!

— Două, zici, spuse Fred. Două din câte?

— Nu știu. Din câte am înțeles eu, creierul are o mulțime de celule – trilioane.

— Între ele, spuse Fred, se pot stabili mai multe conexiuni decât stelele din univers.

— Dacă e așa, atunci n-ai un procentaj prea bun în momentul de față. Vreo două celule din… Poate șaizeci și cinci de trilioane?

— Mult mai multe, spuse Fred.

— E mai rău decât la vechea echipă Philadelphia Athletics din vremea lui Connie Mack. De obicei încheiau sezonul cu un procentaj de…

— Cu ce mă aleg, întrebă Fred, dacă spun că s-a întâmplat în exercițiul funcțiunii?

— Cu un loc într-o sală de așteptare, unde o să citești gratis *Saturday Evening Posts* și *Cosmopolitans,* pe săturate.

— Unde-o să fie asta?

— Unde ți-ar plăcea să fie?

— Dă-mi timp de gândire, zise Fred.

— Te învăț eu ce să faci, spuse Hank. Eu nu m-aș duce într-o clinică federală; mi-aș lua vreo șase sticle de whisky bun – I.W. Harper – aș pleca de unul singur în creierii munților, sus, pe San Bernandino, lângă unul dintre lacuri, și aș sta pur și simplu acolo, fără să văd pe nimeni, până s-ar rezolva totul. Undeva unde nu m-ar găsi nimeni.

— Dar s-ar putea să nu se rezolve niciodată, zise Fred.

— Atunci nu m-aș întoarce niciodată. Știi pe cineva care să aibă o cabană acolo, sus?

— Nu, răspunse Fred.
— Poți să conduci fără probleme?
— Mașina mea…
Ezită, iar o forță parcă desprinsă dintr-un vis coborî asupră-i și se simți relaxat, cuprins de o amețeală plăcută. Toate raporturile spațiale din încăpere se modificară; schimbarea îi afectă chiar și percepția scurgerii timpului.
— Este în… Căscă.
— Nu-ți aduci aminte.
— Îmi amintesc că e stricată.
— Putem găsi pe cineva care să te ducă cu mașina. Oricum, așa ar fi mai sigur.
Unde să mă ducă? se minună el. *Cum să mă ducă? Pe șosele, pe poteci, pe cărărui, călătorind și pășind ca prin marmeladă, aidoma unui motan în lesă care nu vrea decât să se întoarcă în casă, unde e eliberat.*
Ein Engel, der Gattin, sogleich, derfuhrt mich zur Freiheit ins himmlische Reich[19]*,* se gândi.
— Bineînțeles, spuse, zâmbind.
Ușurare. Să te smucești în lesă, să încerci cu disperare să te eliberezi, iar pe urmă să renunți la orice împotrivire.
— Ce crezi despre mine acum, întrebă, acum, când s-a dovedit că sunt în halul ăsta – bun de nimic, cel puțin pentru o vreme.
— Cred că ești un om foarte cumsecade, spuse Hank.
— Mulțumesc, zise Fred.
— Să-ți iei arma cu tine.
— Cum? făcu el.
— Când pleci în munții San Bernandino, cu sticlele de I.W. Harper. Să-ți iei arma.
— Adică s-o am la mine în cazul în care nu-mi revin?
— S-o ai în orice caz, spuse Hank. Trebuie să ieși din starea în care zic ei că te afli… S-o ai acolo, cu tine.
— OK.
— Când te întorci, sună-mă. Dă-mi de știre.
— Ce naiba, n-o să am costumul la mine.
— Sună-mă oricum. Cu sau fără costumul ăsta.
— OK, repetă el.

---

[19] „Un înger al soției, care mă conduce, grabnic, spre libertate în împărăția cerească” (lb. germ.) (n. tr.).

Era evident că nu mai avea nici o importanță. Era evident că totul se sfârșise.

— Când o să-ți ridici următorul salariu, suma o să fie diferită. E vorba acum despre o modificare considerabilă.

— Primesc un fel de primă pentru asta, pentru ceea ce mi s-a întâmplat? zise Fred.

— Nu. Citește codul penal. Un ofițer care devine toxicoman de bună voie și nu raportează asta imediat este acuzat de infracțiune – primește o amendă de trei mii de dolari și/sau o condamnare pe șase luni. Probabil că tu o să fii doar amendat.

— *„De bună voie?”* făcu el, minunându-se.

— Nu ți-a injectat nimeni drogul ținându-ți pistolul la tâmplă. Nu ți-a pus nimeni ceva în supă. Ai luat, de bună voie și cu bună știință, un drog dezorientant, care creează dependență și distruge creierul.

— Am fost nevoit!

— Puteai să te prefaci, spuse Hank. Majoritatea ofițerilor reușesc să se descurce. Și, ținând cont de cantitatea pe care spun ei că o înghițeai, trebuie să fi fost…

— Mă tratezi ca pe un escroc. Și nu sunt.

Hank luă o hârtie și un pix și începu să socotească.

— Câți bani primești tu, aproximativ? Pot face niște calcule chiar acum, dacă…

— Nu s-ar putea să plătesc amenda mai târziu? Poate în rate lunare, vreme de doi ani?

— Ei, haide, Fred, făcu Hank.

— OK, zise el.

— Cât iei pe oră?

Fred nu reuși să-și aducă aminte.

— Bine, atunci, câte ore ai pe lună?

Nu-și amintea nici asta.

Hank lăsă jos foaia de hârtie.

— Vrei o țigară?

Îi oferi lui Fred pachetul lui.

— Trebuie să mă las și de asta, spuse el. De orice, inclusiv de alune și de…

Nu reușea să se concentreze. Stăteau amândoi acolo, în costumele lor difuze, fără să scoată nici o vorbă.

— Așa cum le spuneam copiilor mei… începu Hank.

— Eu am doi, spuse Fred. Două fete.

— Nu cred că ai; era de așteptat să nu ai.
— Poate că nu am.
Se strădui să calculeze cam de când trebuia să-și încheie activitatea, iar apoi începu să socotească câte tablete de substanță M ascunsese pe ici, pe colo. Și de câți bani ar fi adunat, ca să-și facă provizii, după ce își ridica salariul.
— Poate vrei să continui să socotesc ce sumă o să primești ca plată, spuse Hank.
— OK, îi răspunse, dând energic din cap. Fă-o. Rămase așezat, așteptând cu încordare și bătând darabana pe masă, ca Barris.
— Cât iei pe oră? repetă Hank, după care se întinse imediat către telefon. Sun la Salarii.
Fred nu răspunse. Se uita în jos, așteptând. *Poate că Donna m-ar putea ajuta,* se gândi. *Donna, ajută-mă, te rog,* se gândi.
— Nu cred c-o să te descurci în munți, spuse Hank. Chiar dacă te duce cineva cu mașina până acolo.
— Nu.
— Unde vrei să te duci?
— Lasă-mă să stau jos și să mă gândesc.
— Într-o clinică federală?
— Nu.
Rămaseră locului.
Fred se întrebă ce însemna acel: „era de așteptat să nu ai."
— Ce-ar fi să te duci la Donna Hawthorne? spuse Hank. Din informațiile aduse de tine și de toți ceilalți, știu că sunteți apropiați.
— Da, încuviință el, dând din cap. Suntem. Apoi își ridică ochii și întrebă: Cum de-ai aflat?
— Printr-un proces de eliminare, zise Hank. Știu cine *nu* ești, iar numărul suspecților din grupul ăsta nu e infinit – de fapt, sunt foarte puțini. Am crezut că ne vor conduce mai sus – și poate că Barris o va face. Noi doi am petrecut foarte mult timp stând de vorbă. Am pus lucrurile cap la cap de multă vreme. Ești Arctor.
— *Cine* sunt? făcu el, holbându-se la costumul difuz numit Hank care îi susținea privirea. Sunt Bob Arctor?
Nu-i venea să creadă. I se părea absurd. Nu se potrivea cu nimic din ceea ce făcuse sau gândise, era grotesc.

— N-are importanță, spuse Hank. Care e numărul de telefon al Donnei?

— Probabil că e la lucru. Glasul îi tremura. La magazinul de parfumuri. Numărul este… Nu-și putea stăpâni vocea și nu-și putea aminti numărul.

Sunt pe dracu', își spuse. *Nu sunt Bob Arctor. Dar atunci, cine? Poate că sunt…*

— Dă-mi numărul de telefon de la serviciu al Donnei Hawthorne, spunea Hank la telefon, rostind cuvintele în grabă. Uite, zise, întinzând receptorul către Fred. Îți fac legătura. Sau nu, mai bine nu. Îi spun să vină să te ia… De unde? Te ducem cu mașina și te lăsăm acolo; nu te poți întâlni cu ea aici. Ce loc ar fi potrivit? Unde vă întâlniți de obicei?

— Duceți-mă la ea acasă, zise el. Știu cum să intru.

— O să-i spun că ești acolo și că te lași de droguri. Că te cunosc și că m-ai rugat s-o sun.

— Excelent, zise Fred, sunt în stare să apreciez asta. Mulțumesc, omule.

Hank dădu din cap și începu să formeze un număr din exterior. Lui Fred i se părea că forma fiecare cifră din ce în ce mai încet și că totul dura la nesfârșit. Închise ochii, respirând adânc și gândindu-se: *Uau. Chiar sunt pe dinafară.*

Da, chiar ești, fu el de acord. *Năuc, nervos, într-o stare mizerabilă, dependent de drog și terminat. Terminat pe de-a-ntregul.* Îi veni să râdă.

— O să te ducem la ea… începu Hank, apoi își întoarse atenția asupra telefonului, spunând: Alo, Donna, sunt un prieten de-al lui Bob, știi? Ei, e într-o stare foarte proastă, vorbesc serios. Ei, el…

Sunt în stare să apreciez asta, îi rostiră în minte, la unison, două voci, atunci când își auzi colegul mințind-o pe Donna. *Și nu uita să-i spui să-mi facă rost de ceva; mi-e rău de-a binelea. Nu-mi poate face rost de ceva droguri? Poate să mi le insufle, așa cum face de obicei?* Se întinse ca să-l atingă pe Hank, dar nu reuși; nu avea mâna destul de lungă.

Cândva, o să fac același lucru pentru tine, promise, în timp ce Hank punea receptorul în furcă.

— Nu trebuie decât să aștepți să vină mașina. Iau imediat legătura. Telefona din nou, de data asta spunând: Garajul?

Vreau o mașină fără însemne și un ofițer fără uniformă. Ce aveți disponibil?

În interiorul costumelor difuze – al petelor nebuloase – ei își închiseră ochii, așteptând.

— Poate că ar trebui să te trimit la spital, spuse Hank. Ești năucit în ultimul hal; poate că te-a otrăvit Jim Barris. De fapt, el ne interesează, nu tu. Ținerea lui sub observație – acesta era scopul principal al scanării casei. Am sperat că o să-l atragem aici… Și am făcut-o. Fred păstra tăcerea. De asta știu foarte bine că benzile lui și toate celelalte dovezi erau măsluite. Laboratorul o s-o confirme. Barris e amestecat în ceva grav – grav și dezgustător: e vorba despre niște arme.

— Atunci, cu mine ce e? spuse Fred pe neașteptate, cu voce foarte puternică.

— Trebuia să ajungem la Jim Barris și să-i facem o înscenare.

— Nemernicilor, zise el.

— După cum am aranjat noi lucrurile, Barris – dacă ăsta îi e într-adevăr numele – a început să suspecteze din ce în ce mai mult că ești un agent sub acoperire, aflat pe punctul de a-l descoperi și de a-l folosi ca să ajungi la cei mai mari decât el. Așa că…

Sună telefonul.

— Perfect, spuse Hank ceva mai târziu. Nu trebuie decât să stai jos și să aștepți, Bob. Bob, Fred, nu contează. Poți să fii mulțumit: am pus mâna pe porcul ăla și e un – ei, e așa cum tocmai ne-ai spus nouă. A meritat, nu-i așa? Să-l prindem în cursă; pe un tip ca ăsta, indiferent ce învârte el…

— Sigur, a meritat. Abia mai putea vorbi; scrâșni din dinți fără să vrea.

Rămaseră împreună, așteptând.

•

Se îndreptau spre Noua-Cale, când Donna trase pe dreapta. De pe marginea drumului putea vedea luminile aflate mai jos de ei; se întindeau în toate direcțiile. Dar el era deja cuprins de durere; își dădea seama de asta și nu mai aveau prea mult timp la dispoziție. Ei bine, așteptase prea mult. Obrajii lui erau plini de lacrimi, începuse să gâfâie și să vomite.

— O să ne așezăm pentru câteva minute, îi spuse, conducându-l printre tufișuri și bălării, pe terenul nisipos, plin de cutii goale de bere și de tot felul de resturi. Eu…

— Ai pipa de hașiș? reuși el să rostească.

— Da, zise ea.

Erau nevoiți să se îndepărteze destul de mult de șosea ca să nu fie observați; suficient de mult încât să poată arunca pipa de hașiș dacă s-ar fi apropiat vreun polițist. Ea ar fi văzut mașina parcând, i-ar fi văzut farurile stingându-se – perfide, la o distanță suficient de mare de ei – și pe polițistul care ar fi coborât, apropiindu-se. Ar fi avut timp.

Timp suficient pentru asta, cugetă ea. Timp suficient ca să se ferească de brațul legii. Dar, de atunci înainte, nici urmă de timp pentru Bob Arctor. Timpul lui – măcar cel măsurat după standardele umane – se sfârșise. În momentul acela intra într-un alt fel de timp. *Ca cel pe care îl are la dispoziție un șobolan,* se gândi ea. *Timp ca să alerge încoace și încolo, fără nici un rost. Ca să alerge fără nici o noimă încoace și încolo, încolo și încoace. Dar, cel puțin, încă mai poate vedea luminile de sub noi. Deși poate că pentru el asta nu mai are nici o importanță.*

Găsiră un loc adăpostit, iar ea scoase bucățica de hașiș înfășurată în staniol și aprinse pipa. De lângă ea, Bob Arctor nu păru să observe. Era plin de rahat, dar ea știa că nu se putea abține. De fapt, poate că nici nu era conștient de asta. Toți treceau prin așa ceva în timp ce încercau să se lase.

— Aici.

Se aplecă spre fața lui, ca să-i insufle fumul. Dar el nu observă nici asta. Stătea chircit, cu stomacul chinuit de crampe, vomitând și mânjindu-se. Tremura și murmura pentru sine ceva lipsit de noimă, ca un fel de cântec.

Imaginea o făcu să-și amintească de un tip pe care-l cunoscuse cândva și care-l văzuse pe Dumnezeu. Făcea cam aceleași lucruri: murmura și plângea, deși nu se umplea de rahat. Îl zărise pe Dumnezeu, într-o străfulgerare, după ce se drogase cu LSD; încercase să ia vitamine solubile în apă, în cantități enorme. Formula lor ortomoleculară ar fi trebuit să-i îmbunătățească conexiunile neurale din creier, să le accelereze și să le sincronizeze. Totuși, în loc să devină pur și simplu mai deștept, tipul ăla îl văzuse pe Dumnezeu. Pentru el, surpriza fusese deplină.

— Cred, spuse ea, că n-o să știm niciodată ce ne rezervă viitorul.

Alături, Bob Arctor continuă să bâiguie vorbe neînțelese și nu răspunse.

— Îl știi pe Tony Amsterdam? Nu primi nici un răspuns.

Donna trase un fum din pipa cu hașiș, contemplând luminile; savura mirosul aerului și ascultă.

După ce l-a văzut pe Dumnezeu s-a simțit bine, vreme de vreun an. Pe urmă a început să-i fie rău cu adevărat; mai rău de-atât nu se simțise în toată viața lui. Pentru că, într-o bună zi, a avut o revelație: și-a dat seama că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Dumnezeu; urma să trăiască tot restul vieții lui, decenii întregi – poate cincizeci de ani – fără să mai vadă nimic altceva decât ceea ce văzuse dintotdeauna. Ceea ce vedem cu toții. Era cu mult mai rău decât dacă nu l-ar fi văzut pe Dumnezeu. Mi-a povestit că, într-o zi, a înnebunit de-adevăratelea; și-a ieșit, pur și simplu, din fire și a început să înjure și să facă bucăți lucrurile din apartamentul lui. A înțeles că avea să trăiască în continuare așa cum o făcea atunci, fără să mai vadă nimic. Fără nici un țel. Ca un morman de carne, masturbându-se, mâncând, bând, dormind, muncind și ușurându-se.

— Ca noi toți.

Era primul lucru pe care reușea să-l rostească Bob Arctor; icnea la fiecare cuvânt.

— Asta i-am spus și eu, ripostă Donna. Am subliniat-o. Suntem cu toții în aceeași barcă și noi, ceilalți, nu ne pierdem cumpătul. Iar el a zis: „Nu știi ce-am văzut eu. Habar n-ai.”

Pe Bob Arctor îl străbătu un spasm și fu cuprins de convulsii, apoi simți că se sufocă.

— A... spus cam ce-a văzut?

— Ceva ca niște scântei. O ploaie de scântei colorate, ca atunci când ți se defectează televizorul. Scântei urcându-se pe pereți, scântei în aer. Și lumea întreagă era o făptură vie, ori de câte ori o privea. Și nimic nu era întâmplător; totul se asambla perfect și se petrecea cu un anumit scop, ca să se realizeze ceva – un țel din viitor. Pe urmă a văzut o ușă. Vreme de vreo săptămână, a văzut-o oriunde s-ar fi uitat – în apartamentul lui, dar și afară, când se ducea pe jos la cumpărături sau când își conducea mașina. Și avea întotdeauna aceleași proporții, fiind foarte îngustă. Spunea că era foarte... atrăgătoare. Ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit. N-a încercat niciodată să treacă

dincolo de ea; se mulțumea s-o privească, fiindcă era atât de atrăgătoare. Conturată de lumini de un roșu-aprins și de altele – aurii, spunea el. De parcă scânteile s-ar fi adunat în linii, ca la geometrie. Pe urmă n-a mai văzut-o niciodată; de aceea a ajuns, în cele din urmă, să se drogheze în halul ăla.

— Ce era de partea cealaltă? întrebă Bob Arctor, după un timp.

— Spunea că dincolo era o altă lume, răspunse Donna. O putea vedea.

— El… n-a trecut niciodată dincolo?

— De asta a și făcut zob tot ce avea în apartament; nu s-a gândit niciodată să treacă dincolo de ușă, se mulțumea să o admire, dar pe urmă n-a mai putut s-o vadă deloc și a fost prea târziu. A stat deschisă – pentru el – vreme de câteva zile, pe urmă s-a închis și a dispărut pentru totdeauna. A mai tot luat, iarăși și iarăși, o grămadă de LSD și de vitamine din alea solubile, dar n-a mai văzut-o niciodată; n-a mai găsit niciodată combinația corectă.

— Ce era de partea cealaltă? întrebă Bob Arctor.

— A spus că era întotdeauna noapte.

— Noapte!

— Vedea lumina lunii și apă, întotdeauna la fel. Nimic nu se clintea și nu se schimba. O apă întunecată, de culoarea cernelii, și un țărm – o plajă de pe o insulă. Era sigur că vedea Grecia, Grecia antică. Își închipuia că ușa era o fisură în timp, că privea înapoi, în trecut. Iar pe urmă, mai târziu, când nu o mai putea vedea și era pe autostradă, conducând printre camioane, se enerva ca dracu'. Spunea că nu mai poate suporta toată agitația și tot zgomotul, faptul că totul se deplasa încoace și încolo, că zăngănea și pocnea. Oricum, niciodată n-a reușit să priceapă de ce i-au arătat tot ce i-au arătat. Credea că fusese într-adevăr Dumnezeu și că aceea fusese ușa către lumea de dincolo, dar că, în concluzie, toată istoria asta nu făcuse altceva decât să-i tulbure mințile. N-a reușit să mențină lucrurile în aceeași stare, așa că n-a putut face față situației. De fiecare dată când se întâlnea cu cineva, mai devreme sau mai târziu îi povestea că el pierduse totul.

— Așa mă simt eu acum, zise Bob Arctor.

— Pe insulă era o femeie. Mai exact… Era, mai degrabă, o statuie. El spune că era Afrodita din Cineraica. Stătea acolo, în lumina lunii, palidă și rece, și dăltuită din marmură.

— Trebuia să fi trecut pragul atunci când a avut ocazia.

— N-a avut ocazia, spuse Donna. Era o promisiune. Ceva care va să vină. Ceva mai bun, aflat în viitor, la mare distanță. Poate după ce el… Tăcu o clipă. Când a murit.

— A ratat, zise Bob Arctor. Fiecare are o singură șansă și cu asta basta. Închise ochii, de durere și fiindcă sudoarea îi brăzda chipul. Oricum, ce știe un drogat făcut praf de LSD? Ce știm noi oricare dintre noi? Nu pot să vorbesc. Las-o baltă.

În întuneric, se întoarse cu spatele la ea, cutremurându-se. Îl cuprinseseră convulsiile.

— Acum ni se arată doar clipuri publicitare, spuse Donna.

Își încolăci brațele în jurul lui și îl îmbrățișă cât putu ea de strâns, legănându-l încoace și încolo.

— Așa că o să rezistăm.

— Asta e ceea ce încerci tu să faci. Cu mine, acum.

— Ești un om bun. Ai făcut o afacere proastă. Dar viața nu ți s-a încheiat. Țin foarte mult la tine. Aș vrea…

Continuă să-l strângă în brațe, în tăcere, în întunericul care creștea din interiorul lui, înghițindu-l. Acoperindu-l în timp ce ea îl îmbrățișa.

— Ești un om bun și onest, spuse ea. Și tot ce se întâmplă e nedrept, dar așa trebuie să fie. Încearcă să aștepți până se sfârșește. Cândva, peste mult timp, o să vezi lumea așa cum o vedeai înainte. O să se-ntoarcă la tine.

O să-ți fie înapoiată, se gândi. *În ziua în care tot ce li s-a luat oamenilor pe nedrept le va fi înapoiat. S-ar putea să fie nevoie de o mie de ani sau de mai mult, dar ziua aceea va veni și toate balanțele se vor echilibra. Poate că, aidoma lui Tony Amsterdam, ai avut o viziune a lui Dumnezeu, care a dispărut doar pentru o vreme; s-a retras,* cugetă, *mai degrabă decât să fi dispărut. Poate că în interiorul minții tale groaznic mistuite și care încă se mai mistuie, chiar în timp ce te strâng la piept mai există o scânteie colorată de lumină, deghizată și manifestându-se într-un mod de nerecunoscut; poate că amintirea ei te va ghida de-a lungul anilor ce vor veni, a anilor înspăimântători care ți se aștern înainte. Un cuvânt nepriceput pe deplin, un amănunt văzut dar neînțeles, o frântură de stea pierdută în*

mizeria acestei lumi te va călăuzi fără de știrea ta până în ziua… Dar era o zi atât de îndepărtată! Nu și-o putea imagina cu adevărat. Poate că, înainte de a se sfârși totul, lui Bob Arctor i se arătase ceva dintr-o altă lume, rătăcit printre obișnuitele banalități. În momentul acela, ea nu putea face altceva decât să-l strângă în brațe și să spere.

Dar, atunci când avea să-l regăsească, dacă aveau noroc, acel ceva urma să fie recunoscut. Emisfera dreaptă avea să facă o comparație corectă. Chiar la nivelul subcortical, care lui îi era accesibil. Și avea să pună capăt călătoriei lui atât de îngrozitoare, atât de evident de lipsită de sens și care îl costase atât de mult.

O lumină îi licări în ochi. În fața ei stătea un polițai cu baston de cauciuc și lanternă.

— Vreți să vă ridicați, vă rog? spuse ofițerul. Și să-mi arătați actele de identitate? Dumneata mai întâi, domnișoară.

Îi dădu drumul lui Bob Arctor, care alunecă într-o parte până ce se lungi pe pământ; nu era conștient de prezența polițistului, care se apropiase de ei venind tiptil din vârful dealului, de pe un drum forestier care ducea în vale. În timp ce își scotea portofelul din geantă, Donna îi făcu semn omului legii să o urmeze până într-un loc de unde Bob Arctor nu-i putea auzi. În lumina difuză a lanternei, acesta îi studie actele preț de câteva minute, înainte de a spune:

— Lucrezi pentru federali, sub acoperire.

— Vorbește mai încet, zise Donna.

— Îmi cer scuze.

Ofițerul îi înapoie portofelul.

— Pleacă dracului de aici, spuse ea.

Bărbatul îi lumină fața în treacăt, apoi se răsuci pe călcâie; se îndepărtă fără nici un zgomot, tot așa cum venise.

Se întoarse la Bob Arctor. Era evident că el nu își dăduse deloc seama de apariția polițistului: în momentul acela nu mai realiza aproape nimic. Abia mai sesiza prezența ei, și nicidecum a altcuiva sau a orice altceva.

Donna auzi ecourile îndepărtate ale mașinii de poliție care cobora prin făgașele drumului forestier, ascuns vederii. Câteva gângănii, sau poate o șopârlă, își croiră drum printre bălăriile uscate din jurul lor. În depărtare, autostrada 91 strălucea,

conturându-se sub strălucirea farurilor, dar până la ei nu ajungea nici un zgomot; distanța era prea mare.

— Bob, spuse ea cu blândețe. Mă auzi?

Nici un răspuns.

Toate conexiunile din creierul lui sunt blocate, se gândi. Topite și contopite. Și nimeni n-o să le poată debloca, indiferent cât de mult s-ar strădui. Și se vor strădui.

— Haide, zise, zgâlțâindu-l și încercând să-l ridice în picioare. Trebuie s-o luăm din loc.

— Nu pot să fac dragoste, spuse Bob Arctor. Mi-a dispărut scula.

— Suntem așteptați, zise Donna hotărâtă. Trebuie să li te încredințez.

— Dar ce mă fac dacă mi-a dispărut scula? O să mă mai primească?

— O să te primească, răspunse Donna.

E nevoie de cea mai înaltă înțelepciune, medită, *ca să știi când ți-e îngăduit să nedreptățești pe cineva. Cum e posibil ca până și justiția să fie jertfită pe altarul dreptății? Cum se poate întâmpla așa ceva? Pentru că asupra lumii acesteia apasă un blestem,* se gândi, *și toate astea o dovedesc; dovada e chiar aici. Undeva, la cel mai profund nivel posibil, mecanismul, eșafodajul tuturor lucrurilor s-a sfărâmat și, ridicându-se peste rămășițe, plutește nevoia de a săvârși tot felul de fapte murdare spre care ne-au condus cele mai înțelepte opțiuni. Trebuie să fi început cu mii de ani în urmă. Până acum, s-a infiltrat deja în firea tuturor lucrurilor. Și,* cugetă ea, *în fiecare dintre noi. Nu ne putem mișca, nu putem scoate nici o vorbă și nu putem lua nici o decizie fără să o facem. Nici măcar nu-mi pasă cum a început totul, când și de ce. Sper doar,* se gândi, *că se va termina odată și odată. Exact ca Tony Amsterdam: sper pur și simplu că, într-o bună zi, ploaia de scântei viu colorate se va reîntoarce și că atunci o vom vedea cu toții. Vom vedea ușa îngustă dincolo de care domnește pacea. Statuia, marea și ceea ce pare a fi lumină de lună. Și nici o mișcare, nimic care să spulbere tihna.*

Cu mult, mult timp în urmă, se gândi. *Înainte de blestem, înainte ca toți și toate să ajungă ca acum. Evul de Aur,* cugetă, *când înțelepciunea și dreptatea erau unul și același lucru. Înainte ca totul să se sfarme în bucăți, în frânturi care nu se*

potrivesc, care nu pot fi puse laolaltă, oricât de mult te-ai strădui.

Sub ea, în întuneric și printre luminile care împânzeau orașul, se auzi o sirenă. O mașină a poliției într-o urmărire fierbinte. Părea urletul unui animal înnebunit, nerăbdător să ucidă. Și care știa că o s-o facă în curând. Se înfioră; aerul nopții se răcise. Era timpul să plece.

Asta nu e Evul de Aur, cugetă, *cu astfel de zgomote în beznă. Eu scot asemenea sunete hulpave?* se întrebă. *Eu sunt creatura aceea? Încolțind, sau fiind încolțită?*

Capturată?

Alături de ea, bărbatul se agită și gemu în timp ce-l ajuta să se ridice. Îl ajută să se țină pe picioare și să se întoarcă, pas cu pas, la mașina ei, îl ajută, îl ajută să meargă mai departe. Sub ei, zgomotul mașinii de poliție încetă dintr-o dată; hăituirea se terminase. Își îndeplinise misiunea. *Și eu mi-am îndeplinit-o,* se gândi, sprijinindu-l cu trupul ei pe Bob Arctor.

•

Cei doi membri ai personalului de la Noua-Cale stăteau în picioare, studiind obiectul care zăcea pe podeaua așezământului lor vărsând, dârdâind, umplându-se de necurățenii și cuprinzându-se cu brațele – îmbrățișându-și propriul trup de parcă ar fi vrut să-l potolească, să-l apere de frigul care îl făcea să tremure cu atâta violență.

— Ce-i asta? întrebă unul dintre ei.

— Un om, spuse Donna.

— Substanța M?

Ea încuviință dând din cap.

— I-a mistuit creierii. A mai învins unul.

— E ușor să câștigi. Oricine poate câștiga, li se adresă ea celor doi.

Apoi, aplecându-se asupra lui Robert Actor, spuse, aproape neauzit:

— Rămas bun.

În timp ce Donna ieșea, îl acoperiră cu o pătură veche de armată. Ea nu se uită înapoi.

Se urcă în mașină și se îndreptă imediat spre cea mai apropiată autostradă, intrând în cel mai aglomerat trafic posibil. Din cutia cu casete de pe podea scoase *Tapestry* a lui Carole King, care îi plăcea cel mai mult din tot ce avea, și o puse în

casetofon; în același timp luă pistolul Ruger, prins cu un magnet sub bord, ascuns vederii. Mergând cu viteza maximă, se plasă în spatele unui camion care transporta lăzi de lemn pline cu sticle de coca-cola de un sfert și, în timp ce asculta caseta stereo, trase tot încărcătorul pistolului în sticlele aflate la câțiva metri în fața mașinii ei.

În timp ce Carole King cânta, cu voce mângâietoare, despre oameni care stau locului, transformându-se în niște nemernici, Donna reuși să nimerească patru sticle înainte de a goli încărcătorul. Parbrizul mașinii fu împroșcat cu cioburi și cu stropi de cola. Iar ea se simți mai bine.

Dreptatea, cinstea și loialitatea nu fac parte dintre calitățile acestei lumi, se gândi. Apoi, în numele a tot ce avea mai sfânt, îl izbi pe vechiul ei inamic, pe dușmanul ei dintotdeauna, izbi camionul cu coca-cola, care își continuă drumul, fără să observe. Forța impactului însă, răsuci mica ei mașină; farurile se stinseră, se auzi scrâșnetul oribil al amortizoarelor strivite de pneuri și apoi se pomeni în afara autostrăzii, pe banda pentru urgențe, cu fața în sens opus și cu apa scurgându-i-se din radiator, în timp ce alți automobiliști încetineau, privind cu gura căscată.

Întoarce-te, nemernicule, spuse în sinea ei, dar camionul cu coca-cola dispăruse de mult, probabil nevătămat. Poate să fi avut vreo zgârietură. Ei, asta trebuia să se întâmple mai curând sau mai târziu, tot înfruntând un simbol și o realitate a cărei greutate o depășea pe a mașinii ei. *Acum o să plătesc rate mai mari la asigurare,* realiză, în timp ce cobora din mașină. *Pe lumea asta, dacă ataci răul, plătești cu bani peșin.*

Un Mustang ultimul tip încetini și șoferul, un bărbat, îi strigă:

— Vrei să te duc undeva, domnișoară?

Ea nu-i răspunse. Se mulțumi să-și vadă de drum. O siluetă măruntă, înfruntând pe propriile-i picioare farurile fără de număr care se apropiau.

14

Tăietură dintr-o revistă prinsă în pioneze de peretele salonului din Samankand House, clădirea sediului centrului de dezintoxicare Noua-Cale din Santa Ana, California:

Când pacientul senil se trezește dimineața și întreabă de mama lui, adu-i aminte că ea a murit de mult, că el are peste optzeci de ani, că trăiește într-un azil, că suntem în 1992, nu în 1913 și că trebuie să înfrunte realitatea și faptul că...

Un rezident rupsese restul articolului; atât mai rămăsese. Era evident că fusese tăiat dintr-o revistă de specialitate, dedicată personalului medical; era pe hârtie lucioasă.

— Pentru început, îi explică George, unul dintre membrii personalului, în timp ce îl conducea de-a lungul coridorului, o să te ocupi de sălile de baie. De podele, de chiuvete și mai ales de toalete. În clădire sunt trei săli de baie, câte una la fiecare nivel.

— OK, spuse el.

— Ai aici un mop. Și o găleată. Crezi că știi cum să faci asta? Cum să faci curat într-o sală de baie? Dă-i drumul, iar eu o să te urmăresc și o să-ți dau indicații.

Duse găleata în cada din spatele încăperii, turnă detergent în ea, apoi deschise apa caldă. Nu zărea în fața ochilor nimic altceva decât spumă; spumă și vuietul apei.

Dar putea auzi vocea lui George, fără să-l vadă.

— N-o umple prea tare, fiindcă n-o s-o mai poți ridica.

— OK.

— Ai o mică problemă când e vorba să spui unde te afli, zise George după un timp.

— Sunt la Noua-Cale.

Așeză pe podea găleata care se răsturnă; el rămase locului, holbându-se în jos, către ea.

— Noua-Cale de unde?

— Din Santa Ana.

George ridică găleata în locul lui, arătându-i cum să o prindă de mânerul de sârmă și cum să o legene în timp ce mergea.

— Cred că mai târziu o să te transferăm pe insulă, la una dintre ferme. Întâi însă, trebuie să treci pe la spălatul vaselor.

— Pot să fac asta, zise el. Pot să spăl vasele.

— Îți plac animalele?

— Sigur.

— Cele de fermă?

— Animalele.

— O să vedem. O să așteptăm până când o să te cunoaștem mai bine. Oricum, o să treacă ceva timp; toată lumea se ocupă de spălatul vaselor vreme de o lună. Toată lumea care intră pe ușă.

— Într-un fel, mi-ar plăcea să trăiesc la țară, spuse el.

— Avem mai multe tipuri de facilități. O să stabilim ce ți se potrivește. Știi, poți fuma aici, dar nu încurajăm asta. Nu suntem la Synanon; acolo nu te lasă să fumezi.

— Dar nu mai am țigări, spuse el.

— Îi dăm fiecărui pacient un pachet pe zi.

— Bani?

Nu mai avea nici unul.

— Nu costă nimic. N-au costat niciodată. Noi plătim în locul tău.

George luă mopul, îl introduse în găleată și îi arătă cum să-l folosească.

— Cum se face că n-am nici un ban?

— Din același motiv pentru care nu mai ai portofel și nici nume de familie. O să ți-i înapoiem, o să-ți înapoiem totul. Asta e ceea ce vrem să facem: să-ți dăm înapoi tot ce ți-a fost luat.

— Pantofii ăștia nu mi se potrivesc, zise el.

— Depindem de donații, dar primim numai lucruri noi, din magazine. Poate că, mai târziu, o să-ți luăm măsura. Ai probat toți pantofii din cutii?

— Da, răspunse el.

— Foarte bine, asta e baia de la parter; începi cu ea. Pe urmă, după ce o speli, după ce o speli cu adevărat bine, cu adevărat fără cusur, mergem sus – aduci acolo mopul și găleata – și îți arăt sala de baie de acolo, iar după aceea, pe cea de la etajul doi. Dar trebuie să ceri permisiunea înainte de a urca, pentru că la etajul doi stau fetele, așa că trebuie să vorbești mai întâi cu unul dintre membrii personalului; nu te duci niciodată acolo fără să ți se permită, îl bătu cu palma pe spate. E în ordine, Bruce? Ai înțeles?

— OK, spuse Bruce, mânuind mopul.

— O să te ocupi de asta, zise George, de curățenia din sălile de baie, până când o să te deprinzi să faci treabă bună. Nu contează cu ce se îndeletnicește un om; contează să-și îndeplinească sarcinile cum se cuvine și să poată fi mândru de asta.

— O să mai fiu vreodată așa cum am fost? întrebă Bruce.

— Ceea ce ai fost te-a adus aici. Dacă redevii ce ai fost, mai curând sau mai târziu o să te reîntorci la noi. N-am dreptate? Ai avut noroc că ai ajuns aici; era cât pe ce să nu reușești.

— M-a adus altcineva, cu mașina.

— Ești norocos. Dar, data viitoare s-ar putea să nu te mai aducă nimeni. S-ar putea să te arunce undeva, pe marginea șoselei și să spună să te ia dracu'.

El continuă să spele.

— Cel mai bine e să speli mai întâi chiuvetele, apoi cada, apoi toaletele și la urmă podeaua.

— OK, spuse el și lăsă mopul deoparte.

— E nevoie de o anumită îndemânare. O să devii maestru.

Se concentră și desluși crăpăturile din smalțul chiuvetei; turnă detergent în ele și deschise apa caldă. Rămase, neclintit, în calea aburului care se înălța, din ce în ce mai dens. Îi plăcea mirosul.

După prânz, se așeză în salon, bându-și cafeaua. Nimeni nu-i vorbea, fiindcă aflaseră că se străduia să renunțe la drog. În timp ce sorbea din ceașcă, le putea auzi conversația. Se cunoșteau unii pe alții.

— Dacă ai putea privi din trupul unui mort, ai reuși să mai vezi încă, dar n-ai avea cum să miști mușchii ochilor, așa că n-ai putea focaliza. Nu ți-ai putea mișca nici capul, nici globii oculari. Tot ce ai putea face ar fi să aștepți să-ți treacă ceva prin fața ochilor. Ai fi înțepenit. Ai aștepta și ai tot aștepta. Ar fi groaznic.

Își coborî privirea spre aburul cafelei, doar atât. Aburul se înălța; îi plăcea mirosul.

— Bună.

O mână îl atinse. A unei femei.

— Bună.

Pentru o clipă, își întoarse privirea într-o parte.

— Cum te simți?

— OK, spuse el.

— Ți-e mai bine?

— Mă simt OK, îi răspunse.

Privi cafeaua și aburul, și nu se uită nici la ea, nici la altcineva; privea în jos, numai în jos, către ceașcă. Îi plăceau căldura și mirosul.

— Ai putea vedea pe cineva doar când ar trece exact prin fața ta, și numai atunci. Sau numai prin zona spre care te uitai, nu prin altă parte. Dacă o frunză sau altceva ți-ar pluti prin fața ochilor, atunci nu ai vedea-o decât pe ea, pentru totdeauna. Numai frunza și nimic altceva; nu ți-ai putea întoarce privirea.

— OK, spuse el, ținându-și ceașca cu cafea în ambele mâini.

— Imaginează-ți că ai fi conștient, fără să fii în viață. Că ai vedea și chiar ai pricepe totul, fără să fii viu. Că ai privi doar în afară. Identificând lucrurile, fără să trăiești. Un mort poate să meargă totuși mai departe. Uneori, ceea ce te privește prin ochii unui om s-ar putea să fi murit încă din copilărie. Ceea ce e mort, acolo, înăuntru, privește încă în afară. Nu e doar un trup care se uită la tine și în care nu există nimic; acolo încă mai e ceva, dar a murit și nu mai face decât să privească întruna; nu se poate împiedica să privească.

— Asta înseamnă să mori, spuse altcineva, să nu te poți opri să privești indiferent ce s-ar afla în fața ta. Vreo blestemăție pusă exact acolo și tu nu poți face nimic, cum ar fi să alegi sau să schimbi ceva. Nu poți decât să accepți, așa cum e, ceea ce se află acolo.

— Cum ar fi să te uiți la o cutie cu bere o întreagă eternitate? S-ar putea să nu fie chiar atât de rău. N-ar avea de ce să-ți fie teamă.

•

Înainte de cina care le fu servită în sufragerie, se ocupară de noțiunea de timp. Discutară despre mai multe noțiuni, scrise pe tablă de diverși membri ai personalului.

El stătea cu mâinile încrucișate în poală, cu ochii în podea și ascultând clocotul unui filtru mare cu cafea; făcea *buhuhu-buhuhu,* și sunetul îl înfricoșa.

— *Obiectele însuflețite și neînsuflețite își schimbă proprietățile.*

Dezbăteau cu toții tema asta, stând pe scaune pliante, plasate ici și colo. Conceptul părea să le fie familiar. Evident că toate acestea țineau de modul de gândire al celor de la Noua-Cale; poate că erau chiar memorate, pentru ca apoi să meditezi asupra lor în repetate rânduri. *Buhuhu-buhuhu.*

— *Energia obiectelor neînsuflețite e mai mare decât a celor însuflețite.*

Discutară despre asta. *Buhuhu-buhuhu.* Zgomotul filtrului de cafea devenea din ce în ce mai puternic și îl înfricoșa tot mai mult, dar nu se clintea și nu-și ridica privirea; stătea locului, ascultând. Din cauza filtrului, îi era greu să audă ce anume spuneau.

— Încorporăm în noi înșine prea mult din energia obiectelor neînsuflețite. Și, schimbând…

Are cineva de gând să se uite la afurisitul ăla de filtru, să vadă de ce face așa?

Urmă o pauză, în timpul căreia cineva chiar îl examină. El privea stăruitor în jos, așteptând.

— O să scriu asta din nou. *„Facem prea multe schimburi de energie cu formele inerte de viață, în favoarea lumii care ne înconjoară.”*

Vorbiră despre asta. Filtrul amuți și se adunară să capete cafea.

— Vrei niște cafea?

O voce în spatele lui, o atingere.

— Ned? Bruce? Cum îl cheamă?… Bruce?

— OK.

Se ridică și îi urmă în preajma filtrului. Își așteptă rândul. Ei îl priviră când își punea frișca și zahăr în ceașcă. Continuară să-l privească și când se întoarse la scaunul lui – la același scaun; se asigură că îl regăsise, se așeză și continuă să asculte. Cafeaua caldă și aburul ei îl făceau să se simtă bine.

— *Activitatea nu înseamnă neapărat viață. Quasarii sunt activi. Iar un călugăr care meditează nu e neînsuflețit.*

Își privi ceașca goală: era din China. O întoarse și cercetă ce era scris pe fundul ei, apoi constată că avea smalțul ciobit. Părea veche, dar fusese făcută la Detroit.

— *Când este circulară, mișcarea reprezintă cea mai neînsuflețită structură a universului.*

— Timpul, spuse o altă voce.

Știa cum să răspundă la asta. Timpul e rotund.

— Da, trebuie să ne oprim acum, totuși vrea cineva să facă un scurt comentariu de final?

— Păi, urmărirea liniei de minimă rezistență e legea supraviețuirii. Urmărirea, nu conducerea.

— Da, spuse o altă voce, mai vârstnică, adepții îi supraviețuiesc conducătorului pe care îl urmează. Ca în cazul lui Hristos. Nu viceversa.

— Ar fi mai bine să mergem la masă, fiindcă acum Rick nu ne mai servește decât până la cinci jumate.

— Vorbim despre asta în timpul jocului, nu acum.

Scaunele scârțâiră și trosniră. Se ridică și el, își puse ceașca cea veche pe tava altcuiva și li se alătură în timp ce se înșiruiau spre ieșire. Putea mirosi hainele reci din jurul lui, simțea mirosurile plăcute, dar reci.

Se pare că spuneau că viața inertă e bună, se gândi. *Dar nu există ceva numit viață inertă. E o contradicție.*

Se întrebă ce era viața, ce anume însemna; poate că era doar el cel care nu înțelegea.

•

Sosise un morman imens de haine donate, în culori țipătoare. Mai mulți oameni aveau brațele pline și câțiva își puseseră cămășile, probându-le și întrebându-se unii pe alții dacă le vin bine.

— Ei, Mike. Ești un tip elegant.

În mijlocul salonului stătea un bărbat scund și îndesat, cu păr cârlionțat și chip de mops; își schimba cureaua, încruntându-se.

— Cum se procedează cu chestia asta? Nu reușesc s-o fac să stea. De ce nu se desface?

Avea o curea de șaptezeci și cinci de centimetri, fără cataramă, cu niște inele de metal pe care nu știa cum să le strângă.

— Cred că mi-au dat una pe care nimeni altcineva n-a putut s-o folosească.

Bruce veni în fața lui, se întinse ca să-l cuprindă cu brațele și îi strânse cureaua trecând-o în sens invers prin inele.

— Mulțumesc, zise Mike.

Își alese mai multe cămăși, țuguindu-și buzele.

— Am de gând să port una dintre astea când o să mă-nsor, îi spuse lui Bruce.

— Drăguț, răspunse el.

Mike se îndreptă agale către două femei aflate în capătul celălalt al salonului; ele îi zâmbiră.

— Ies în oraș, le spuse, lipindu-și de trup o cămașă înflorată.

— Foarte bine, mergeți la cină! strigă directorul executiv pe un ton aspru, cu vocea lui puternică. Îi făcu din ochi lui Bruce. Cum te simți, omule?

— Foarte bine, spuse el.

— Vorbești de parcă ai fi răcit.

— Da, încuviință el, e din cauză că nu mă mai droghez. Aș putea căpăta niște Dristan, sau…

— Fără chimicale, spuse directorul. De nici un fel. Grăbește-te să mergi la masă. Cum stai cu pofta de mâncare?

— Mai bine, răspunse, urmându-l.

Cei așezați la mese îi zâmbiră.

•

După masă se așeză pe treptele largi, la jumătatea drumului către etajul întâi. Nimeni nu-i vorbi; avea loc o conferință. Rămase acolo până când se încheie. Toată lumea ieși din sală, umplând holul.

Simțea că îl privesc; poate că unii chiar i se adresau. Stătea așezat pe trepte, ghemuit, cu brațele înfășurate în jurul trupului, uitându-se și iar uitându-se. Având în fața ochilor covorul de culoare întunecată. Acum nu se mai auzea nici o voce.

— Bruce?

El nu se clinti.

— Bruce?

O mână îl atinse.

El nu scoase nici o vorbă.

— Bruce, vino în salon. Ar fi trebuit să fii în camera ta, în pat; numai că, vezi tu, vreau să stăm de vorbă.

Mike o luă înainte, făcându-i semn cu mâna să-l urmeze, îl însoți în josul scărilor și apoi în salonul pustiu. Mike închise ușa în urma lor.

Se instală într-un fotoliu adânc, invitându-l cu un gest să se așeze în fața lui. Părea obosit. Ochii lui mici erau încercănați; se frecă cu palma pe frunte.

— Sunt treaz de azi-dimineață, de la cinci și jumătate, spuse.

O bătaie în ușa care începu să se deschidă.

— Nu vreau să intre nimeni aici; stăm de vorbă. Se aude? zbieră Mike.

Murmure. Ușa se închise.

— Știi, ar fi bine să-ți schimbi cămașa de două ori pe zi, zise Mike. Transpiri ceva de speriat.

El încuviință, dând din cap.

— Din ce parte a statului ești?

El nu răspunse.

— De acum înainte, să vii la mine când te mai simți atât de rău. Am trecut prin același lucru, cu vreun an și jumătate în urmă. Obișnuiau să mă foiască cu mașina prin împrejurimi. Diverși membri ai personalului. L-ai cunoscut pe Eddie? Antialcoolicul ăla înalt și slab care pune la punct pe toată lumea? M-a plimbat cu mașina jur-împrejur, timp de opt ore. Nu m-a lăsat niciodată singur. Vrei să ieși afară? strigă pe neașteptate. Suntem aici ca să stăm de vorbă. Du-te să te uiți la televizor. Își coborî vocea și își întoarse ochii spre Bruce. Uneori trebuie să faci asta. Să nu lași pe cineva niciodată singur.

— Înțeleg, veni răspunsul.

— Ai grijă să nu-ți iei cumva viața, Bruce.

— Da, domnule, spuse el, privind în jos.

— Nu-mi spune „domnule”!

El dădu din cap.

— Unde ai făcut armata, Bruce? De acolo ți s-a tras? În armată ai început să iei droguri?

— Nu.

— Ți le injectezi sau le înghiți?

El nu scoase nici un sunet.

— „Domnule”, zise Mike, eu unul am stat zece ani în închisoare. Odată, am văzut pe palierul nostru de celule opt tipi cu beregata tăiată într-o singură zi. Dormeam cu picioarele pe toaletă – atât de mici erau celulele. Asta e închisoarea, trebuie să dormi cu picioarele în WC. N-ai fost închis niciodată, nu-i așa?

— Nu, spuse el.

— Pe de altă parte, am văzut deținuți de optzeci de ani fericiți că mai erau în viață și care voiau s-o mai ducă încă. Îmi aduc aminte cum era când mă drogăm, când mă injectam; am început pe când eram adolescent. N-am făcut niciodată altceva. Mi-am injectat droguri și pe urmă am intrat, pentru zece ani, în pârnaie. Mi-am injectat atât de multă – heroină amestecată cu M – că n-am mai făcut niciodată altceva; n-am văzut niciodată altceva. Acum m-am lăsat, am ieșit din închisoare și sunt aici. Știi ce-am observat, în mod special? Știi cât de mare e diferența, ce mult înseamnă că acum observ? Acum pot merge pe stradă și să văd câte ceva. Și pot auzi susurul apei când mergem în

pădure – o să vezi mai târziu celelalte facilități, fermele și așa mai departe. Pot merge pe stradă, pe o stradă obișnuită, și să văd cățelușii și pisicuțele. Înainte nu-i observam niciodată. Nu-mi sărea în ochi decât drogul. Își privi ceasul de la încheietura mâinii. Așa că, adăugă, îmi dau seama cum te simți.

— E greu să te lași, zise Bruce.

— Toți cei de aici s-au lăsat. Bineînțeles că unii s-au apucat din nou. Dacă pleci de aici, te apuci din nou. Știi asta.

El dădu din cap.

— În locul ăsta nu-i nimeni care să fi avut o viață ușoară. Nu vreau să spun că a ta a fost așa. Eddie ar fi făcut-o. Ți-ar fi spus că necazurile tale sunt floare la ureche. Necazurile nu sunt niciodată floare la ureche. Văd cât de rău te simți, dar și eu m-am simțit așa cândva. Acum îmi e cu mult mai bine. Cine e colegul tău de cameră?

— John.

— A, da, John. Atunci înseamnă că stai jos, la parter.

— Îmi place acolo, spuse el.

— Da, e cald. Probabil că ție ți-e frig tot timpul. Celor mai mulți dintre noi le e, și-mi amintesc că și mie mi-a fost; tremuram tot timpul și mă scăpăm în pantaloni. Ei, ascultă-mă pe mine, n-o să mai fii nevoit să treci din nou prin asta dacă o să rămâi aici, la Noua-Cale.

— Cât de mult? întrebă el.

— Tot restul vieții tale.

Bruce își înălță capul.

— *Eu* nu pot să plec, spuse Mike. Dacă ies de aici, mă apuc iar de droguri. Am prea mulți amici afară. O să ajung din nou prin cotloane, vânzând droguri și injectându-mi-le, și pe urmă înapoi, la închisoare, pentru douăzeci de ani. Știi – ei! – am treizeci și cinci de ani și mă însor pentru prima oară. Ai cunoscut-o pe Laura? Logodnica mea?

El nu era sigur.

— Drăguță, durdulie… Simpatică?!…

El dădu din cap.

— Îi e frică să iasă afară. Trebuie s-o însoțească cineva. O să mergem la grădina zoologică… Săptămâna viitoare îl ducem pe băiețelul directorului executiv la San Diego, și Laura e speriată de moarte. Mai speriată decât mine.

Tăcere.

— Ai auzit ce-am spus? întrebă Mike. Că mi-e frică să merg la grădina zoologică?

— Da.

— Nu-mi amintesc să mai fi fost vreodată într-un asemenea loc. Ce faci când te duci la grădina zoologică? Poate că tu știi.

— Te uiți în diverse cuști și în țarcuri descoperite.

— Ce fel de animale au?

— De tot felul.

— Sălbatice, presupun. Bineînțeles că sălbatice. Și exotice.

— La grădina zoologică din San Diego au aproape orice fel de animal sălbatic, spuse Bruce.

— Au și un… Ce sunt ăia? Urși koala?…

— Da.

— Am văzut o reclamă la televizor, zise Mike. Cu un urs koala. Țopăie. Seamănă cu o jucărie de pluș.

— Bătrânul Teddy, ursulețul de jucărie pe care-l au copii, a fost creat după modelul ursului koala, prin anii douăzeci, spuse Bruce.

— Așa e. Presupun că trebuie să te duci în Australia ca să vezi un urs koala. Sau au dispărut?

— Sunt o mulțime în Australia, zise Bruce, dar exportul e interzis. Și al urșilor vii, și al blănurilor. Era cât pe ce să fie exterminați.

— Eu n-am fost pe nicăieri, făcu Mike, cu excepția transporturilor de marfă pe care le fac din Mexic la Vancouver, în Columbia Britanică. Aleg întotdeauna același traseu, așa că nu văd niciodată nimic. Merg foarte repede, ca să scap de grijă. Conduc una dintre mașinile Fundației. Dacă o să simți nevoia și dacă n-o să-ți fie foarte rău, o să te plimb. Te plimb și putem sta de vorbă. Nu mă deranjează. Eddie și alții, care nu mai sunt aici, au făcut-o pentru mine. Nu mă deranjează.

— Mulțumesc.

— Acum ar trebui să fim amândoi în pat. Te-au pus deja să lucrezi la bucătărie? Să aranjezi mesele și să aduci mâncarea?

— Nu.

— Atunci putem dormi amândoi până la aceeași oră. Ne vedem la micul dejun. Stai la masă cu mine și-ți fac cunoștință cu Laura.

— Când vă căsătoriți?

— Peste o lună și jumătate. Ne-ar face plăcere să participi. Desigur, ceremonia va avea loc aici, în clădire, așa că toată lumea o să fie de față.

— Mulțumesc, zise el.

•

Era în centrul jocului și toți țipau la el. Jur-împrejur, fețe care răcneau; el își ținea ochii în pământ.

— Știți ce-i ăsta? Un pupăcios!

O voce mai stridentă decât altele îl făcu să-și ridice privirea. Printre chipurile înfiorătoare, distorsionate de zbierete, urla o chinezoaică.

— Ești un pupăcios, asta ești!

— Ești în stare s-o iei la labă? Ești în stare s-o iei la labă? scandau ceilalți, adresându-i-se și învârtindu-se în cerc.

Îmbrăcat cu pantaloni roșii evazați și purtând papuci roz, directorul executiv zâmbea. Cu ochi mici, scânteind obosiți, ca ai unui spiriduș. Legănându-se înainte și înapoi, cu picioarele ca niște fuse strânse sub el, fără să stea pe vreo pernă.

— Să vedem cum o iei la labă!

Directorul păru să se distreze când văzu ceva spărgându-se; ochii îi sticliră și se umplură veselie. Aidoma unui bufon împopoțonat de la o veche curte regală, se uita în toate părțile și se amuza. Apoi, din când în când, vocea i se înălța în falset, stridentă și monotonă, ca un zgomot metalic. Ca o balama neunsă.

— Pupăciosul! zbiera la el chinezoaica; alături, o altă fată își flutura brațele și își bulbuca obrajii – pleosc-pleosc! Aici! urlă chinezoaica, răsucindu-se și bombându-și fundul, pe care i-l arătă, strigându-i: Pupă-mă-n fund, atunci, pupăciosule! Ar vrea să pupe oameni… Pupă aici, pupăciosule!

— Să vedem cum și-o ia la labă, scanda familia. Ia-ți-o la labă, pupăciosule!

El închise ochii, dar vocile tot îi mai pătrundeau în urechi.

— Codoșule, îi spuse directorul executiv, pe ton răspicat. Monoton. Futangiule. Sulă. Rahatule. Labagiule…

Și tot așa, fără oprire.

Încă mai auzea sunetele, dar începuseră să se amestece. La un moment dat, își ridică ochii când recunoscu vocea lui Mike, în timpul unei perioade de acalmie. Bărbatul îl privea cu nepăsare,

cu obrajii ușor îmbujorați, cu gâtul umflându-i-se în gulerul prea strâmt al cămășii.

— Bruce, spunea Mike, ce s-a întâmplat? Ce te-a adus aici? Ce vrei să ne spui? Nu ne poți povesti chiar nimic despre tine?

— Codoșule! zbieră George, țopăind ca o minge de cauciuc. Ce-ai fost tu, codoșule?

Chinezoaica sări în sus, țipând:

— Povestește-ne, codoșule de ciochiste, pupătorule de funduri, labagiule!

— Sunt un ochi, spuse el.

— Labagiule, spuse directorul executiv. Pămpălăule. Scârnăvie. Ciochistule. Pizdă.

Acum nu mai auzea nimic. Apoi uită înțelesurile cuvintelor și, în cele din urmă, chiar și cuvintele.

Îl simțea doar pe Mike privindu-l, privindu-l și ascultându-l, și neauzind nimic; nu știa, nu-și amintea, se simțea mărunt, se simțea rău, voia să plece.

Golul din el crescu. Și, de fapt, într-o mică măsură, era vesel.

•

Ziua se apropia de sfârșit.

— Aruncă o privire înăuntru, îi spuse o femeie. Aici ținem monștrii.

Se simți înfricoșat în timp ce ea deschidea ușa. După ce o dădu în lături și zgomotul se revărsă afară din încăpere, fu uimit de dimensiunile acesteia; dar văzu mulți copii mici jucându-se.

În seara aceea, se uită la doi bărbați în vârstă care hrăneau copiii cu lapte și mâncare mărunțită, stând într-un mic alcov de lângă bucătărie. Rick, bucătarul, începu prin a le aduce celor doi bătrâni mâncarea pentru copii, pe când toți ceilalți încă așteptau în sufragerie.

În timp ce căra platouri într-acolo, chinezoaica îl întrebă, zâmbind:

— Îți plac copiii?

— Da, spuse el.

— Poți să stai cu ei și să cinezi aici.

— Oh, făcu el.

— Mai târziu, peste o lună sau două, o să le poți da să mănânce. Ezită. Când o să fim siguri că nu-i lovești. Avem o regulă: copii nu sunt bătuți niciodată, indiferent ce-ar face.

— OK, spuse el.

Privind copiii mâncând, simțea căldura vieții; se așeză și unul dintre copiii mai mici i se urcă în poală. El începu să-i dea mâncare cu o linguriță. Se gândi că atât el, cât și micuțul simțeau aceeași căldură. Chinezoaica îi zâmbi și plecă să ducă platourile în sufragerie.

Rămase printre copii vreme îndelungată, ținându-l în brațe mai întâi pe unul și apoi pe alții. Cei doi bătrâni se sfădeau cu copiii și fiecare critica modul în care îi hrănea celălalt. Masa și podeaua erau acoperite de firimituri, bucăți și pete de mâncare; realiză surprins că micuții terminaseră de mâncat și că urmau să plece în imensa lor cameră de joacă, să vadă desenele animate de la televizor. Se aplecă cu stângăcie ca să adune mâncarea împrăștiată.

— Nu, asta nu-i treaba ta, i se adresă tăios unul dintre bătrâni. Eu trebuie s-o fac.

— OK, încuviință el, ridicându-se brusc și lovindu-se cu capul de marginea mesei.

Se uită, minunându-se, la resturile de mâncare pe care le ținea în palmă.

— Du-te să ajuți la curățenia din sufragerie, îi spuse celălalt bătrân.

Avea un mic defect de vorbire. Unul dintre ajutoarele de la bucătărie, care se ocupa de spălatul vaselor, îi spuse în trecere:

— Ai nevoie de aprobare ca să stai cu copiii.

El dădu din cap, rămânând locului nedumerit.

— Asta-i o treabă pentru bătrâni, spuse cel care spăla vasele. Dădăceala. Râse. Nu sunt în stare de altceva.

Apoi își văzu de drum.

O fetiță rămase în încăpere. Îl studie cu ochii ei mari și i se adresă:

— Cum te cheamă?

Nu-i răspunse.

— Te-am întrebat cum te cheamă?

Întinzându-se cu precauție, el atinse o bucată de friptură de vacă de pe masă. Se răcise deja. Dar, fiind conștient de prezența copilului de alături, el încă mai simțea căldura; îi atinse creștetul în treacăt.

— Pe mine mă cheamă Thelma, spuse fetița. Ți-ai uitat numele? Îl lovi ușor cu palma. Dacă îți uiți numele, ți-l poți scrie pe mână. Vrei să-ți arăt cum?

Palma ei îl atinse din nou.

— N-o să se șteargă când te speli? o întrebă el. Dacă ți-l scrii pe mână, prima dată când te folosești de ea sau când faci o baie se șterge.

— O, am înțeles. Fata dădu din cap. Păi, ai putea să-l scrii pe perete, deasupra capului tău. În camera ta, acolo unde dormi. Cât mai sus, ca să nu se șteargă. Și, pe urmă, când vrei să-ți știi numele mai bine, poți...

— Thelma, murmură el.

— Nu, ăsta e numele *meu.* E un nume de fată. Tu trebuie să ai alt nume.

— Să vedem, spuse el dus pe gânduri.

— Dacă ne mai întâlnim, o să-ți pun eu un nume, zise Thelma. O să inventez unul pentru tine. OK?

— Nu locuiești aici? întrebă el.

— Ba da, dar mama s-ar putea să plece. Se gândește să ne ia pe noi, pe mine și pe fratele meu, și să plece de aici.

El dădu din cap. O parte din căldură dispăruse.

Fetița ieși în fugă, pe neașteptate, fără nici un motiv pe înțelesul lui.

Oricum, se hotărî el, *ar trebui să rezolv problema propriului meu nume; e responsabilitatea mea.* Își studie mâna și se întrebă de ce o făcea; nu era nimic de văzut. *Bruce,* se gândi, *ăsta e numele meu. Dar,* cugetă, *ar trebui să existe nume mai potrivite.* Căldura care mai rămăsese îl părăsi treptat, așa cum îl părăsise și fetița.

Se simțea din nou singur și străin, și pierdut. Și nu foarte fericit.

•

Într-o bună zi, Mike Westaway trase sforile ca să fie trimis să aducă un transport. Era vorba despre niște marfă de mâna a doua donată celor de la Noua-Cale de un magazin universal din zonă. După ce se asigură că nu-l urmărea nici un membru al personalului, dădu un telefon și se întâlni cu Donna Hawthorne la un local McDonald’s.

Se așezară împreună afară, de o parte și de alta a mesei de lemn pe care-și puseseră coca-cola și hamburgerii.

— Am reușit într-adevăr să-l infiltrăm? întrebă Donna.

— Da, spuse Westaway.

Dar adăugă în sinea lui: *Tipul e în ultimul hal. Mă întreb dacă asta mai are vreo importanță. Mă întreb dacă am realizat ceva. Totuși, așa a trebuit să fie.*

— N-au nici o bănuială în privința lui?

— Nu, răspunse Mike Westaway.

— Tu, personal, ești convins că au o plantație de droguri?

— Nu eu. Nu cred eu asta. E convingerea lor.

A celor care ne plătesc, se gândi.

— Care e înțelesul termenului?

— *Mors ontologica.* Moartea spiritului. A identității. A esenței caracterului.

— O să fie în stare să acționeze?

Westaway privi mașinile și oamenii care treceau; le urmărea indispus în timp ce se prefăcea că mănâncă.

— Pur și simplu, n-ai cum s-o afli.

— Niciodată nu afli înainte de a se întâmpla. O amintire. Câteva dintre celulele arse ale creierului care mai pâlpâie încă. Ca un reflex. N-o să acționeze, o să reacționeze. Nu putem decât să sperăm. Să ne amintim ce spune Pavel în Biblie: credință, speranță și renunțare la avere.

O studie pe fata brunetă, tânără și frumoasă din fața lui și reuși să înțeleagă, privindu-i chipul inteligent, de ce Bob Arctor… *Nu,* își spuse. *Trebuie să mă gândesc întotdeauna la el ca fiind Bruce. Altfel mă dau de gol, arăt că știu prea multe: lucruri pe care n-ar trebui, pe care n-aș avea de unde să le știu.* …de ce Bruce se gândea atât de mult la ea. Se gândea atunci când putea să gândească.

— A fost foarte bine instruit, spuse Donna, cu ceea ce lui i se păru o voce cumplit de jalnică. Și, în același timp, o expresie plină de tristețe îi traversă chipul, încordându-i și deformându-i trăsăturile. Să plătești un astfel de preț… zise apoi, pe jumătate pentru ea însăși, luând o înghițitură de cola.

Dar nu există nici o altă soluție, cugetă el, *de a pătrunde acolo. Eu nu pot. S-a dovedit deja până acum; mă gândesc cât de mult m-am străduit. Nu vor primi decât o hoaspă cu mintea distrusă, ca Bruce. Inofensivă. Trebuia să fie… așa cum e. Sau ei nu și-ar fi asumat riscul. Asta e politica lor.*

— Guvernul cere un bir cumplit, spune Donna.

— Viața cere un bir cumplit.

Ea își ridică ochii și îl înfruntă, posomorâtă și furioasă:

— În cazul ăsta, îl cere guvernul federal. Fără dubiu. De la tine, de la mine. De la… Vocea i se frânse. De la ceea ce a fost prietenul meu.

— Încă mai e prietenul tău.

— Ceea ce a mai rămas din el, ripostă ea cu violență.

Ceea ce a mai rămas, se gândi Mike Westaway, *te caută încă. Într-un anumit fel.* Și el se simțea trist. Dar ziua era frumoasă, oamenii și mașinile îl înveseleau, aerul mirosea frumos. Și aveau șanse de succes; asta îl înveselea cel mai mult. Fuseseră nevoiți să meargă atât de departe. Puteau să străbată restul drumului.

— Cred, cu sinceritate, că nu există nimic mai cumplit decât să sacrifici pe cineva sau ceva, o făptură vie, fără ca ea s-o fi știut măcar. Dacă ar fi știut… Dacă ar fi înțeles și s-ar fi oferit voluntar… Dar… Gesticulă. El nu știe; n-a știut-o niciodată. Nu s-a oferit…

— Bineînțeles că a făcut-o. Era meseria lui.

— N-a avut idee și nu are nici acum, pentru că acum nu mai are nici un fel de idei. O știi tot atât de bine ca mine. Și n-o să mai aibă idei niciodată, în toată viața lui. Doar reflexe. Iar asta nu s-a întâmplat din greșeală; era de așteptat să se întâmple. Așa că avem această… kharmă rea asupra noastră. O simt pe umeri. Ca pe un cadavru. Duc în spate un cadavru – cadavrul lui Bob Arctor. Chiar în timp ce el este, practic, în viață.

Își ridicase vocea. Mike Westaway îi făcu un semn și ea se liniști, făcând un efort vizibil. Oamenii de la celelalte mese de lemn, care își savurau hamburgerii și băuturile răcoritoare, îi aruncaseră priviri iscoditoare.

— Păi, spuse Westaway, după o pauză, să privim lucrurile în felul ăsta. Nu pot interoga pe cineva sau ceva care nu are o minte.

— Trebuie să mă întorc la lucru, spuse Donna. Își privi ceasul. O să le spun că totul pare să fie în ordine, ținând cont de ceea ce mi-ai spus. După părerea ta.

— Să aștepte să vină iarna.

— Iarna?

— O să dureze până atunci. Nu contează de ce, dar asta e situația; o să meargă la iarnă sau n-o să meargă deloc. O să pătrundem atunci sau niciodată.

Chiar la solstițiu, se gândi el.

— Un moment potrivit. Când totul e mort și acoperit de zăpadă.

El râse.

— În California?

— Iarna spiritului. *Mors ontologica.* Când spiritul e mort.

— Doar adormit, spuse Westaway. Se ridică. Și eu trebuie să plec, am de luat un transport de legume.

Donna îl privi îndurerată, cu o spaimă mută, plină de tristețe.

— Pentru bucătărie, specifică el cu blândețe. Morcovi și lăptuci. Legume de genul ăsta. Pe care magazinul McCoy ni le-a donat nouă, săracii de la Noua-Cale. Îmi pare rău că am spus asta. N-am avut intenția să fac o glumă. N-am avut nici o intenție.

O bătu pe umăr, peste vesta ei de piele. Și, în timp ce o făcea, îi veni ideea că, probabil, Bob Arctor i-o dăduse cadou în zile mai bune, mai fericite.

— Lucrăm împreună la asta de multă vreme, spuse Donna, cu voce reținută, egală. Nu vreau să mai dureze prea mult. Vreau să se termine. Uneori, noaptea, când nu pot să dorm, mă gândesc, fir-ar să fie, că noi suntem mai lipsiți de inimă decât ei. Decât adversarii.

— Nu văd o făptură fără inimă când mă uit la tine, zise Westaway. Deși presupun că, de fapt, nu te cunosc chiar atât de bine. Ceea ce văd, și văd limpede, e una dintre cele mai afectuoase persoane pe care am cunoscut-o vreodată.

— Din exterior par afectuoasă, așa mă văd oamenii. Ochi afectuoși, expresie afectuoasă și un nenorocit de zâmbet plin de falsă afecțiune, dar în interior sunt întotdeauna lipsită de inimă, sunt un sac cu minciuni. Nu sunt ceea ce par a fi; sunt groaznică.

Vocea fetei era egală și vorbea surâzând. Pupilele i se dilataseră, erau umede și privirea lor era nevinovată.

— Dar, pe deasupra, nu există nici o altă cale. Nu-i așa? Am pus totul la cale cu multă vreme în urmă și m-am prefăcut că sunt așa. Dar, în realitate, nu e chiar atât de rău. În felul ăsta, voi obțineți ceea ce vreți. Și toată lumea avansează în grad. Rău e, de fapt, ceea ce sunt eu – o mincinoasă. Mi-am mințit prietenul, l-am mințit pe Bob Arctor tot timpul. Chiar i-am zis o dată să nu creadă nimic din ceea ce spun și bineînțeles că el și-a închipuit că glumeam; nu m-a ascultat. Dar, dacă i-am spus,

atunci e vina lui că nu m-a ascultat, că nu m-a crezut după ce i-am spus-o. L-am avertizat. Dar el a uitat imediat și am ținut-o tot așa. Am continuat să-l mint.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Ai făcut mai mult decât trebuia să faci.

Fata începu să se îndepărteze de masă.

— OK, atunci nu am ce raporta, deocamdată. În afară de faptul că tu ești încrezător. Decât că el a fost strecurat înăuntru și ei l-au acceptat. Că n-o să scoată nimic de la el în aceste..... Se înfiora. Aceste jocuri murdare.

— Exact.

— Ne vedem mai târziu. Tăcu o clipă. Federalii n-au de gând să aștepte până la iarnă.

— Dar la iarnă o să fie, spuse Westaway. La solstițiul de iarnă.

— La ce?

— Nu trebuie decât să aștepți, zise el. Și să te rogi.

— Astea-s prostii, răspunse Donna. Rugăciunile, adică. Mă rugam foarte mult, cu o grămadă de vreme în urmă, dar nu și acum. N-ar fi trebuit să facem asta, ceea ce facem noi, dacă rugăciunile ar fi funcționat. Sunt tot un lucru de nimic.

— Așa sunt majoritatea lucrurilor. Făcu câțiva pași în urma fetei care se îndepărta, atras de ea, simțind că îi era pe plac. Nu cred că ți-ai distrus prietenul. Mi se pare că și tu ai fost distrusă în aceeași măsură, că ești o altă victimă. Numai că la tine nu se observă. Oricum, n-am avut de ales.

— O să ajung în iad, spuse ea. Zâmbi pe neașteptate – un zâmbet senin, copilăresc. Educația mea catolică.

— În iad îți vând pungi de cinci dolari și, când ajungi acasă, găsești în ele secobarbital.

— Secobarbitalul e făcut din excremente de curcan, zise Donna, apoi îi dispăru brusc din fața ochilor.

Se topise printre oamenii care mergeau încoace și încolo; el clipi. *Oare așa se simțea Bob Arctor?* se întrebă. Probabil că da. Ea fusese acolo, părând să rămână pentru totdeauna; apoi nimic. Se topise ca o limbă de foc în văzduh, izvorâtă din pământ și dispărută în pământ. Ca să se contopească cu toți ceilalți, cu oamenii care n-au încetat niciodată să existe. Prelingându-se printre ei. *Fata care se evaporă,* se gândi. *Se preschimbă. Vine și pleacă când vrea ea. Și nimeni și nimic n-o poate opri.*

Încerc să prind vântul în plasă, cugetă. *Așa cum a făcut și Arctor. E zadarnic,* se gândi, *să încerci să-ți încleștezi mâinile în jurul unuia dintre agenții federali care se ocupă de abuzul de droguri. Se strecoară pe furiș. Umbre care se topesc când misiunea le-o cere. Ca și cum, de la bun început, n-ar fi fost cu adevărat acolo. Arctor,* medită el, *era îndrăgostit de o fantomă a autorității, de un soi de hologramă, pe care un om obișnuit ar putea să o străbată, ieșind, singur, prin cealaltă parte a ei. Fără să fi reușit vreodată s-o atingă într-adevăr pe fata în carne și oase.*

Dumnezeu acționează transformând răul în bine, reflectă el. *Face asta aici și acum, cu toate că ochii noștri nu pot s-o vadă; totul se petrece sub suprafața realității, pentru a ieși abia mai târziu la iveală. Poate pentru urmașii noștri. Pentru oamenii mărunți care nu vor ști nimic despre războiul îngrozitor prin care am trecut și despre pierderile pe care le-am suferit, decât dacă vor descoperi vreo notă de subsol dintr-o carte de istorie lipsită de importanță. O scurtă mențiune. Fără nici o enumerare a celor căzuți.*

Ar trebui să existe, undeva, un monument, se gândi, *pe care să se regăsească numele celor care au murit în lupta asta. Și, mai cumplit, ale celor care nu au murit. Care trebuie să trăiască, dincolo de moarte. Ca Bob Arctor. Ceea ce e cel mai trist.*

Am înțeles că Donna se numără printre mercenari, se gândi. *Mercenari fără salariu. Care aduc cel mai mult cu niște fantome. Dispar pentru totdeauna. Li se pierd numele și nu pot fi localizați. Te întrebi: unde e ea acum? Iar răspunsul este...*

Nicăieri. Pentru că n-a fost acolo de la bun început.

Mike Westaway se reașeză la masa de lemn, își termină hamburgerul și își bău coca-cola. Pentru că erau mai gustoase decât ceea ce li se dădea la Noua-Cale. Chiar dacă hamburgerul fusese făcut din anusuri de vaci adulte.

S-o chemi pe Donna înapoi, să încerci s-o găsești sau s-o posezi... Caut ceea ce căuta Bob Arctor, își spuse, *așa că poate lui îi e mai bine acum, în felul ăsta. Tragedia din viața lui s-a consumat deja. Să iubești un spirit al văzduhului. Asta era adevărata durere. Lipsită de speranță prin ea însăși. Numele ei nu avea să apară nicăieri, în nici o pagină tipărită, în nici una dintre analele omenirii: nici un loc de reședință, nici un nume. Există astfel de fete,* medită, *și sunt cele pe care le îndrăgești*

cel mai mult, cele în privința cărora ești fără de speranță, pentru că ți-au scăpat chiar în momentul în care îți încleștai mâinile în jurul lor.

Așadar, conchise Westaway, *poate că l-am salvat de la ceva mai rău. Și, odată ce am înfăptuit asta, ceea ce a mai rămas din el ne e de folos. De mare și neprețuit folos.*

Dacă norocul e de partea noastră.

•

— Știi vreo poveste? îl întrebă Thelma într-o zi.

— Știu povestea lupului, zise Bruce.

— Cu lupul și bunicuța?

— Nu, spuse el. Cu lupul negru-cu-alb. Stătea sus, în copac, și sărea de acolo, iarăși și iarăși, asupra animalelor fermierului. În final, fermierul și-a adunat, într-o bună zi, toți fiii și pe toți prietenii fiilor lui, și au înconjurat copacul, așteptând ca lupul negru-cu-alb să sară jos. În cele din urmă, lupul s-a aruncat asupra unui animal maroniu, care arăta tare prăpădit, și gloanțele tuturor i-au ciuruit blana neagră-cu-alb.

— Oh, făcu Thelma. Asta-i foarte rău.

— Dar i-au salvat pielea, continuă el. Au jupuit uriașul lup negru-cu-alb care sărise din copac și au păstrat frumoasa lui blană, astfel încât urmașii lor, cei care s-au născut mai târziu, să poată vedea cum arătase și să se minuneze de înfățișarea, de puterea și de mărimea lui. Iar generațiile următoare au vorbit despre el și au spus multe povești despre vitejia și măreția lui, și i-au deplâns moartea.

— De ce l-au împușcat?

— N-au avut de ales, spuse el. Trebuie s-o faci când e vorba despre astfel de lupi.

— Mai știi și alte povești? Mai frumoase?

— Nu, îi răspunse, asta e singura.

Rămase locului, reamintindu-și cât de mult se bucurase lupul de talentul lui de a sări, de salturile pe care le tot făcea, sălășluind în minunatul său trup, dar acum trupul acela dispăruse, fusese doborât. Și asta pentru ca animalele becisnice să continue, oricum, să fie măcelărite și devorate. Animalele lipsite de putere, care nu săreau niciodată și care nu se mândreau cu corpurile lor. Dar, oricum, partea bună a lucrurilor era că animalele acelea se mișcau cu greutate. Iar lupul negru-cu-alb nu se plânsese niciodată; nu protestase nici măcar atunci

când îl împușcaseră. Ghearele lui erau încă adânc împlântate în pradă. Zadarnic. Cu excepția faptului că ăsta-i era obiceiul și că-i făcea plăcere. Era singura lui cale. Singurul lui mod de a trăi. Tot ce știa. Și ei îl doborâseră.

— Uite lupul! exclamă Thelma, țopăind în toate părțile, cu stângăcie. Hauu, hauu!

Încerca să se agațe de lucruri și reușea, iar el văzu cu groază că ceva nu era așa cum ar fi trebuit. Observă, pentru prima oară – cu durere și întrebându-se cum de se putuse întâmpla una ca asta – că era slăbită.

— Tu nu ești lupul, îi spuse.

Dar chiar și așa se împiedică în timp ce bâjbâia și șchiopăta; chiar și așa, realiză el, continua să fie slăbită. Se întrebă cum de era posibil…

Ich unglücksel' get Atlas! Eine Welt,
Die ganze Welt der Scbmerzen muss ich tragen,
Ich trage Unerträgliches, und hrechen
Will mir das Herz im Leihe[20]

… să existe atâta tristețe. Se îndepărtă.

În spatele lui, ea continua să se joace. Se împiedică și căzu. Oare ce simți când ți se întâmplă așa ceva? se întrebă.

Rătăcea de-a lungul coridorului, căutând aspiratorul. Îi spuseseră că trebuia să curețe, cu meticulozitate, imensa cameră de joacă în care copiii își petreceau cea mai mare parte a timpului.

— În josul holului, pe dreapta. Cineva îi făcea semn într-acolo. Earl.

— Mulțumesc, Earl, zise el.

Când ajunse în fața unei uși închise, dădu să bată în ea, apoi, în loc de asta, o deschise.

— În încăpere, o femeie bătrână stătea în picioare, jonglând cu trei mingi de cauciuc. Se întoarse către el, cu părul cărunt și unsuros căzându-i pe umeri, și îi zâmbi, arătându-și gingiile pe

[20] „Eu, jalnicul Atlas! Condamnat să port / O lume-ntreagă, o lume de durere. / Suport sunt pentru cele de nesuportat / Și inima-mi în piept se frânge." Heinrich Heine, *Der Atlas* (n. tr.).

care nu mai era, efectiv, nici un dinte. Purta ciorapi albi, trei sferturi, și pantofi de tenis.

Îi văzu ochii duși în fundul capului; ochi afundați, rânjet, gură fără dinți.

— Poți să faci asta? îl întrebă, gâfâind.

Aruncă în aer cele trei mingi, care căzură apoi, lovind-o și ricoșând de podea. Se aplecă asupra lor, scuipând și râzând.

— Nu pot, spuse el, rămânând locului, înspăimântat.

— Eu pot.

Bătrâna creatură firavă, ale cărei brațe trosneau în timp ce se mișca, ridică mingiile, îl privi cu coada ochilor și încercă din nou.

O altă persoană apăru în cadrul ușii, în spatele lui Bruce, și rămase alături de el, uitându-se înăuntru.

— De când exersează? zise Bruce.

— Are ceva timp. Încearcă încă o dată. Ești aproape! strigă celălalt spectator.

Bătrâna râse pe înfundate în timp ce se apleca, bâjbâind încă o dată după mingii.

— Una e acolo, spuse cel de lângă Bruce. Sub noptiera ta.

— Ohhhh! gâfâi ea.

O priviră încercând iarăși și iarăși, scăpând mingiile, potrivindu-le cu grijă, balansându-se, aruncându-le în sus și apoi aplecându-se în timp ce cădeau în ploaie asupra ei, uneori lovind-o în cap.

— Donna, mai bine te-ai duce să te speli, spuse omul de lângă Bruce, trăgând aerul pe nas. Nu ești curată.

— Asta nu e Donna, făcu Bruce, îndurerat. E Donna?

Își înălță ochii ca s-o privească și se simți pătruns de o spaimă cumplită; când îi întoarse privirea, văzu în ochii bătrânei un fel de lacrimi, dar ea râdea, râdea în timp ce arunca cu cele trei mingii în el, sperând să-l nimerească. El se aplecă.

— Nu, Donna, nu face asta, îi spuse persoana de lângă el femeii. Nu lovi oamenii. Continuă doar să încerci să faci ceea ce ai văzut la televizor, știi, ia-le din nou și aruncă-le drept în sus. Dar acum du-te să te speli. Puți.

— OK, încuviință bătrâna, grăbindu-se să iasă, gârbovită și măruntă.

Lăsă cele trei mingii pe podea, încă rostogolindu-se. Omul de lângă Bruce închise ușa și merseră împreună de-a lungul coridorului.

— De când e Donna aici? întrebă Bruce.

— De mult. Dinainte de a veni eu, acum șase luni. A început să încerce să jongleze de vreo săptămână.

— Atunci nu e Donna, spuse el. Dacă e aici de atâta timp. Pentru că eu am venit abia acum o săptămână.

Și, se gândi, Donna m-a adus aici cu MG-ul ei. Îmi amintesc asta, fiindcă a trebuit să ne oprim cât și-a umplut din nou radiatorul. Și atunci arăta bine. Cu ochi negri și melancolici, tăcută și calmă în mica ei vestă de piele, în cizme și cu poșeta de care atârnă lăbuța de iepure. Așa cum e ea întotdeauna.

Apoi își văzu de treabă, căutând aspiratorul. Se simțea mult mai bine. Dar nu înțelegea de ce.

15

— Aș putea să mă ocup de animale? întrebă Bruce.

— Nu, spuse Mike. Cred că o să te trimit la una dintre fermele noastre. Vreau să încerc să te las printre plante o vreme, vreo câteva luni. Afară, sub cerul deschis, unde poți atinge pământul. De când cu toate cercetările astea legate de rachetele spațiale, ne străduim prea mult să atingem cerul. Vreau să faci încercarea de a atinge…

— Aș vrea să fiu alături de ceva viu.

— Țărâna trăiește încă. Planeta noastră încă mai e vie. Acolo poți fi ajutat cel mai bine. Știi câte ceva despre agricultură? Despre semințe, despre cultivarea pământului, despre recoltare?

— Am lucrat într-un birou.

— De acum o să stai sub cerul liber. Dacă mintea ta își revine, va trebui s-o facă de la sine. Nu-ți poți impune să gândești din nou. Nu poți decât să continui să faci diverse treburi, cum ar fi însămânțarea plantelor sau lucrul cu un motocultivator pe plantațiile noastre de legume – așa cum le numim noi – sau uciderea insectelor. Ne ocupăm foarte mult de asta, de distrugerea insectelor cu tot felul de spray-uri. Totuși, suntem foarte prudenți. Spray-urile pot face mai mult rău decât bine. Pot otrăvi nu numai recoltele și solul, ci și oamenii care le folosesc. Le devorează mintea. Așa cum a fost devorată a ta, adăugă.

— OK, zise Bruce.

Te-au dat cu spray, se gândi Mike, privindu-l, *așa că ai devenit un gândac. Împroașcă o gânganie cu otravă, și o să moară; împroașcă un om, împroașcă-i creierul, și o să devină o insectă care zbârnâie și se agită într-un cerc închis pentru totdeauna. O mașină cu reflexe, ca o furnică. Repetând ultima instrucțiune primită.*

În creierul lui n-o să mai intre nimic nou, medită Mike, *pentru că acest creier nu mai există.*

Așa cum nu mai există persoana care privea cândva în afară. Asta n-am știut-o niciodată.

Dar, poate, dacă e plasat într-un loc bine ales și într-o poziție corectă, va reuși totuși să privească în jos și să vadă pământul. Și să recunoască ceea ce vede acolo. Și să planteze ceva viu, ceva diferit de el însuși, în țărână. Ca să crească.

Asta reprezentând ceea ce el sau obiectul în care s-a transformat nu mai e în stare să facă: creatura alături de care stau a murit, așa că n-o să mai poată crește niciodată. Nu mai poate decât să se descompună, treptat, până când piere și puținul care mai rămâne. Și de care ne descotorosim apoi.

Cineva care a murit, chibzui Mike, *nu mai are cine știe ce viitor. Nu-i mai rămâne, de obicei, decât trecutul. Iar pentru Arctor-Fred-Bruce nu mai există nici măcar trecutul; nu mai există decât asta.*

În timp ce conducea mașina organizației, persoana năruită de lângă el se legăna. Zgâlțâită de mașină.

Mă întreb, se gândi, *dacă Noua-Cale a fost cea care i-a făcut așa ceva. I-a expediat o substanță care să-l aducă în halul ăsta, să-l facă să ajungă așa, pentru ca, în cele din urmă, să-l primească înapoi?*

Ca să-și construiască, își spuse, *propria civilizație în inima haosului. Dacă e într-adevăr o „civilizație”.*

Nu cunoștea răspunsul. Nu era la Noua-Cale de destul de multă vreme; țelurile lor, îl informase o dată directorul executiv, urmau să-i fie dezvăluite numai după ce avea să mai facă parte din personalul organizației încă doi ani.

Aceste țeluri, îi mai spusese, nu aveau nimic de-a face cu renunțarea la droguri.

În afară de Donald, directorul executiv, nu știa nimeni cine finanța Noua-Cale. Banii erau mereu disponibili. Păi, se gândi

Mike, ies o grămadă de bani din fabricarea Substanței M. în diverse ferme îndepărtate, în mici magazine, în mai multe facilități etichetate drept „școli”. Bani din producerea ei, din distribuire și, în sfârșit, din vânzare. Cel puțin destul de mulți pentru ca Noua-Cale să fie solvabilă și să se dezvolte – și chiar mai mult decât atât. Destul de mulți pentru scopurile lor finale.

În funcție de ceea ce avea de gând Noua-Cale.

El aflase ceva – Departamentul de Limitare a Consumului de Droguri al Statelor Unite aflase ceva – pe care nu-l știa marele public, și nici măcar poliția.

Ca și heroina, substanța M era de natură organică. Nu se obținea în laborator.

Așa că avea în vedere o sumă însemnată atunci când se gândea, așa cum o făcea adesea, că acele profituri erau pe deplin suficiente pentru ca Noua-Cale să fie solvabilă și în ascensiune.

Cei vii, cugetă el, *nu trebuiau să fie niciodată folosiți pentru a îndeplini scopurile morților. Dar morții* – se uită la Bruce, hoaspa goală de lângă el – *ar trebui, dacă e posibil, să servească țelurilor celor vii.*

Asta, chibzui, *este legea vieții.*

Iar morții, dacă ar putea simți, s-ar simți mai bine acționând astfel.

Morții, își spuse Mike, *care pot vedea încă, chiar dacă nu pot înțelege: ei sunt camera noastră de luat vederi.*

16

Sub chiuveta din bucătărie găsi o mică bucată de os, alături de cutiile de săpun, de perii și de găleți. Părea uman, și se întrebă dacă era al lui Jerry Fabin.

Asta îl făcu să-și amintească o întâmplare din viața lui, care se petrecuse cu multă vreme în urmă. Locuise cândva împreună cu alți doi tipi și, uneori, făceau glume despre un șobolan pe nume Fred, care trăia sub chiuveta lor. Și le spuneau oamenilor că, odată, când rămăseseră într-adevăr lefteri, se văzuseră nevoiți să-l mănânce pe bietul și bătrânul Fred.

Poate că bucata era dintr-un os de-al lui, de-al șobolanului de sub chiuveta lor, pe care îl născociseră ca să le țină de urât.

•

Îi auzea vorbind în salon.

— Tipul ăsta era terminat, mult mai mult decât lăsa să se vadă. Așa aveam impresia. Într-o zi s-a dus cu mașina la Ventura și a umblat peste tot ca să-și găsească un vechi prieten, aflat în zona centrală, înspre Ojai. A recunoscut imediat casa, fără să-i fi știut numărul, și a întrebat lumea dacă îl putea vedea pe Leo. „Leo a murit. Ne pare rău că n-ați știut.” Așa că, atunci, el a spus: „OK, o să revin joi”. A plecat, s-a întors pe coastă și cred că joi s-a dus din nou să-l caute pe Leo. Ce ziceți de asta?

Le asculta discuția bându-și cafeaua.

— … se rezolvă, în cartea de telefon e trecut un singur număr; poți să suni la numărul ăla și să cauți pe oricine vrei. E scris pe toate paginile… Vorbesc despre o societate dementă de-a binelea. Ai numărul ala, numărul, și în portofel, scris în grabă pe mai multe hârtiuțe și cărți de vizită, asociat cu diferite persoane. Iar dacă îl uiți nu mai poți suna pe nimeni.

— Poți să suni la Informații.

— Au același număr.

Continua să-i asculte; era interesant, locul ăla pe care îl descriau. Când sunai, postul telefonic era deranjat, sau, dacă nu era, ți se spunea: „Îmi pare rău, ați greșit numărul.” Așa că sunai din nou și dădeai de persoana pe care o căutai.

Când cineva se ducea la doctor – era unul singur și era specialist în orice – exista un singur medicament. După ce îți punea diagnosticul, îți prescria medicamentul. Duceai rețeta la farmacie ca să-l capeți, dar farmacistul nu reușea niciodată să descifreze ce scrisese doctorul, așa că îți dădea singurul soi de pilulă pe care îl avea și care era aspirina. Iar aia te vindeca de orice.

Dacă încălcai legea, era vorba despre o singură lege, pe care toată lumea o încălca în repetate rânduri. De fiecare dată, polițistul nota cu meticulozitate totul, legea și infracțiunea, mereu aceeași. Și exista întotdeauna o aceeași pedeapsă pentru orice încălcare a legii, de la traversarea neregulamentară până la înalta trădare: aceasta era pedeapsa cu moartea, iar înlăturarea ei era dezbătută în mod public, dar nu se putea face nimic pentru că, atunci, pentru traversarea neregulamentară n-ar mai fi existat nici un fel de pedeapsă. Așa că a rămas în vigoare și, în cele din urmă, comunitatea a fost distrusă cu totul

și a dispărut. Nu, n-au înnebunit – erau deja demenți. Au dispărut rând pe rând, deoarece au încărcat legea și, ca să spunem așa, și-au dat obștescul sfârșit.

Bănuiesc că, se gândi, atunci când oamenii au auzit că ultimul dintre ei a murit, au spus: Mă întreb cum arătau indivizii ăștia. Să vedem – ei bine, o să ne-ntoarcem joi. Deși nu era sigur, râse și, când o spuse cu voce tare, toți cei din salon făcură același lucru.

— Foarte bine, Bruce, îi spuseră.

Apoi asta se transformă într-un soi de poantă; când, acolo, la Samarkand House, cineva nu înțelegea nimic sau nu putea găsi ceea ce fusese trimis să aducă, ca, de exemplu, un sul de hârtie igienică, spuneau: „Ei bine, cred c-o să mă-ntorc joi”. În general, poanta îi era atribuită. Era maxima lui. Ca în cazul comicilor de la televizor, care repetă aceeași poantă iarăși și iarăși, în fiecare săptămână. Prinsese la Samarkand House și avea sens pentru fiecare dintre ei.

Mai târziu, la jocul dintr-o noapte, când îi recunoscură, pe rând, meritul fiecăruia pentru ceea ce adusese la Noua-Cale, ca, de exemplu, un Concept, pe el îl creditară pentru că le adusese umorul. Adusese cu el capacitatea de a vedea lucrurile ca fiind amuzante, indiferent cât de rău s-ar fi simțit. Toți cei din cerc aplaudară și când, surprins, ridică ochii, văzu inelul de zâmbete, căldura din privirea aprobatoare a fiecăruia dintre ei, iar sunetul aplauzelor rămase alături de el pentru o vreme destul de îndelungată, sălășluindu-i în adâncul inimii.

17

În anul acela, spre sfârșitul lunii august, la două luni după ce intrase în Noua-Cale, fu transferat la o fermă din Napa Valley, situată în centrul părții de nord a Californiei. Acolo e țara vinului, unde se află multe podgorii renumite din California.

Donald Abrahams, directorul executiv al Fundației Noua-Cale, semnase ordinul de transfer. La sugestia lui Michael Westaway, un membrul al personalului care devenise deosebit de interesat să vadă ce se putea face cu Bruce. Mai ales de când jocul eșuase în cazul lui. De fapt, în loc să-l ajute, îi înrăutățise starea.

— Te numești Bruce, îi spuse administratorul fermei, în timp ce el cobora cu stângăcie din mașină, luându-și valiza cu o smucitură.

— Mă numesc Bruce, răspunse el.

— Bruce, o să încercăm să ne ocupăm o vreme de fermă.

— OK.

— Cred c-o să-ți placă mai mult aici, Bruce.

— Cred c-o să-mi placă, zise el. Mai mult aici.

Administratorul fermei îl studie cu atenție.

— Te-au tuns de curând.

— Da, m-au tuns.

Bruce ridică mâna ca să-și pipăie creștetul ras.

— De ce?

— M-au tuns fiindcă m-au găsit în apartamentele femeilor.

— A fost prima oară?

— A fost *a doua* oară. Prima oară am fost violent, spuse Bruce, după o pauză.

Stătea în picioare, ținându-și încă valiza în mână; administratorul îi făcu semn s-o lase jos.

— Am încălcat regula violenței.

— Ce-ai făcut?

— Am aruncat o pernă.

— OK, Bruce, zise administratorul. Vino cu mine și-o să-ți arăt unde-o să dormi. Aici nu avem o clădire cu locuințe; avem barăci mici, pentru câte șase persoane. Dorm, își pregătesc mâncarea și stau acolo când nu sunt la lucru. Nici nu organizăm ședințe de joc, mergem doar la muncă. Ai terminat-o cu jocurile, Bruce.

El dădu semne de încântare; pe față îi apăru un zâmbet.

— Îți plac munții? Administratorul fermei arătă către dreapta lor. Uită-te-n sus. Munți. Fără zăpadă, dar munți. Santa Rosa e la stânga; se fac niște struguri grozavi pe coastele muntelui ăstuia. Noi nu plantăm struguri. Avem diverse alte produse de fermă, dar nu și struguri.

— Îmi plac munții, zise Bruce.

— Privește-i.

I-i arătă din nou. Bruce nu se uită într-acolo.

— O să facem rost de-o pălărie pentru tine, spuse administratorul. Nu poți lucra la câmp, ras în cap, fără să ai una. Nu ieși la muncă până nu-ți găsim o pălărie. Ai înțeles?

— Nu mă duc la muncă până ce nu am o pălărie, zise Bruce.

— Aerul e bun aici, spuse administratorul.

— Îmi place aerul, răspunse el.

— Da, zise administratorul, făcându-i semn să-și ia valiza și să-l urmeze.

Uitându-se la Bruce, se simțea stânjenit. Nu știa ce să spună. Sosirea unor astfel de oameni era, pentru el, o experiență obișnuită.

— Tuturor ne place aerul, Bruce. Chiar ne place. Avem asta în comun.

Încă o mai avem, se gândi.

— O să-mi văd prietenii? întrebă Bruce.

— Te gândești la cei de acolo, de unde ai venit? De la sediul din Santa Ana?

— Mike, și Laura, și George, și Eddie, și Donna, și…

— Oamenii de la reședințele din oraș nu vin la ferme, îi explică administratorul. Astea sunt activități la care nu e permis accesul oricui. Dar probabil c-o să te duci înapoi, o dată sau de două ori pe an. Organizăm petreceri de Crăciun și de…

Bruce se oprise.

— Următoarea, spuse administratorul, făcându-i din nou semn să-și reia mersul, e de ziua Recunoștinței. O să trimitem lucrătorii înapoi, la reședințele lor de origine, pentru două zile. Pe urmă, înapoi, aici, până la Crăciun. Așa c-o să-i revezi. Dacă n-o să fie transferați la alte sedii. Mai sunt trei luni până atunci. Dar aici, la Noua-Cale, nu trebuie să te atașezi de o altă persoană – nu ți-au spus asta? Trebuie să te raportezi doar la familie, ca la un întreg.

— Înțeleg asta, spuse Bruce. Ne-au pus s-o memorăm, ca parte a Crezului celor de la Noua-Cale. Se uită împrejur și întrebă: Pot să beau niște apă?

— O să-ți arăt unde sunt sursele de apă. E una în baraca ta, dar există și una publică, pentru toată familia de aici. Îl conduse către una dintre barăcile din prefabricate. Fermele astea sunt închise fiindcă avem culturi experimentale și de hibrizi, pe care vrem să le ferim de infestarea cu insecte. Oamenii, chiar și cei care fac parte din personal, vin aici având insecte dăunătoare pe haine, pe pantofi și în păr. Alese o baracă la întâmplare. A ta are numărul 4-G, se hotărî. Ții minte?

— Arată toate la fel, zise Bruce.

— Prinzi de ea, de baraca ta, cu niște cuie, un obiect după care s-o recunoști. Așa o să-ți fie mai ușor să-ți aduci aminte. Pune ceva colorat.

Deschise ușa barăcii; aerul stătut și fierbinte din interior îi izbi în față.

— Cred c-o să te trimitem mai întâi la plantația de anghinare, chibzui. O să fie nevoie să porți mânuși – au ghimpi.

— Anghinare, spuse Bruce.

— La naiba, avem și ciuperci aici. O fermă experimentală de ciuperci, etanșeizată, bineînțeles – și crescătorii de ciuperci de cultură trebuie să-și țină recolta la adăpost – ca să împiedice sporii patogeni aduși de vânt să le contamineze răzoarele. Sporii de ciuperci plutesc în aer, bineînțeles. Ăsta-i pericolul pentru toți plantatorii de ciuperci.

— Ciuperci, zise Bruce, intrând în baraca întunecoasă și încinsă.

Administratorul îl urmări cu privirea.

— Da, Bruce, spuse el.

— Da, Bruce, spuse Bruce.

— Bruce, zise administratorul. Trezește-te.

Din semiîntunericul rânced al barăcii, el dădu din cap, încă ținându-și valiza în mână.

Ăștia adorm imediat ce se lasă seara, își spuse administratorul. Ca găinile.

O legumă printre legume, se gândi. *Ciupercă printre ciuperci. Ai grijă ce culegi.*

Aprinse lumina electrică din plafonul barăcii, apoi începu să-i arate lui Bruce cum să facă același lucru. El nu părea să se sinchisească; zărise munții și, pentru prima dată – conștient de prezența lor –, rămăsese cu privirea pironită într-acolo.

— Munții, Bruce, munții, spuse administratorul.

— Munții, Bruce, munții, spuse el, cu ochii în gol.

— Îngână-mă, Bruce, îngână-mă, făcu administratorul.

— Îngână-mă, Bruce…

— OK, Bruce, zise administratorul, și închise ușa barăcii în urma lui, gândindu-se: *Cred c-o să-l trimit la morcovi. Sau la sfeclă. La ceva simplu. Ceva care să nu-l pună în încurcătură.*

Și-o să aduc o altă legumă în baraca cealaltă, în aia de acolo. Să-i țină companie. Să-și doarmă viețile împreună, la unison. În șiruri. Pe hectare întregi.

•

Îi arătară câmpul, și el văzu tulpinile de porumb, ca pe niște proiecții zdrențuite. *Cultivă gunoi,* se gândi. *Conduc o fermă de gunoaie.*

Se aplecă și zări o floare mică, albastră, care creștea aproape de pământ. Era mai multe, pe tulpini scurte, foarte, foarte subțirele. Ca o miriște. Paie.

Acum, când își putea aduce fața destul de aproape ca să le deslușească, văzu că erau o mulțime. Câmpuri întregi, printre șirurile mai înalte, de porumb. Ascunse printre ele, după obiceiul multor fermieri: o cultură în interiorul alteia, ca niște inele concentrice. Așa cum se cultivă marijuana, își aminti, pe plantațiile din Mexic: încercuită – ca într-un inel – de plante mai înalte, astfel încât *federalii* n-o pot observa din jeep. Dar poate fi văzută din aer.

Și, când localizează, acolo, jos, o astfel de cultură în oală, mitralierele *federalilor* îi seceră pe fermier, pe soția lui, pe copiii lor, ba chiar și animalele. După care pleacă. Elicopterul lor își continuă cercetarea, secondat de jeepuri.

Niște floricele albastre atât de frumoase.

— Te uiți la floarea viitorului, spuse Donald, directorul executiv al centrului Noua-Cale. Dar nu pentru tine.

— De ce nu pentru mine? întrebă Bruce.

— Tu ai luat deja prea mult dintr-un lucru bun, zise Directorul. Râse pe înfundate. Așa că ridică-te și n-o mai venera – nu mai e dumnezeul tău, idolul tău, deși a fost cândva. Ce vezi crescând acolo, o viziune transcendentală? După cum arăți, așa s-ar părea.

Îl bătu cu fermitate pe umăr, apoi, întinzându-și mâna, i-o puse în fața ochilor înțepeniți.

— Au dispărut, spuse Bruce. Florile de primăvară au dispărut.

— Nu, pur și simplu, nu le mai poți vedea. E o problemă filozofică, pe care n-ai înțelege-o. Epistemologia – teoria cunoașterii.

Bruce nu vedea decât podul palmei lui Donald punând stavilă luminii și se holbă la el o mie de ani. Lumina era zăvorâtă; fusese zăvorâtă; avea să fie zăvorâtă pentru el, zăvorâtă pe vecie pentru ochii morți de dincolo de timp, ochi care nu puteau privi în altă parte și o mână care nu avea să se dea la o parte. Timpul se oprise în vreme ce ochii lui priveau în gol, iar

universul se coagulase împreună cu el, cel puțin pentru el, înghețase odată cu el și cu puterea lui de înțelegere, pentru că nemișcarea atinsese apogeul. Nu exista nimic pe care să nu-l fi știut; numai avea ce să se întâmple.

— Întoarce-te la lucru, Bruce, spuse Donald, directorul executiv.

— Am văzut, zise Bruce.

Am aflat, se gândi. *Asta a fost: am văzut substanța M crescând. Am văzut moartea răsărind din pământ, din țărâna însăși, pe un câmp albastru, ca o miriște colorată.*

Administratorul fermei și Donald Abrahams se uitară unul la celălalt și apoi în jos, la silueta îngenuncheată, la bărbatul îngenuncheat și la *Mors ontologica,* plantată pretutindeni, la adăpostul lanului de porumb.

— Întoarce-te la lucru, Bruce, spuse apoi bărbatul îngenuncheat, ridicându-se în picioare.

Donald și administratorul se îndreptară, agale, spre Lincolnul lor oprit. Stăteau de vorbă; el îi privi îndepărtându-se – fără să se întoarcă, fără să fie în stare să se întoarcă.

Aplecându-se, Bruce rupse una dintre plantele albastre din miriște, apoi și-o puse în pantoful drept, unde nu putea fi zărită. *Un cadou pentru prietenii mei,* își spuse, și, în profunzimea minții sale, acolo unde nimeni nu putea pătrunde, se gândi cu nerăbdare la ziua Recunoștinței.

COMENTARIUL AUTORULUI

Acesta este un roman despre niște oameni mult prea pedepsiți pentru ceea ce au făcut. Au vrut să se distreze, dar erau ca niște copii care se joacă în mijlocul străzii: vedeau cum erau uciși ceilalți, unul după altul – călcați de mașini, mutilați, omorâți – dar își continuau jocul, fără nici o grijă. Pentru o vreme am fost, într-adevăr, foarte fericiți cu toții, așezați laolaltă, fără să muncim, ci doar vorbind verzi și uscate și glumind, dar totul s-a terminat înfiorător de repede, iar pedeapsa a fost dincolo de orice închipuire: chiar și atunci când am fost în stare s-o vedem, nu ne-a venit să credem. De exemplu, în timp ce scriam această carte, am aflat că persoana de la care am ponit când am construit personajul Jerry Fabin s-a sinucis. Prietenul meu, pe

care l-am folosit pentru a contura un alt personaj, pe Ernie Luckman, a murit înainte de a începe romanul. Pentru o vreme, am fost eu însumi unul dintre acei copii care se jucau în mijlocul străzii; ca și ceilalți, am încercat să mă distrez în loc să mă maturizez și am fost pedepsit. Sunt pe lista care urmează, o listă a celor cărora le-am dedicat acest roman, și care specifică ce s-a întâmplat cu fiecare dintre ei.

Abuzul de droguri nu e o boală, e o decizie, ca cea de a te arunca în fața unei mașini în mișcare. Nu ar trebui numită maladie, ci raționament eronat. Iar atunci când începe să fie practicat de un grup de oameni e o deviere socială, un stil de viață. Motoul unui asemenea stil de viață este: „Fii fericit acum, pentru că mâine o să mori”, dar începi să te stingi aproape imediat, iar fericirea e o amintire. Deci nu e vorba decât de o accelerare, de o intensificare a unei existențe umane obișnuite. Nu e un stil de viață diferit de al dumneavoastră, e doar mai rapid. Totul se petrece în zile, în săptămâni sau în luni, în loc de ani. „Ia banii și lasă onoarea deoparte”, spunea Villon în 1460. Dar asta e o greșeală dacă banii sunt reprezentați de un creițar, iar onoarea, de o viață întreagă.

Romanul nu are nici o morală; nu e de factură burgheză; nu spune că au greșit jucându-se atunci când ar fi trebuit să muncească. Când s-au scris tragediile grecești, societatea începea să descopere știința, ceea ce înseamnă legea cauzei și a efectului. În romanul acesta, apare Nemesis: nu soarta, pentru că oricare dintre noi ar fi putut alege să pună capăt jocului din stradă, ci pedeapsa cumplită a celor care au continuat să se joace, așa cum am povestit-o, desprinzând-o din adâncul vieții și al inimii mele. Eu nu mă număr printre personajele romanului; eu sunt romanul. Deși așa era, în acel moment, întreaga noastră națiune. Romanul povestește despre mult mai mulți oameni decât cei pe care îi cunosc personal. Despre unii dintre ei am citit cu toții în ziare. Această ședere alături de prieteni, vorbind verzi și uscate în timp ce benzile magnetice înregistrau, a fost cea mai nefericită alegere a unui deceniu, a anilor șaizeci, atât în interiorul, cât și în afara societății noastre. Iar natura ne-a pedepsit cu severitate. Niște lucruri cumplite ne-au silit să încetăm.

Dacă a existat vreun „păcat”, atunci e vorba despre faptul că acești oameni au vrut să se distreze la nesfârșit și au fost

pedepsiți, dar, așa cum spuneam, așa cum am simțit-o, pedeapsa a fost mult prea cumplită și prefer să o privesc numai urmând exemplul grecilor, sau într-un mod neutru din punct de vedere moral, ca pe o manifestare, pur și simplu științifică, a legii deterministe și imparțiale a cauzei și efectului. Eu i-am iubit pe toți. Iată lista celor cărora le-am dedicat dragostea mea:

Gaylene decedată
Ray decedat
Francy psihoză permanentă
Kathy dereglare cerebrală permanentă
Jim decedat
Val dereglare cerebrală masivă permanentă
Nancy psihoză permanentă
Joanne dereglare cerebrală permanentă
Maren decedată
Nick decedat
Terry decedat
Dennis decedat
Phil dereglare permanentă a pancreasului
Sue dereglare vasculară permanentă
Jerri psihoză permanentă și dereglare vasculară

... și așa mai departe.

In Memoriam. Aceștia au fost prietenii mei; nu există alții mai buni. Au rămas în gândurile mele, iar dușmanul nu va fi iertat niciodată. „Dușmanul” e faptul că au înțeles greșit jocul. Să le acordăm șansa de a se mai juca încă o dată, într-un alt mod, și de a fi fericiți.

MULȚUMIRI

Fragment din *„The Other Side of the Brain: An Appositional Mind”* (*„Cealaltă Față a Creierului: Inteligența Juxtapusă”*) de Joseph E. Bogen, doctor în medicină, care a apărut în *Bulletin of the Los Angeles Neurologicul Societies,* vol. 34. nr. 3, din iulie 1969. Inclus cu acordarea permisiunii.

Fragment din *„The Split Brain in Man”* (*„Scindarea Creierului Uman”*) *by Michael S. Gazzaniga* care a apărut în *Scientific American,* august 1967, vol. 217. Inclus cu acordarea permisiunii.

Poem fără titlu, republicat în *Heinrich Heine: Poeme Lirice și Balade,* în traducerea lui Ernst Feise. *Copyright 1961, University of Pittsburgh Press.* Inclus cu permisiunea *University of Pittsburgh Press.*

Alte citate în limba germană din *Faust* de Goethe, *Partea întâi,* și din opera *Fidelio* de Beethoven.